Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Wied s. 2
Hamm s. 26
Bang s. 91

1. Aargang Nr. 1

BASTA

8. April 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Dagmar Falk

(Eftertryk forbydes)

(Se Fortællingen Side 6)

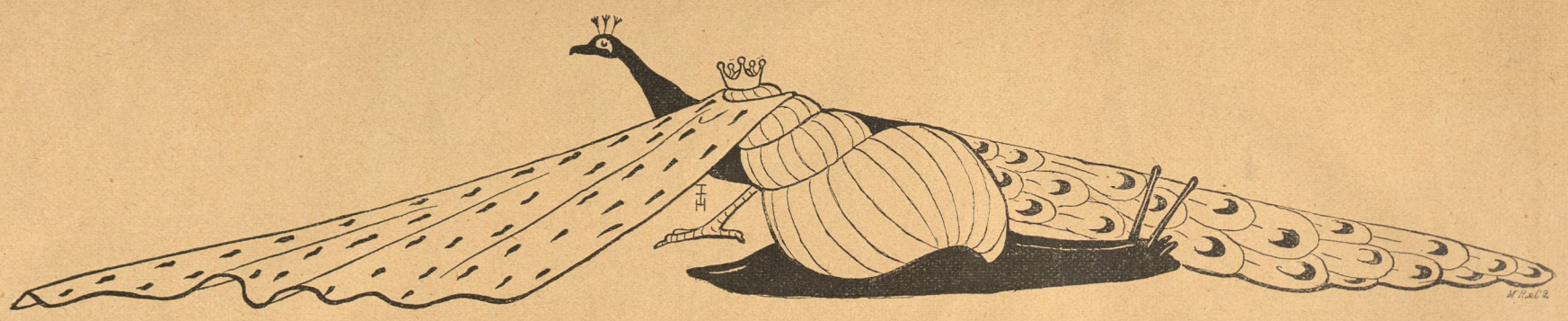

En Historie om en Pels
og
en Krone

(Af en „Viveurs“ Dagbog)

— — — — — — — —

Af alle gode Gavers Giver erholdt jeg igaar en Pels.

Det var Gudskelov hundekoldt, og iført Pelsen og en dertil svarende lodden Hue vandrede jeg stoltelig ned gennem Byens Hovedgade. Jeg hilste paa de forbipasserende ved at slaa naadigt ud med Haanden, eller, naar det var nogen mere velsitueret Borger, jeg mødte, ved at løfte Fingrene op til Huens Skindkant og trække i den, idet jeg samtidig bøjede Hoved og Krop til en ret eller stump Vinkel alt efter Vedkommendes Rang og større eller mindre Skatteevne.

Udenfor Boghandleren, ved hvis Vindue jeg altid plejer at standse op for at holde mig à jour med Litteraturen, stod et yngre Mandfolk og et ditto Fruentimmer i Samtale. Hun var barhovedet og bararmet og tjente rimeligvis i et af de omliggende Huse. — Han var, trods Aarstiden, i Sommerdress. Hænderne havde han begravet dybt i Bukselommerne. Frakkekraven var smøget op, og Hovedet sad ham helt nede mellem Skuldrene. Sammenkrøben stod han, skrutrygget og med krumme Knæ. Øjensynlig søgte han at gjøre sig saa lille som muligt i den Hensigt at frembyde den mindste Overflade for Kulden at virke paa.

— Og hvor skal Du nu hen? spurgte Pigen.

— Jeg gaar til Rømming; kanske der er Arbejde at faa.

Hans Ansigt var *hvidt* af Kulde. Og man saa hans magre, kantede Ben indenfor de tyndslidte Sommerbukser, der forneden hang i Frynser og Laser omkring et Par gamle Fjederstøvler uden Fjedre og saa smaa til hans Fødder, at hans Hæle sad ovenfor de nedtraadte Bagkapper.

Jeg svøbte Pelsen tættere omkring mig og gik.

Ud gennem Byen gik jeg og ud ad den nøgne Landevej, hvor Østenvinden skar ind fra Havet som Knive. Men jeg trak bare Huen længere ned for Ansigtet, stak Hænderne i Pelsens Ærmer og skridtede afsted med min sølvknappede Stok under Armen.

Det begyndte at mørknes. Klokken var halv fem, og Solen havde forlængst puttet sig bag Bakkekammen mod Vest. Ude over Havet hang nogle store, sorteblaa Skyer, der saa ud, som om de havde ondt i Sinde. De gled stille, lurende højere op paa Himlen. Det endte vel med Snestorm. Dog, jeg maatte jo ud til det røde Hus, det daglige Maal for mine Spadsereture. Lige ud for en Lem, der sidder i Gavlen af dette Hus, plejer jeg at gøre omkring og vandre hjemad.

Vejen laa øde og tom med sine forkrøblede, vejrbidte Smaatræer langs Grøftekanterne. Ingen Mennesker var der at se, ingen Køretøjer at høre. Kun Telegraftraadenes klagende Jamren og det dumpe Brusen af Bølgeslaget ude fra Havet lød uhyggeligt omkring mig. Naturligvis var jeg stolt og glad over at promenere i Pels; men ikke desto mindre forstærkede jeg mine Skridt for hurtigst muligt at naa det røde Hus, vende om og ile hjemad mod min varme, oplyste Stue og min Havaneser.

Da lød der paa en Gang slæbende Trin bag mig. Jeg drejede nervøst Hovedet om. Det var Fyren, jeg havde set staa og tale med Pigebarnet inde i Byen. Jeg slap uvilkaarligt Hænderne ud af Pelsærmerne og greb kraftigt fat om min Stok. Man kunde jo aldrig vide, hvad et hungrigt og blegfrossent Menneskebarn kan finde paa! Gid jeg selv som han i tyndslidt Sommertøj og ti Graders Frost paa en øde Landevej med en tom Mave og Snestorm i Vente o. s. v. bag en pelsklædt Viveur med lodden Hue og sølvknappet Stok . . . . ja, der er jo dog ikke vandret saa overmaade mange Generationer til Hodes, siden Ens Forfædre ernærede sig kristeligt af Rov! . . . . Og saa er der jo ogsaa dette her med liber-, egali- og fraternite, som man selv har været med til at himle op om i sin grønne, pengetrange Ungdom, førend man blev pelsbærende og sølvknappet . . . . . Og desuden er der den franske Revolution og Socialistkongresserne og Attentaterne paa de kronede Hoveder og Sardindaaser og Anarkistbomber og Mordet paa Præsident Carnot . . .

Alle disse foruroligende Tanker myldrede mig rundt i Hjærnen, medens jeg ilede fremad mod det famøse røde Hus, som jeg allerede begyndte at skimte ret for ude i Skumringen.

Jeg kunde jo ha' vendt om straks, eller veget ned ad en Bivej? — Paa ingen Maade! Aldeles ikke! Man skal ikke lade sig terrorisere af de lavere Klasser! Det manglede sgu bare, at en velklædt og bosiddende Mand, der punktlig betalte sin Husleje skulde mirnix, dirnix vige ned ad en Bivej for enhver skævhælet Lazaron af en Landstryger, som den ene Nat sover i en Halmstak, den anden i en Vejgrøft og den tredje Nat maaske slet ikke sover! Hæ! Nej, hvis det gik til, som det skulde, burde Øvrigheden aldeles ikke tillade disse Knægte at færdes ude efter Mørkets Frembrud til Gene og Forulempelse for virkelig agtbare Borgere og andre større Skatteydere! — Den burde tage dem i Forvaring Klokken fire — fire e. haly og først slippe dem løs igen ved Solopgang! . . . . .

Nu havde jeg naat Huset, stod midt for Lemmen og gjorde højre om.

Banditten var ikke at øjne. Jeg lyttede. Jo, jeg hørte dog hans slæbende Trin. Og der kom han selv ud af Tusmørket.

Han saa mig noget sløj ud! Armene var boret ned i Lommerne til Albuerne, og han syntes endnu mindre, end da jeg før saa ham inde i Byen. Og hvor Bukserne dog blaffede ham om de tynde Ben! Gad vidst, om der overhovedet fandtes Kød og Knogler indenfor Tøjet. Hu, ha, hvor han maatte fryse! Havde man endda et Glas Madeira dry eller Chambertin at hælde i ham. — Og nu begyndte det oven i Købet at sne med smaa fine, skarpe Isnaale . . . .

Han skumplede afsted paa sine nedtraadte Støvler langs Grøftekanten med Kraven oppe om Ørene og de sløve Øjne stirrende mysende frem af det blege Ansigt. Han havde Blæsten og Islaget lige imod sig . . .

Pludselig skraaede jeg over til ham:

— „Den skal De ha',“ sagde jeg og rakte ham en Krone, som jeg havde fisket op af min Lomme. — „Den skal De ha', fordi De ikke sprængte mig i Luften!“

Fyren saa paa mig med store, uforstaaende Øjne. Men han strakte dog Haanden frem og tog Pengestykket:

— „Tak, Herre Tak!“ mumlede han. — „Og Gud velsigne Dem!“

— „Det gør han nok!“ sagde jeg og var allerede langt henne ad Vejen. Det sneede stærkere og stærkere, og jeg skyndte mig hjemad, ti det er meget ubehageligt, naar Ens Pelsværk bliver vaadt . . . . .

Gustav Wied

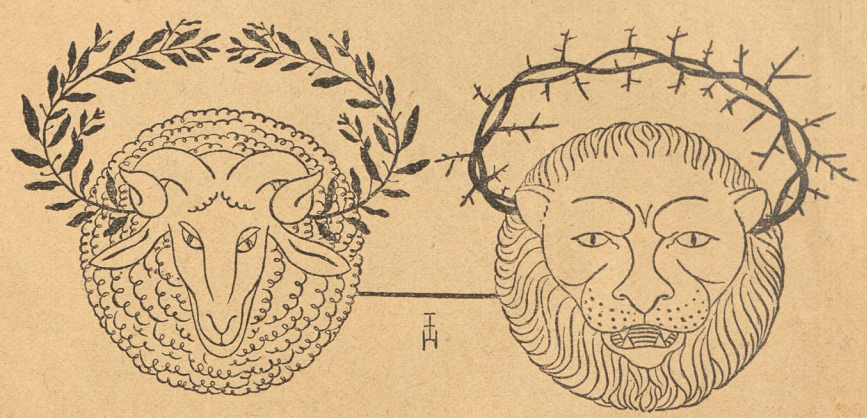

Efter Solnedgang

Der løber om den vide, halvrunde Himmelrand
et gyldent Baand, som Himlen og Jorden sammenbinder,
dér tegner sig langt borte de slanke Poppelpile
saa fint og skært som Aarer i en Ungpiges Kinder.

Himlen selv er sort, uden drivende Skyer,
kun den lyse Ring, som langs Jord er udskaaret,
— og af gamle Minder former sig et Syn:
dig, som bærer lilla Silkebaand i Haaret.

Der lyser i den lange, skovsorte Horisont
en gylden Brand, hvis Røgring som Tusmørke lægger,
dér ser jeg Kirketaarne og Møllevinger staa
som sære Tegn, der sælsomt til Andagt mig vækker.

Jeg synes, jeg er Barn og er inde hos Gud,
som raader alle Runer og styrer alle Strømme, —
da skriger gennem Natten en Fuglestrube ud
og puster bort som Støv mine dragende Drømme.

L. C. Nielsen

Vort Program

Herom er al Ting sagt, naar vi meddeler, at det er os, der er det nye Højreblad.

Man har vel neppe ventet, at det skulde se saaledes ud. Heller ikke er det vor Mening at ville paastaa, at dette Udseende er i Overensstemmelse med vore oprindelige Hensigter.

Til en Begyndelse havde vi tænkt os, at det skulde komme en Gang om Aaret ligesom „Blæksprutten“ og „Børnenes Juleroser“. Det skulde da være en heldig Mellemting mellem den første, hvis nedbrydende Tendens vækker alle rettænkende Menneskers Foragt, og den sidste, der knap opfylder de Krav, som moderne Avislæsere kræver i Retning af spirituel Journalistik.

Da vi imidlertid ved dette Arrangement vilde komme til at sætte vor daglige Indflydelse paa dette Lands Udvikling i sædelig Henseende paa Spil, bestemte vi os til at tage den Form, man ser.

Vort Program er da det gamle og kendte, det vi har nedarvet fra Fædre, der var bedre Efterkommere værdige. Hvis vi skulde nævne nogen særlig Interesse, som vi vil gøre os til Talsmand for, da maatte det være Middelstandens. Vi føler os som fødte Forkæmpere for denne Stand.

Endnu kun dette: Vore kære Kollegaer har i Vinter beskæftiget sig lidt vel indgaaende med os. De har imidlertid ikke altid været saa vel underrettede.

Vi erklærer det saaledes for en styg og ondsindet Bagvaskelse, at vi skulle have haft det mindste Besvær med at finde en Redaktør. Naar man særlig har nævnt Navnet *Vogel-Jørgensen*, skal vi bemærke, at det vistnok endog er uhyre tvivlsomt, om der eksisterer nogen, der hedder saaledes.

Derimod er det ganske rigtig, at det er lykkedes os at undgaa Hr. *Robert Henriques* som Medarbejder.

Basta

Gustav Wied

I dag, 3. Paaskedag 1896 udsendes første Nummer af „Basta“ og opføres første Gang „Erotik“ Satyrspil af *Gustav Wied*. Vore Læsere vil ikke have noget imod at følge med os til Besøg i den gæstfri Forfatters Hjem.

Udenfor den lille By Sæby: en lille stejl Bakke. Paa den lille stejle Bakke: et lille rødt Hus. I det lille røde Hus; den lille stejle Digter.

Vi staar i hans Arbejdsrum, der er udstyret med overkommeligt Bizarreri. Skeletter, udstoppede Fugle, fossile Krybdyr, billige Vaaben, Røntgenske Fotografier, Trævarer, birmanske Tæpper, uanstændige Porcellænsfigurer, kinesiske Noveller i Grundsproget, tomme Cigarkasser, skaaret Fajance, giftiggrønne Skarntyder i høje Glas, Billeder fremstillende Kvinder i foragtelige, nedværdigende Situationer. En Digters Hjem.

Fjærnest fra Lyset sidder Genstanden for vort Besøg. Paa Hovedet bærer han en sørgrøn Fløjlskasket, og Fødderne er nedpakkede i et Ulveskind. Han er iført Morgenjakke, hvis ene Ærme er rødt, medens det andet er sort, og som er forsynet med uhyre Benknapper, der er bemalede med de Kraftcitater af hans Produkter, for hvilke han i sin Tid kom i Konflikt med Lovene. Foran ham slanger sig i ydmyge Attituder Han-Grævlingehunden *Spag*, der vil være hans Venner bekendt fra de talrige Gengivelser i Olje, hvormed han ved Jule- og Nytaarstid overrasker dem. Men paa Skrivebordet sidder Katten *Snild*, der er en Thispe og som derfor betragter ham med gule og hævngærrige Øjne.

Hans Hustru bemærkes i en Krog med et Barn paa Armen, som synes tidlig udviklet.

Følgende Samtale udspænder sig:

Vi: Hvor er De født, Hr. Wied?

W: Paa Lolland, Sukkerroernes Land, af hvis fede Muld saa mange sjælfulde Tanker er spiret frem.

Vi: Hr. Wied tænker paa Poul Møller?

W: Tildels. Og paa Herman Henriksen og Kammerherre Tesdorpf og Chr. Gulmann og saa mange andre.

Vi: Hr. Wied vil maaske fortælle os lidt om Deres Barndom og første Ungdom.

W: Gærne. Min Fader, som forøvrigt ikke har spillet nogen Rolle i mit Liv, ejede en Gaard paa Lolland. Jeg tilbragte den meste Tid hos en Onkel, som var Chef for en Saftstation. Han er maaske det Menneske, jeg skylder mest.

Allerede i mit 10de Aar sagde denne kloge og fremsynte Mand: Læg mig Mærke til Knægten, han vil bringe det vidt.

Denne Udtalelse gav mig i min Families Øjne Existensberettigelse. Jeg kom i mit femtende Aar paa et Apothek.

Vi: Hvorfor valgte Hr. Wied denne underlige Levevej?

W: Der existerede i min Familie et gammelt Sagn om en Grandonkel til min Moder, der var endt som Apotheker og Kvaksalver i Guatemala, hvor han havde tjent sig en kolossal Formue.

Han døde i København af Opiumsdilirium; Formuen viste sig at være svundet ind. Men det formodedes, at han var blevet bestjaalet af sin Indianerpige af Stammen Sioux, som var fulgt med ham til det gamle Land.

Vi: Men hvorledes kom Hr. Wied da ind paa litterære Sysler?

W: Jo, sér De, da jeg var 11 Aar læste jeg Marryats Romaner — og vilde være Søofficer.

Da jeg var 14, faldt jeg over Frits Reuter og vilde være Landmand. Men da jeg var 16, krydsede Frk. Lewetzaus Værker min Vej — og jeg vilde være Digter.

Vi: Hr. Wied opgav altsaa Farmacien?

W: Ja. Min Familie satte sig derimod, men jeg havde nu læst Frk. Lewetzau og *vilde* være Digter. Den Mand, jeg skylder mest, vilde da, at jeg skulde lære Professionen fra Grunden af, og jeg blev sat i Lære hos Boghandler *Stinch*.

Vi: Tilfredsstillede denne Virksomhed Dem?

W: Nej. Jeg fik aldrig lært det, som er en Boghandlerdrengs Alfa og Omega: at rose de tykke og dyre Værker paa de tynde og billiges Bekostning. En Sjælens Blufærdighed forbød mig at rakke ned paa Studentersamfundets 35 Øres Smaaskrifter.

Vi: Hr. Wied tog senere Artium?

W: Ja, desværre. Jeg fortryder bitterlig, at jeg spildte Tiden med at erhverve mig unyttige Kundskaber. Men nogen Trøst henter jeg deri, at jeg kun opnaaede 3. Karakter.

Vi: Hvornaar fik De Deres første Bog ud?

W: I 87. Jeg arbejdede haardt og længe. Jeg sad oppe om Natten med Fødderne i Isvand og tog Digitalis for at tvinge min genstridige

Pølse

og

Kærlighed

En Hunde-Roman

i syv Billeder

I

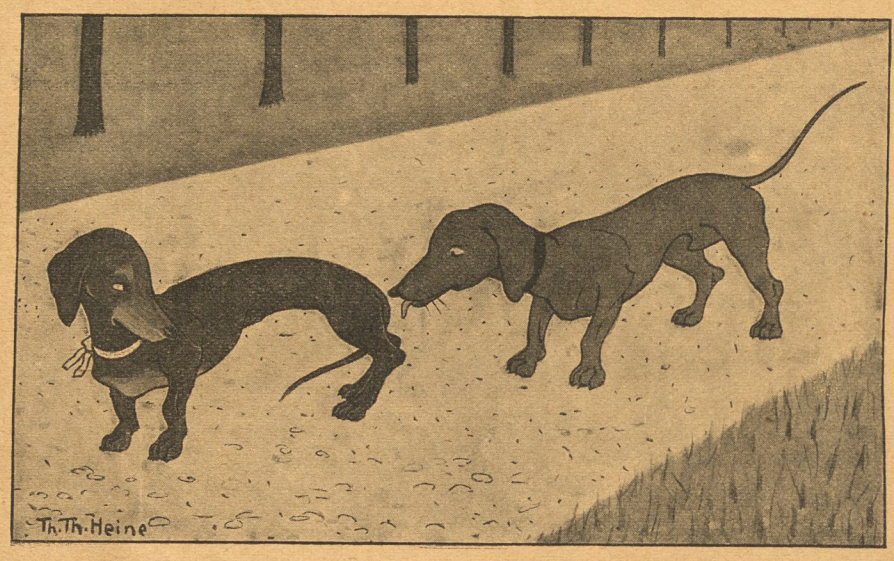

Første Møde

II

Kærlighedserklæring

III

Lykkelige Timer

IV

En farlig Rival

V

En Troløs

VI

En angergiven Synderinde

VII

Et lykkeligt Ægteskab

Konge og Folk

Livjægeren (som Kongen har sendt hen for at faa at vide, hvad Menneskemængden derhenne betyder) melder: „Socialister, Deres Majestæt!“

Kongen: „Hils dog de Folk fra mig og sig dem, at det bliver der ikke noget af, nej, det bliver der ikke noget af!“

Hjærne til Arbejde. Det lykkedes mig, men Resultatet er blevet en fysisk og psykisk *Emaciatio* som om kortere eller længere Tid vil ende i den *terminale Demens*.

Vi: Har *Kvinden* spillet nogen fremtrædende Rolle i Deres Liv?

Her tilkastede Hr. Wied sin Hustru et sky Blik.

Ja og nej. Da jeg var 10 Aar, havde jeg den sædvanlige Førsteforelskelse; jeg gennemløb derpaa den vante erotiske Skala, indtil jeg i mit 25de Aar kom til at *hade* dette lavbenede og fladpandede Væsen, som er den snigende Grund til Viljernes Fortabelse.

Der lagde sig en ond Maske over hans Ansigt og han fortsatte:

Hun er Smaatteriets onde Dæmon, Aarsagen til Hjærternes sære Forvildelser og Hjærnernes taagede Forplumring. Hun er Vampyren, der suger vort Blod, Tarantellen, der hidser os til Lysternes vanvittige afmægtige Dans. Forfærdeligt, at Mandsslægten gennem Aarhundrederne er *nødt* til at fødes af Kvinder!

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Hr. Wied tav og saa sig om i Stuen med et søgende Blik. Derpaa tog han en paa Bordet liggende Revolver og fyrede 2 Skud op i Loftet. Vi rejste os derpaa lidt brat og tog Afsked med denne mærkelige Mand.

Gog & Magog

Dagmar Falk

Af *Frank Wedekind*

Fem-te Gæsterne forsvandt en efter en, og en mild Skumringsfred sænkede sig lidt efter lidt over den unge Fru Falks hyggelige Stuer. Det var, trods Vinterdagenes Mørke, endnu for tidligt at tænde Lys, og Kaminilden kastede sit røde, flakkende Skær udover Gulvets bløde Tæppe.

Den eneste tilbageblevne Gjæst, en ung Dame, hvis fine, skarpe Træk vidnede om en saare aristokratisk Fødsel, sad mageligt lænet i sin Stol ligeoverfor Værtinden.

— Kjære Fru Falk, tillad mig at sige Dem, hvor besynderlige disse Par Timer har været mig. Her falder jeg ind i et Selskab, som jeg aldrig havde drømt om. Der var endog Øjeblikke, hvor jeg var nærved at glemme al denne stilfulde Hygge og tro mig hensat blandt vilde Jakobinere, der dømte Samfundet fra Gods og Liv. Og ikke mindst har De selv forundret mig. Her sidder De saa uanfægtet og hører paa alt dette, som om De aldrig havde tilhørt det allerbedste Selskab, men selv var saa rød som de allerrødeste — —

Fru Falk hørte paa Venindens lille Tale med et halvt vemodigt Smil.

— Nej, hvem forstaar det; jeg forstaar det jo maaske knap nok selv. Det bliver i hvert Fald en lang Historie, men har De Tid, skal jeg forsøge at fortælle:

„Som Barn var jeg ganske opfyldt af mig selv og min egen Storhed. Der gaves ikke noget højere Væsen paa Jorden, og i mit Spejl beskuede jeg mit Billede som en Helligdom. Jeg var lystig og kaad, men i visse Ting forstod jeg ikke Spøg; kom de paa Tale, saa oprørtes min Stolthed, som naar en Hest stejler overfor et hæsligt Dyr.

Med utrolig Stædighed holdt jeg fast ved de Meninger, jeg én Gang havde faaet. I min Tro var jeg saa fanatisk, som ganske unge Piger kan være det, og timevis kunde jeg bede i brændende Andagt. Det var min urokkelige Overbevisning, at Gud havde skabt mig — hvad Menneskene skaber, det har ingen Sjæl! — og da min Søster en Aften begyndte at tale til mig om, hvorledes vi Mennesker opstaar, da havde jeg kunnet kvæle hende — — —

Amalie og jeg voxede op alene paa Faders Gods, hvor han selv kun ved højtidelige Lejligheder aflagde et flygtigt Besøg, og da altid med en Hær af fremmede Mennesker, der satte det gamle Slot paa den anden Ende. Til daglig var vor eneste Omgang en indtørret gammel Tjener og en stivfrosen Guvernante.

Hvorledes Amalie kom til al sin Visdom, ved jeg ikke — hun var ti Aar ældre end jeg, tyk og flegmatisk. En Aften fortalte hun mig, at Møllerdatteren, den lille Annette, som jeg saa' en Gang imellem, naar hun bragte sine Aal op i Kjøkkenet, havde faaet et Barn.

Jeg var oprørt; jeg paastod, at det var umuligt. Vore Forældre havde ladet sig vie i Kirken foran Alteret; derfor havde Gud skjænket dem Børn, ikke fordi de levede sammen. Alt, hvad min Søster sagde, overbeviste mig ikke, og om Natten bad jeg til Gud, at han vilde give mig et Bevis paa, at jeg og ikke hun havde Ret, og jeg hørte tydeligt en Stemme, der sagde: „Du har Ret, Du har Ret!“

Og da min Søster den næste Dag kom igen med sine naturvidenskabelige Forklaringer, saa svor jeg ved alt, hvad der var mig helligt, at jeg skulde bevise hende, at der ikke gaves uægte Børn i Verden. Hun lo mig ud, men for mig var det Alvor; min Overbevisning var saa stærk, min Iver efter at omvende hende til min egen faste Tro saa brændende, at jeg Dag og Nat længtes efter en Lejlighed.

Jeg var den Gang sexten Aar.

I Julen kom Fader, og som sædvanlig havde han sine Jagtgjæster med, blandt dem Baron Felsen.

Strax den første Dag valgte jeg ham til min Kavaller. Han var otteogtyve Aar, galant og behændig og lettede mig paa alle Maader Opfyldelsen af mit vanvittige Forsæt — —

— — —

(Fortsættes i næste Nr.)

Den frie Udstilling

Det er vel nu sidste Gang, at den sædvanlige Forsamling af berømte Mænd, og Mænd, der bliver berømte, af smukke Fruer og unge Damer, hvis Ungdom alene er Skønhed nok, samles i den frie Udstilling paa dens Fernisseringsdag.

Og det er med god Grund — ikke fordi der ikke findes gode Billeder paa denne Udstilling — men fordi saa saare faa af disse bære Vidnesbyrd om det Malermod, den kunstneriske Dristighed, der særtegnede de første Udstillinger.

Disse Billeder kunne næsten uden Undtagelse finde Antagelse paa Charlottenburg — og uden tvingende Grund skal man ikke splitte et lille Lands Kunstproduktion paa flere Udstillinger.

Disse tvingende Grunde have ophørt at være til.

Jeg kommer iøvrigt igen tilbage til denne Udstilling.

K. B.

Korrespondancekort

fra

Kristiania

For nogle Dage siden drømte alle om Vaar. Fuglene vaagnede tidligt i Byens Parker og sang tappert, Solen skinned ind i Husene og unge Folk kasted Frakkerne og gik paa Karl Johan med lange Knytslips og hvide Skjortebryster, ja paa Stortorvet kunde man købe Birkeløv til at pryde sine Vægge og kranse det sorte Kakkelovnsrør med . . . Og nu har i Dagevis en fæl, tæt Taage ruget over Byen.

Kristianias underlige Taage, kender De den? Den smager Svovl. Naar man gaar og indaander den, faar man Trang til at komme i frisk Luft, man synes saa halvt, man gaar i en Grube; tidt ved man ikke ganske, hvor man er. Tæt ligger den og skjuler Gaslygterne; ja selv de elektriske Blus maa man komme paa nært Hold for at blive var. Nu er det, der foregaar meget og mangt, som Politiet de næste Dage maa bryde sine Hoveder med, ikke saa meget her i Kristianias West-End som i Oast-End: Vaterland, Lokkegaden, Rødfyldgaden og hvad de hedder disse Gader med Beværtninger, hvor øjeblikkelig en Florhat vilde slaas flad og en Lorgnet vilde knuses, om nogen bærende den Slags Prydelser kom indenfor Døren.

Ja i Taagen liker de sig Bondefangerne, Lommetyvene. Da kan man se dem rolig gaa omkring d. v. s. man ser et skummelt Brændevinsfjæs stille dukke frem fra Taagen, være synligt i et Nu og forsvinde. Staa da med en Pengebog i Næven og tæl Mynten i Pungen. Gør det og du vil se, hvor han napper den fra dig; det nytter ikke at raabe, for Taagen har taget ham, før du faar Ordet frem.

Forresten er intet af Vigtighed at meddele. Alt gaar sin rolige Gang, trods det ugunstige Vejrs Hindringer. Forretningsmændene har maaske mindre Søgning end ellers, Varieteerne og Teatrene ligesaa. Folk vil være hjemme og læse Aviser eller Bøger eller de vil spille Whist og Boston. Ingen større Uro, Taagen trykker Humøret. Det gælder kun at faa Tiden til at gaa.

Det eneste Spørgsmaal som er oppe — og som forøvrigt mest diskuteres Partierne imellem — er om Norge bør deltage ved Udstillingen i Stockholm eller ikke. Man ansaa Sagen for givet; men forleden skrev Bjørnstjerne Bjørnson i Verdens Gang et Opsæt, i hvilket han med stærke Ord hævdede at saa længe Norges Stilling i Unionen var den usikre, som den nu er, saalænge skulde Landet holde sig borte fra at gæste Stockholm *som Stat*. Opsættet var aandfuldt og indeholdt mange udmærkede Ting; naar man læste det saa man ligesom en Storslægge, der svingedes med uhyre Kraft saa Slagene faldt med stolt Klang og traf, hvad de sigted paa, traf og knuste meget som knuses skulde — kun ved ovennævnte Punkt studsede mange. „Verdens Gang“ tog selv Afstand fra sin udmærkede Medarbejder i det Stykke, og de andre Blade med; kun „Intelligentsedlerne“ er enig med Digteren.

Nu maa man jo spørge: Mon det er en værdig Protest fra Norges Side? Mon den ikke vidner om Svaghed? Mon en saadan krænket Mine er nyttig til at fremme Forstaaelsen mellem de to Folk? For her er det jo *Folket*, som Talen er om. Slige Udstillinger er en fredelig Kappestrid mellem arbejdende praktiske Folk. Lad dog heller Norge møde frem saa stærkt og fyldigt som muligt, lad det dog vise at det som *moderne Stat* er Sveriges jevnbyrdige. Det maa dog snart være Slut med at de *to Folk* ser skævt til hinanden. Lad dem netop nærme sig hinanden, lære hinanden at kende, række hinanden Haanden i gensidig Agtelse. *Da* vil det være vanskeligere for de overmodige Herrer, som ønsker Ufred, at bryde Freden: i den fælles Forstaaelse vil et stærkt Bolværk ligge, der vil værne Folkene mod Krigens Ulykke.

Ja, hvad ellers Nyt? Intet. For det Stykke Scenens Børn af en i Norge komplet ukendt Forfatter Edgar Højer, som nu gaar paa Kristiania Teater . . . det kan vel neppe kaldes nogen Nyhed. Det er lavet, flovt og kedsommeligt.

Gud ved, hvorfor nu Direktionen har taget det Stykke. Før naar den tog slette Stykker var det dog Farcer som Folk lo af og som trak Penge i den slunkne Kasse . . . dette er ikke engang til at le ad; man forstaar at Forfatteren vistnok har haft de bedste Hensigter, at han har anstrængt sig for at faa noget fornøjeligt frem; men det er ikke lykkedes ham.

Vale!

Merkur

Abonnement paa „Basta“ à 1 Kr. 25 Øre Kvartalet tegnes hos enhver Boghandler og paa ethvert Postkontor i Danmark. Enkelte Numre 10 Øre.

Redaktionen og Ekspeditionen er Bredgade 2 (Telefon 3463), Kontoret aabent Torsdag, Fredag, Lørdag Kl. 12—2.

Tekstbidrag, Prosa, Digte eller Viser, modtages.

Annoncer à 30 Øre Nonpareillelinien modtages.

Livsforsikringsselskabet Standard, grundlagt 1825

Solidt — Fordelagtigt — Kulant.

Kontoret er i Selskabets Ejendom: Kongens Nytorv 6, Kjøbenhavn („Marmorpalæet“).

Herrehatte

i nyeste, moderne Facons
for
Foraarssaisonen
ere hjemkomne.
Holger Schou,
34, Østergade 34.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.
Elevator. Elektrisk Lys.
1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt
Bazarens Restaurant i Tivoli.
Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad
Organ for de næringsdrivende.
Kun 2 Øre.
Abonnér. — Avertér.

M. Goldschmidts
Poetiske Skrifter.

Udkommer i 35—45 Hefter à 80 Øre, indeholder Goldschmidts berømte Romaner og Noveller: En Jøde, Hjemløs, Arvingen, Ravnen, Fra min Onkels Hus, En Roman i Breve, Kærlighedshistorier fra mange Lande m. m. m. — 1ste Hefte foreligger og udleveres til Gennemsyn i enhver Boglade. — Et Hefte hver 2.—3. Uge.

Gyldendalske Boghandel.

Nye Bøger fra Gyldendalske Boghandel.

Georg Brandes' store Værk Shakespeare er nu afsluttet (3 Bind 18 Kr.). Nye Romaner og Noveller: Karl Larsens Dr. Ix, der allerede er kommen i 2. Oplag (3 Kr.), Th. P. Krags Kobberslangen, der udkom temmelig ubemærket lige før Jul, men nu af baade den danske og norske Kritik fremhæves som et overordentlig interessant Arbejde (2 Kr. 75 Øre), Gustaf af Geijerstams Medusas Hoved, en fortrinlig Roman, oversat af Alfr. Ipsen (3 Kr. 50 Øre), Oscar Madsens Frk. Vandas Roman (2 Kr.) samt Sophus Claussens novellistiske, lyriske Pariserskildringer Antonius i Paris (3 Kr.). Nye drama iske Arbejder: Einar Christiansens med stor Succes paa det kgl. Theater opførte 4 Akts Skuespil Mellem Brødre (2 Kr. 50 Øre) og Gustav Wieds lystige Satyrspil Erotik (2 Kr. 50 Øre) Endvidere Prof. C. Christiansens meget omtalte lille Bog Röntgens Straaler, der paa en Maaned naaede 3 Oplag (1 Kr. 25 Øre) og Instruktøren, en uundværlig Haandbog for Dilettantskuespillere (2 Kr.)

David Metz.

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.
Bør ses af enhver Fremmed.
1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Telefon 3780 **Østergade 22.** Telefon 3780

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat
Cigaretter.
Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co, Cairo.

J. R. Schjelderups Eft.,
Vimmelskaftet 39.
Kjøbenhavn K.

Silkehuset Største og billigste Silkevarelager i Norden **Silke-Nyheder** for Foraaret

DRIK ALTID
„ELISABETHSMINDES“
CHOKOLADE OG CACAO.

Gordon-Whisky.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er
Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos
L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

Søren Jensen

PIANO-FABRIK. AMALIEGADE 6.

Anbefalet af hele den kjøbenhavnske Presse og vore første Professorer i Musik.

Bedste Tone. — Eleganteste Dessins. — Illustreret Katalog gratis og franko.

I. D. Beauvais' Conserves
faas overalt.

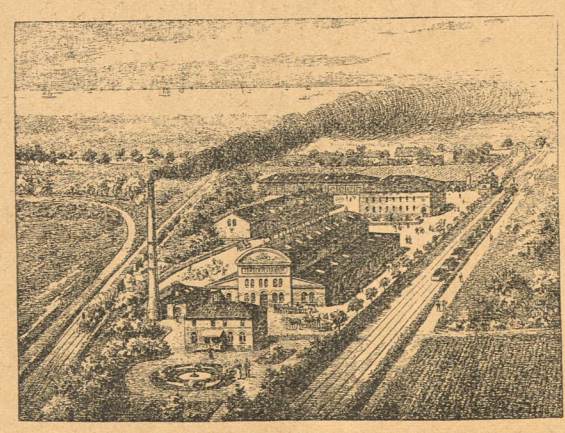

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.
Grundlagt 1850. Udvidet 1895.
Tilvirkning af Conserves som
Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Syltetøjer, Safter etc. etc.

L. Kanneworffs
Etablissement for Herreekvipering
Bredgade 2.
Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af
Musik-Instrumenter
og
Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.
Petersen & Steenstrup,
L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.
Telefon 3584.

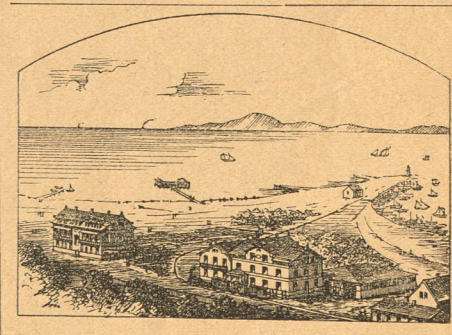

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektor.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen), Kjøbenhavn.

Farvel, Du kære Gamle!

Af

A. M.

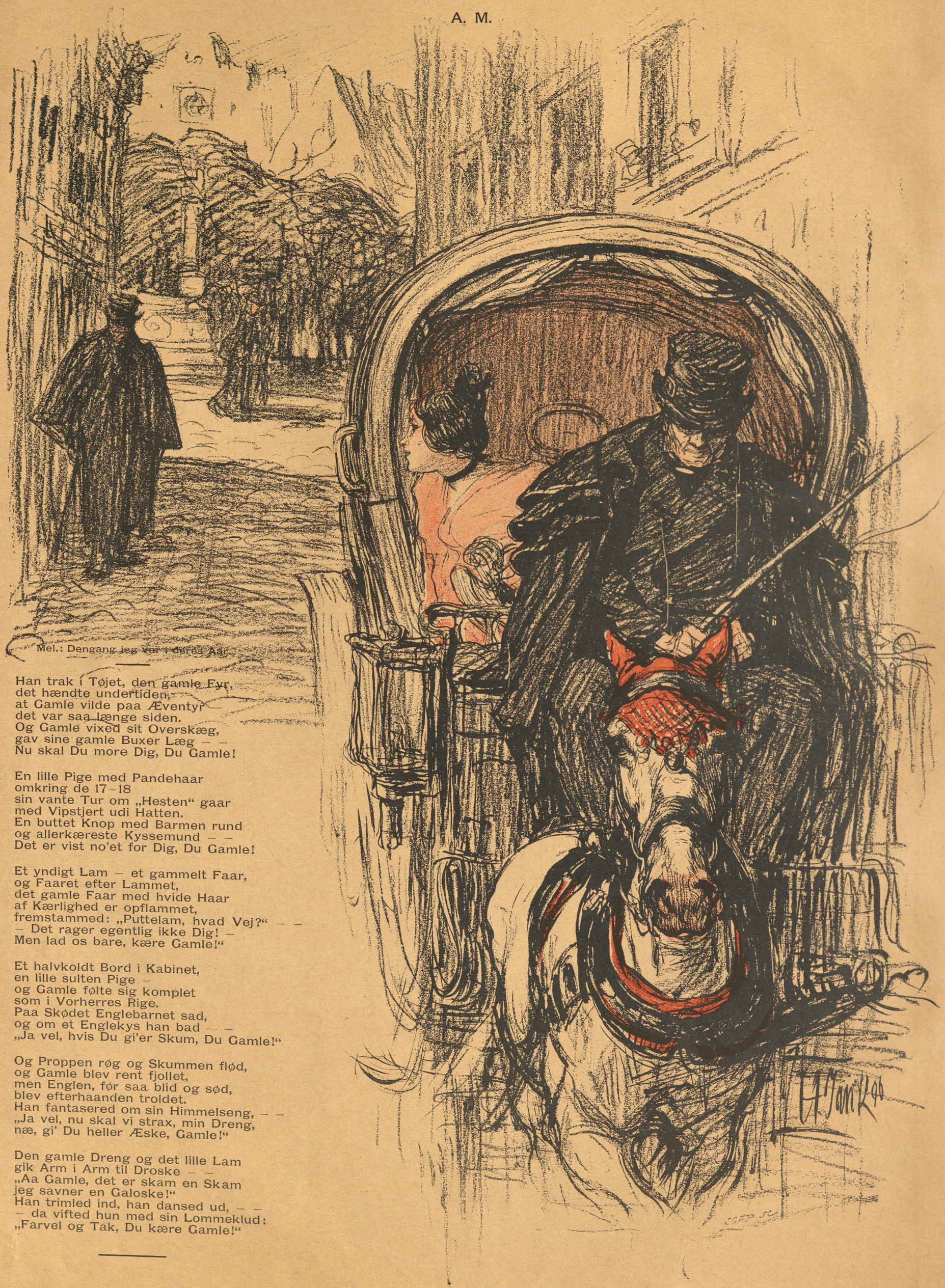

Mel.: Dengang jeg var i deres Aar.

Han trak i Tøjet, den gamle Fyr,
det hændte undertiden,
at Gamle vilde paa Æventyr —
det var saa længe siden.
Og Gamle vixed sit Overskæg,
gav sine gamle Buxer Læg — —
Nu skal Du more Dig, Du Gamle!

En lille Pige med Pandehaar
omkring de 17–18
sin vante Tur om „Hesten“ gaar
med Vipstjert udi Hatten.
En buttet Knop med Barmen rund
og allerkæreste Kyssemund — —
Det er vist no'et for Dig, Du Gamle!

Et yndigt Lam — et gammelt Faar,
og Faaret efter Lammet,
det gamle Faar med hvide Haar
af Kærlighed er opflammet,
fremstammed: „Puttelam, hvad Vej?“ — —
— Det rager egentlig ikke Dig! —
Men lad os bare, kære Gamle!“

Et halvkoldt Bord i Kabinet,
en lille sulten Pige —
og Gamle følte sig komplet
som i Vorherres Rige.
Paa Skødet Englebarnet sad,
og om et Englekys han bad — —
„Ja vel, hvis Du gi'er Skum, Du Gamle!“

Og Proppen røg og Skummen flød,
og Gamle blev rent fjollet,
men Englen, før saa blid og sød,
blev efterhaanden troldet.
Han fantasered om sin Himmelseng, — —
„Ja vel, nu skal vi strax, min Dreng,
næ, gi' Du heller Æske, Gamle!“

Den gamle Dreng og det lille Lam
gik Arm i Arm til Droske — —
„Aa Gamle, det er skam en Skam
jeg savner en Galoske!“
Han trimled ind, han dansed ud, — —
— da vifted hun med sin Lommeklud:
„Farvel og Tak, Du kære Gamle!“

1. Aargang Nr. 2

BASTA

15. April 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Ungdom

(Eftertryk forbydes)

(Tegning af Kielland)

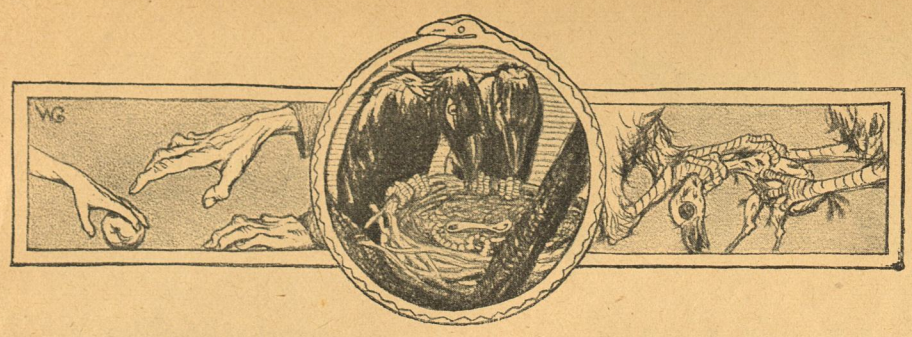

Slædefart

Længe før den Tid, jeg kendte Johannes Strømme, havde han været Dranker; men ikke en af de almindelige. Selv naar han var mest belastet, kunde han se fin og frejdig ud og gaa gadelangs og svinge sin Stok som en ung Sprade — og det trods han var seksti Aar. Og gav man sig da i Snak med ham, kunde han sige gode Ting, fulde af Ironi og Saft. Og dog var Tonefaldet i hans Stemme, Smilet om hans Mund, Glansen i hans Øjne af den Natur, at man ikke vidste, om han i de Stunder var jublende glad eller maaske snarere dødstungsindig.

Men hvad han var den Maaneskinsaften, han omkom under vor vilde Slædetur, det ved jeg ikke. Nu efter nogle Aars Forløb, staar det, som dengang passerede, for mig som noget ufatteligt. Men naar jeg mindes det, kan jeg nok forklare mig det Ord, som gik om ham, men som jeg aldrig rigtig havde troet paa, — at han havde Øjeblikke, da han var gal — hverken mer eller mindre.

Det hele gik saaledes til:

Vi — Johannes Strømme og jeg — havde hos en gammel halvblind Vinhandler i en Sidegade fundet en rød Portvin, som var en af de rigeste Vine, jeg nogensinde havde drukket. Vi sad da en Aften oppe hos mig, og drak af tynde Bægerglas med en indbrændt Guldrand øverst, og medens vi drak, saa vi udover den vinterlige Egn, hvorover Aftenhimlen lejrede sig vidunderlig smukt, og, som rimeligt var, virkede Skyernes Farver samt den røde Portvin derhen, at vi blev bevægede i Aanden, som de gamle sagde. Og saa gav vi os til at snakke svævende.

Jeg for min Del havde netop læst en fortryllende Bog om en Ridder og hans Hjertedame, skreven af en gammel Korsfarer, og jeg fortalte Strømme om denne Bog, tilføjende, at jeg vilde købe et Tæppe af hvid Silke, med violette Islæt, forestillende Riddere, der drak Vin.

Strømme hørte til: „Ja“, sagde han langsomt, næsten højtideligt, „den Tid! den Tid! man sadled sin Hest og red ud i de lyseblaa Morgener, henimod endeløse Skove, hvor Vildsvin græssede, og naar det var de mørke, de graa Morgener med Uvejr, saa red man langsomt afsted, medens Træer og Buske stod ved Vejen og luded . . . . og man blæste i sin Trompet . . . . en sørgmodig, vild Fanfare. Hvor bliver de gamle Jægerhorn af, de gamle Trompeter? Jeg holder af dem. Hele denne civiliserede By for en Skov med høj Himmel og med Valdhornklang mellem Stammerne! Det er det dejligste i Verden foruden unge Kvinder og denne Portvin. Det er den boblende Sundhed og Sundhedens Vellyst.“

— — „Forresten,“ tilføjede han og klemte Øjnene sammen, mens et underligt Smil kom frem hos ham: „Disse evindelige Riddere, som alle poetiske Mennesker kliner sig op efter. Hvad Fanden? De var kanske slet ikke saa fortryllende, naar man snused lidt nøjere efter. Man paastaar saaledes, at de ikke havde propre Negle, og det er alt nok for mig. Og de kunde da umulig føre rent Ombytte med. Og saa vilde jeg ikke have været deres Hjertes Dame. Det maatte bestemt have lugtet ondt af deres Skjorte.“

Og nu holdt Strømme ved at snakke; det ene Indfald afløste det andet, og sluttelig foreslog han med Fynd og Klem at køre en Slædetur i Stedet for at sidde inden fire Vægge. Jeg svarede ja og lo over dette, der kom saa pludselig.

Vi brød op fra mig. Det var koldt og stille, da vi lidt usikre gik hjem til ham for at spænde Hesten for Slæden. Knapt ti Minutter efter piled vi henad Vejen. Vi talte ikke: lod Granerne ved Vejkanten jage os forbi og kørte sluttelig i fuld Fart henover den frosne Mo, hvorover Maanen hæved sig i Øst.

Saa bandte Stromme paa, at vi maatte køre Fjordisen, og da jeg ingen Dødbider var — allermindst den Aften — fandt jeg Forslaget udmærket, lo og sparkede i Halmen. Jeg var maaske en Smule ør.

„Men er Isen sikker?“ spurgte jeg.

„Den er sikker nok,“ svarede Strømme. „Men det er sandt: Dambjelderne! de maa væk.“ Og han stansede Hesten, steg af og løsnede Bjældelæret.

„Hvad i Alverden er det for Paafund?“ spurgte jeg. „Skal vi ikke have Dambjelder?“

„Nej, vi skal ikke,“ svared' Strømme rolig, „de forstyrrer. Vi skal køre let, lydløst. Indtrykket bli'r da bedre. Graalig, glat Is, som knitrer under Mejerne og gnistrer under Hestehovene, forstaar du? Tænk, Maaneskin og Taage, hvad, din Slughals, som vil have det Ringelrangel af Dambjelder paa en slig fin Nat.“

Vi kørte endelig. Strømme havde ret; det passede bedre uden Bjelderne. Luften var saa stille; kun nu og da hørtes Sus fra der, hvor Elven brød ud i Havet, langt, langt borte. Men det Sus var saa fjernt, at det oftest lød som et Pust. Søen laa, saa langt vi kunde se, dunkel og graalig.

Ved Stranden var Isen sørpet og blød; men det vared' ikke et Minut, før vi havde den blanke Staalis under os. Hesten fo'r i lige Linie ud, og dens Hovslag var sikre og trygge. Vi sad stille. Luften omkring os syntes os ligesom klarere end før, Stjernerne brændte, og Maanen runded sig og skinned' gul, medens den gik højere.

Strømme, der kørte sin bedste Hest, holdt Tømmerne stramt og snakked' til den med umaadelig Iver. Men lidt efter lidt lod han Hesten faa friere Tøjler, og jeg opdagede, at det bar i stærk Fart lige ud i Retning af „Albatros“, en Holme i Nærheden af Elvens Udløb. Jeg bad ham passe sig for at komme Elvemundingen for nær; men da lo han højt og foragteligt: „Nej, Dere Vestlændinger! naar man er sammen med en af Dere, kan man da aldrig ha' det rigtig brilliant. Altid, altid siger I: „Pto, pto!“ . . . . Kom til Trøndelagen, der findes Nordmænd! Alle Vestlændinger er bare Blandingsgods!“

Denne Tone var saa vidt forskellig fra den, han ellers talte i, at jeg betragted' ham forbavset, saa meget mere som hans Stemme lød fremmed. Og pludselig opdaged' jeg, at hans Øjne havde en egen, glasagtig Glans, og at hans Ansigt var forfærdelig blegt med et skævt Træk om Munden. Jeg tænkte paa, om Vinen skulde være gaaet ham til Hovedet, saa han var drankergal, men forkasted' denne Forklaring: han havde jo mange Gange drukket dobbelt saa meget, uden at det generede ham. Men hans besynderlige Ansigtsudtryk og tomme Øjne virked paa mig slig, at jeg blev siddende uden at mæle et Ord. Det var, som sad jeg ved en tyk Væg: det forekom mig faafængt at snakke og forklare.

Imens gik Farten videre, og jeg lod det et Øjeblik staa til; men saa vækkedes jeg ved at høre Elvesuset nærmere, tidt afbrudt ved et Smeld som et Skud, naar Isen knagede. Da saa jeg til min Glæde, at Hesten, vistnok ledet af sit Instinkt, svinger til højre, hvor Elvens Magt ikke var saa stor, og hvor Isen hævede sig svagt af Dønningerne. Men Strømme maatte, midt i sit Afsind, have mærket dette; thi han strammed' Tømmerne og svinged' Hesten til venstre.

Nu paakom mig en heftig Skræk, helst da jeg hist henne syntes at se aabent Vand. Og jeg greb Remmen, som holdt Ulveskindet om os, rev den løs, og stod netop paa Sprang til at hoppe ud, da Strømme hindrede mig ved at holde mig igen bagfra. Men da veg alt hos mig for et ubændigt Raseri mod Strømme; jeg vendte mig og greb ham fast i Struben, saa Tømmerne faldt ham af Haanden.

„Nu skal det ha' slut!“ skreg jeg, „nu skal det ha' slut.“

Og vi vælted' os i Slæden i fuld Batalje. Strømme troede vist med den sidste Rest af Forstand, at jeg vilde ham alvorlig ondt, og han greb mig om Halsen, saa jeg fik ondt for at drage Pusten.

Men nu skete det, at jeg tydelig hørte, at Hesten fo'r vildt i Vej for de slappe Tøjler, og gennem mit Hoved gik en fast Overbevisning om, at vi vilde køre i det aabne Vand . . . . saa fik jeg med et rasende Ryk slidt mig fra ham; men i samme Øjeblik hørte jeg et Brag, og lige efter slog noget koldt over mit Hoved.

* * *

Siden den Nat har jeg ofte gaaet og undret mig over, at jeg næsten øjeblikkelig kom til Overfladen og fik mig kastet op paa Isen. Og tillige har jeg undret mig over, at ikke Vandet kendtes koldere, end det kendtes. Forklar det, hvem som kan: tit om Sommeren naar jeg har gaaet i Vandet ved mange Graders Varme, har jeg følt det langt koldere og kuldsket mere, naar jeg kom op. Nu jeg kom fra et iskoldt Vand i den kolde Luft — nu følte jeg dog ikke Kulde. Ja, jeg tænkte endog besynderlig skarpt over det Hele og stirrede mig omkring efter noget der levede: Hesten eller Manden. Gik Isen omkring, spejded' og spejded' . . . gav mig til at raabe uden Hensigt og Mening. Først efter en Times raadløse Færden derude gik jeg hjem.

Engang paa Hjemvejen troede jeg pludselig at høre Skrig fra en Mand, og jeg syntes nogen kom kørende; men det var intet, mine Ører var vel noget opspilede. Strømme med Hesten maatte vel være gaaet dybere og kommet ind under Isen . . . Slæden var jo ogsaa meget tung, tykke staalbeslagne Mier, og solid for Resten, snar til at synke i Vand.

Underligere var det, at man aldrig fandt dem siden. Men Strømmen maatte ført dem til aabne Havet.

— Siden den Tid kan det hænde, at jeg vaagner en Nat efter en Drøm. Drømmens enkelte Dele er allerede borte; thi jeg kan aldrig huske Drømme. Men en sælsom Uhygge ligger tilbage, og som den sidste Flig af Drømmesynet ser jeg ligesom et gaadefuldt Smil, det, min Ven havde hin Nat, da han spottede mig, fordi jeg ikke vilde lade ham køre mig i Døden.

Thomas P. Krag

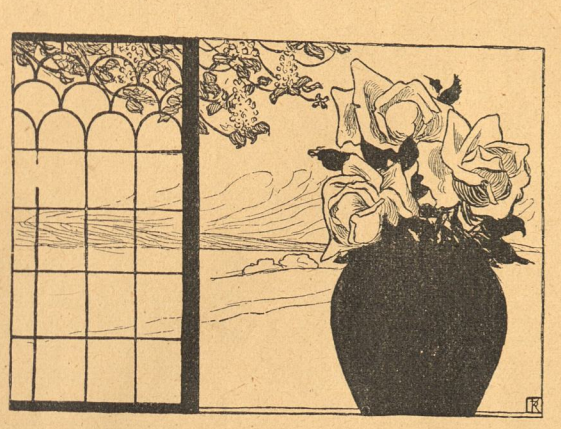

Vejblomst

Af **Vielé-Griffin**

Floder af Elskov, evige Strømme,
Karskhed af dem jeg mod Livet, det giftige, øser,
Himle af Klarhed, hvis Glans forløser,
gyldene Drømme,
Have af Sødme, der skummende bruse
mod Lande, hvis fremmede Navne beruse — —

Saa gaar jeg frem; Og Attraas lave
og Hovmods fejge Vej er lagt tilbage.
Min Sjæl blev stærk i Glædens gyldne Have
og Mod den fik i Sorgens dunkle Dage.
— Og sé, den Stjærne der, som stiger over Livets Grave.

Ved **Romanus**

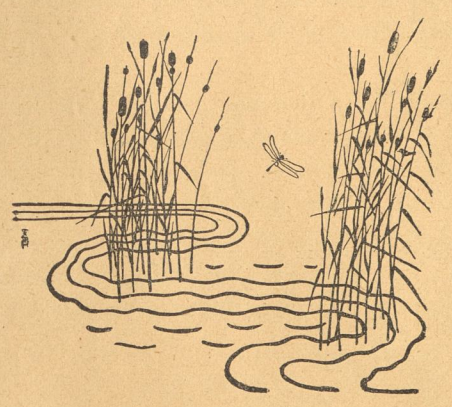

En Udsigt

Jeg sidder og ser ud af mit Vindu. Et Par store Træer faar deres Grene skaaret over af det, saa de kommer til at ligne Ærteris. Deres Knopper er allerede begyndt at blive blanke i det begyndende Foraar.

Gennem dem ser jeg et stort Stykke Kirkegaard med dets mange snavset hvide og brune Sten og Kors og med dets potteplantelignende Tujaer og Mahogni. Det ser nærmest latterligt ud; de eneste, der ser ud til at mene Alvor med det, er et Par Grædepil, der ser uhyggelige ud herovenfra med deres lange kravlende Grene.

Ovre i Hjørnet, længst borte fra mig, bliver der begravet en. Følget bestaar af en Snes Underofficerer, der har stillet sig paa Rad lige foran et sort halvforfaldent gammelt Plankeværk. Paa den anden Side af Graven staar Præsten og én Sergent. Det er sagtens hans Kone, der ligger i Kisten, siden han er saa ene om det.

De løfter allesammen paa en Gang deres hvidhanskede Haand op til Huen, da Præsten kaster Jord paa. Og igen da han gaar, efter at have trykket sin Sidemands Haand med den sædvanlige paatrængende trøsterige Bøjning i Overkroppen.

Saa gaar de allesammen bagefter.

Og Graverkarlene giver sig til at rive de Grangrene løs, som Graven indvendig er pyntet med, og gaar hurtig bort med dem i Favnen — hen til en anden nykastet Grav, for at de kan gøre Tjeneste der igen. —

Udenom Kirkegaarden er en lille Stump lidt befærdet Gade og til højre og til venstre store, nye Huse, der vender deres grimme, urimelige Bagsider herind.

— Det er mig altsammen saa grimt og kedeligt og uvedkommende, som kun ens daglige Uundgaaeligheder bliver det. —

Jeg lukker alle mine Vinduer op; der er bleven for varmt herinde, og jeg sætter mig i min Gyngestol med Benene i Vindueskarmen. Foraarsluften stryger ind over mig, kølig-mild og rolig kærtegnende som en gammel Veninde.

Jeg ligger og ser paa Himlen, der er lysende graa og ens allevegne, kun stribet af Røgen fra et Par Skorstene, og paa de faa Snefug, der kapriciøst drysser ned i Ny og Næ.

Tobaksrøgen fra min Cigar dirrer frem og tilbage i smaa Ryk og kan næsten ikke komme hverken ud eller ind.

Jeg tænker fornøjet paa, at om en Times Tid vil Mørket skyde sig ind mellem mig og alt det der udenom og tage det over til sig og give mig Lov til at sætte alt det, jeg vil, i Stedet.

Romanus

Dagmar Falk

Af *Frank Wedekind*

(Sluttet)

Tre Dage efter var Ulykken sket, og jeg fortalte det samme Aften til min Søster. Hun blev ligbleg og besvimede; hele Natten græd og hulkede hun, saa fortvivlet, at jeg havde hele min Sjæls Kraft og min Vilje nødig for at trøste hende.

Efter Nytaar drog Gjæsterne bort. Felsen havde jeg næppe værdiget et Blik, efter at jeg havde indviet Amalie i mit Vovespil, og han fandt sig deri med al mulig Beskedenhed.

Det blev Foraar, og mange Gange var mit Mod ved at svigte mig. Jeg bad til Gud, at han ikke maatte lade min Tro rokkes, men hver Gang jeg tænkte tilbage paa Juledagene og Baronen, greb Tvivlen mig.

Det var dog uden Grund, og endelig — det var en Septemberaften paa Altanen — kunde jeg sige til min Søster: „Nu ser Du, at jeg har Ret. Lad mig saa i Fremtiden være fri for Dine Meninger“ — — —

Hun havde i de mange Maaneder ikke talt et Ord om det. Nu saa hun kun paa mig med store Øjne, faldt mig om Halsen og kyssede mig.

Men ved Juletid, da Felsen igjen kom hjem med Fader, da kom Følelser op i mig, som jeg ikke tidligere havde kjendt — — — Fader overraskede os, og Felsen bad om min Haand.

Hvedebrødsdagene tilbragte vi i Italien, og jeg var meget lykkelig. Mod Sommer drog vi hjem til hans Gods for ganske alene at leve for vor Lykke.

Jeg længtes efter et Barn saa meget, som en ung Kone kan længes. Det syntes mig utænkeligt, at en saadan Lykke ikke skulde blive mig tildel. Det første Aar talte jeg jevnlig derom som om noget, der maatte indtræffe saa sikkert som Vinter og Foraar.

Det skete ikke. Jeg bad Nætter igjennem; paa mine Knæ besvor jeg Gud under hede Taarer, at han hellere vilde lade mig dø end nægte vort Ægteskab sin Velsignelse.

Det skete ikke. Felsen var ikke længer den samme overfor mig; jeg mærkede, hvorledes hans Følelse blev kjøligere. Vi kedede os.

En Kusine af mig kom i Besøg, og det var, som en hel ny Verden gik op for mig.

Hun havde læst Alt, hvad der skreves i Evropa: Ibsen, Tolstoj, Zola, Dostojewsky, Nietzsche, Brandes, Sudermann — — et vandrende Lejebibliotek. I sex Maaneder havde hun af mig gjort en ligesaa fanatisk Atheist, som jeg før var en glødende Troende. Og da jeg ikke længer havde en Gnist af Tro, en Skygge af Overbevisning, da jeg havde mistet alt det, som kunde have holdt mig oppe under en stor Ulykke — da opdagede jeg, at hun, til Gengjæld for al den golde Viden, hun skjænkede mig, havde taget min Mand helt fra mig og allerede bar hans Barn under sit Hjerte.

Over Hals og Hoved, uden Besindelse rejste jeg min Vej, uden at vide, hvor jeg skulde hen. Jeg kom ikke længer end til den nærmeste By, paa hvis lille, uhyggelige Hotel jeg ugevis laa i Feber, mellem Liv og Død.

Saa snart jeg var rask nok, tog jeg hjem for at bede min Fader tage sig af mine Sager og udvirke en Skilsmisse. Han nægtede det paa det bestemteste; det kom til et Brud mellem os, og jeg rejste min Vej.

Jeg kom hertil Hovedstaden for at finde en Advokat, der kunde tage sig af min Sag, og et helt nyt Liv aabnede sig snart for mig. Jeg kom sammen med de mest Yderliggaaende paa alle Omraader, min Ungdom, min Fanatisme og mit Navn bragte mig hurtigt i forreste Række. Jeg klippede mit Haar af, gik uden Korset og skrev om Kvindesagen. Inden et Aar var gaaet, optraadte jeg ved offentlige Møder og i Foreninger.

Ved en Teaterpræmière lærte jeg Dr. Falk at kjende, og faa Uger efter hørte jeg ham tale ved et radikalt Møde. Snart efter besøgte han mig, og hans første Ord var en inderlig Bøn om at opgive det Liv, jeg var slaaet ind paa; det kunde være godt for andre, det var Synd mod mig selv, min Natur og mod Kvindens høje Kald at gjøre en Mand lykkelig.

Jeg stred imod, hvor meget jeg end følte, at han havde Ret, kjørte op med alle mine Argumenter, talte store Ord om den Sag, jeg havde viet mit Liv — og jeg sad foran ham med en Følelse som en uartig lille Pige, der faar Skænd og ved, at hun har fortjent dem. Saa hidsigt stred jeg mod, at jeg gav ham et Afslag, da han bad mig blive hans Hustru, og dog elskede jeg ham.

Men hvor jeg kom, hørte jeg kun om ham; hans Navn var paa alles Læber, og til hans Fremtid som Politiker knyttedes de største Forventninger. Jeg saa ham ved Folkemøder, naar Bifaldet og Jublen i Tusinder af Stemmer bruste

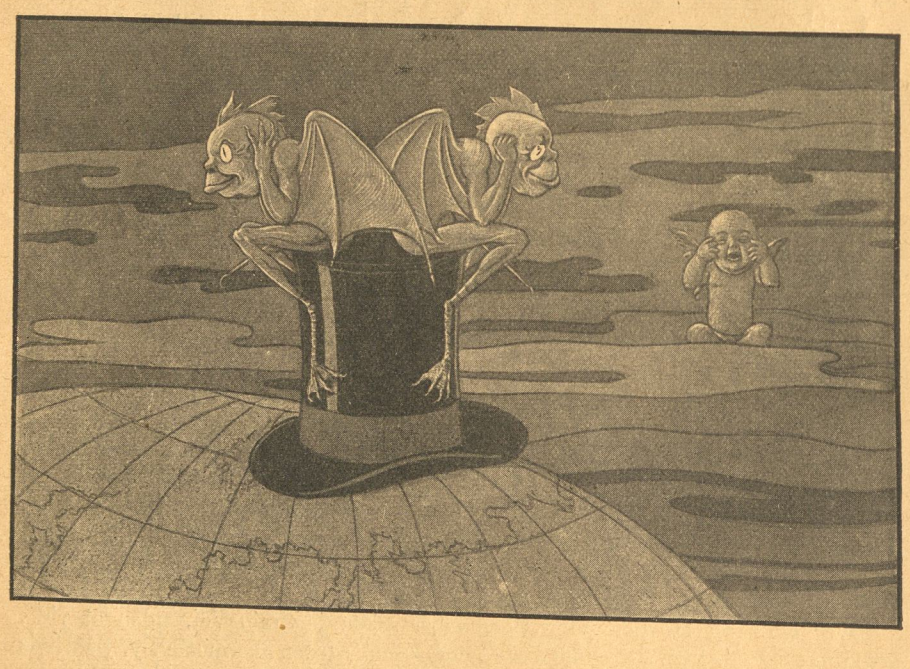

Lyset

Den gode Gud har mange, mange Engle i sit Brød. Om Dagen flyver de i store Skarer gennnem det uendelige Verdensalt. Mange bruger Planeterne som Køretøjer og mange ligger dovent i skjulte, æventyrlige Kroge og laver Sfæremusik. Men om Natten gaar Englene til Ro, og da der ikke i Himlen er Plads til den umaadelige Hærskare, har den gode Gud indlogeret dem paa Stjærnerne; de smaa Engle bor paa de smaa Stjærner og de store Engle paa de store Stjærner.

Da der nu en Gang var bleven sagt „God Nat“, fik en lille Elling af en Engel „Jorden“ anvist til Nattelogi. Han var klodset og ubehjælpsom, men ellers ikke noget rent Fæ, og hans Moder havde været Grevinde.

Til en Begyndelse laa han rigtig rart, syntes han. Men inden ret længe skar Dovre ham i Ryggen, saa han vaagnede; hans Fødder var desuden blevne vaade; dem havde han nemlig anbragt i Esrom Sø. Han vendte sig da om paa Maven, men kom derved til at stikke sig paa Frelserens Taarn.

Han blev nu ærgerlig og sagde: Det er, fordi vi har saadan en slet Nattelysning. Og det er Magistratens Skyld. Da han ikke midt om Natten kunde faa fat i Magistraten, saa fløj han op til Solen og bad om en Natlampe. Saadan én var Solen saa venlig at give ham. Men den førte kun til, at han ikke kunde sove for Fornøjelse over at se, hvor smukt den lyste.

Da kom der gennem den dybe, stille Natteskumring to smaa, dumme Djævle. De saa ud som flyvende Hunde, saa væmmelige vare de. De var Gadedrenge i Helvede. De kom meget forsigtigt, for de havde stjaalet den gode Guds elegante, nye Silkehat, forat den kære Gud ikke skulde kunne komme i Kirken i Morgen; Dagen efter var det nemlig Søndag i Universet.

De to Djævledrenge var paa Vej til Onkel, der boede i et Kælderhul ved Siden af Sirius, for at pantsætte Hatten, da de saa det skønne, nye Lys. Da bleve deres Sjæle fyldte af Nid og Skinsyge. Hastigt greb de den velsignede Guds elegante Hat og satte den om Lyset. Derpaa satte de sig selv oven paa den og grinede idiotisk og tilfredst ud i Verdensrummet. Den lille, artige Engel, den græd saameget, at det var Regnvejr i fire Dage paa „Aldebaran“.

Men lidt efter stak de to dumme Djævle i et rædsomt Hyl. En Strøm af gyldent Lys, en Morgenglans fyldte den hele Verden, thi pludselig var Ilden slaaet igennem Cylinderen. Tudende fløj de bort og først derude i den yderste Ende af Mælkevejen fandt de et mørkt Hul til Nattelogi. Men sove kunde de ikke, thi deres smaa Bagdele var blevne ganske ristede.

Saaledes sejrede den gode, lille Engels Lys over Dumhed og Ondskabsfuldhed, men den gode Guds høje Hat, den var ødelagt.

Jakob

Ved Paradisets Port

(Tegning af Heine)

Sct. Peter: Nej, Frøken, med saa vide Ærmer kan De ikke komme gennem den snævre Dør!

op mod ham, jeg hørte jævne Folk tale om ham i de mest begejstrede Udtryk, om hans Livsopgave, der var ham det dyrebareste i Verden — og kun jeg vidste, hvad der efter den var ham det kjæreste og helligste.

Men jeg havde ikke Mod. Jeg følte mig som udelukket fra al Menneskelykke, fordi jeg tvivlede om, at jeg kunde skænke en Mand Børn.

Saa fulgte de frygteligste Dage, jeg har oplevet. Jeg besluttede at dø og tog Morfin — — —

Da jeg vaagnede op igen, befandt jeg mig paa et Hospital, og ved min Seng stod han, bøjet over mig. Lægerne lod os alene, og min Kraft var brudt. Ved hans Bryst græd og græd jeg og fortalte ham alt.

Jeg bad ham lade mig være alene, lade mig rejse langt bort, men ikke et Øjeblik forlod han mig. Han talte til mig med sin dybe, rolige Stemme, talte til mig som til et sygt Barn, om Ting, som han ikke troede paa selv, kun for at trøste mig. Og tilsidst — jeg vidste jo, at skulde der endnu paa Jorden gives nogen Lykke for mig, da maatte det være hos ham — tilsidst slog jeg Armene om hans Hals og lod mig kysse og kysse af ham, saa grænseløst uværdig jeg end syntes mig selv.

Vi lod os vie, og nu — — —

Fru Falk rejste sig hurtigt fra sin magelige Hvile i Stolens Silkehynder og lyttede.

Inde fra Sideværelset kom en klagende Lyd, en spæd, sittrende Tone, der knap syntes at kunne trænge gennem Dørens tunge bløde Forhæng.

— Der kan De høre! Hvad De end vil synes om mine Teorier, kære Veninde, deres Resultat vil De ikke kunne forkaste. Jeg giver dem jo dog selv alle med Glæde for den lille Skrighals' ubevidste Klynk. I Praksis ender vi dog alle der, hvor den evig unge Moder Natur vil.

Erotik

I Tirsdags opførtes paa Dagmarteatret Hr. Gustav Wieds første Helaftensstykke. Det var rimeligt, at der samlede sig en Del Interesse om denne Premiére — man erindre blot det københavnske Publikums fuldstændige Afvisning af hans „Bryllupsnat", da det frie Teater forgangen Aar opførte det. Publikum tillod sig endog den Raahed at afbryde Spillet og stanse Forestillingen.

Siden da er Hr. Wied bleven sulten efter Succes'er — forrige Aar fik han en stor Succes paa „Ungdomshistorier" — og i Tirsdags fuldførte han sin Hævn over dette Publikum, der rasede for tidligt.

Hr. Wied kan saa le bagefter — le sidst og bedst, thi i Tirsdags lagde han Københavns elegante Premiérepublikum for sine Fødder. Denne Mand, der blev smidt ned af Trapperne, han er nu vendt triumferende tilbage.

Forrige Gang peb de, denne Gang dansede de efter hans Pibe.

I Sandhed — vi siger med Kejser Wilhelm — hvilken Vending ved Guds Førelse.

Imidlertid Erotik blev den betydelige Succes, som Hr. Wied har fortjent — og som var fortjent Straf for ærede samtidige.

En væsentlig — mulig en meget væsentlig — Del af dette Held skylder Forfatteren dog de Skuespillere, der udførte de forskellige Roller. Særlig gjorde Hr. *Emanuel Larsen* utvivlsomt Antikvitetshandler Snild rigere og mere omfattende.

Basta

Kollegaer

„Aftenbladet" for forrige Onsdag har givet Plads for følgende lille Iagttagelse, som vi heller ikke vil forholde vore Læsere:

Mellemakt. Første Parket under Førsteopførelsen af „Fata Morgana":
En lille, ældre og skaldet Herre rejser sig paa 3dje Række, bukker forbi sin Sidemand og siger, henvendt til en yngre rødblond og glatraget Herre:
„Mit Navn er Bille. Jeg er en gammel Journalist og vilde tillade mig at hilse paa Dem i Anledning af Deres seneste Affære. Jeg maa sige Dem, at De har min fulde Sympati."
Hr. Bjørn Bjørnson rejser sig halvt og takker, synlig smigret.
Paa anden Række ses Hr. Otto Borchsenius.

Dunkle Minder

„Og i hele Egnen fandtes der ikke noget
Slot mere tynget af Hæder og Ælde
end min Slægts sørgmodige Herresæde".
Edgar Poc.

„Jeg den sidste af min Slægt, nedstammer fra en Familje af Keltere, der var haarde som vore Klipper. Jeg tilhører en Slægt af Sømænd, Armors berømte Æt, en Stamme af besynderlige Krigere, hvis glansfulde Bedrifter tælles blandt Historiens Juveler.

En af disse Forfædre drog — tidlig trættet af sine Slægtninges Nærhed og deres kedsommelige Handel — for stedse bort fra det fædrene Herresæde med Hjærtet fuldt af glemsom Foragt. Det var paa den Tid, da Erobringstogene til Akiw foregik; han gik i Tjeneste hos Guvernør de Suffren og udmærkede sig snart i Indien ved de vidunderlige Plyndringstog, han alene foretog mod de dødes Byer.

Under en hvid og øde Himmel ligger disse Byer begravede i frygtelige Skove. Mægtige Græsarter og visne Grene krydser hinanden og spærrer de Stier, som fordum var brede og folkerige Alléer, der genlød af Stridsvognenes Larm, Vaabnenes Klang og Krigernes Sang.

Intet Vindpust, ingen Fuglesang, ingen Kildes Rislen afbryder disse Egnes tavse Rædsel. Mejserne fjærne sig her fra de ældgamle Ibentræer, hvor de ellers holde til. Mellem Ruinerne, der ere opdyngede i Lysningerne, rejse sig umaadelige og vanskabte Blomster. Deres slanke Stængler bære dunkle Kalke, der flamme i alle Solens Farver, azurstribede, ildplettede, zinnoberøde: de ligner straalende Fjær, efterladte af flygtende Paafuglesværme. En hed og dræbende Luft hviler over det tavse Murværk: det er en blaa, berusende og pinefuld Dufttaage som Røg af Ligfakler.

Aldrig saa snart har den tilfældige Grib, som paa Vandring fra Kabulsletterne dvæler over denne Egn og betragter den oppe fra et eller andet sort Dadeltræ, slaaet sig til Ro paa Lianerne, før den falder ned i en pludselig Besvimelse.

Rundt omkring ligge knuste Hvælvinger, uformelige Statuer, Tavler, hvis Inskription Tidens Tand har gnavet værre end Sardes', Palmyras og Khorsabads. Paa nogle, der har smykket Byportene, som fordum knejste mod Himlen, kan Øjet endnu læse og udtyde denne — det da frie og mægtige Folks — Herskervalgsprog:

— — — og selv Gud har,

Stilheden bliver kun afbrudt af Klapperslangerne, naar de klaprende sno sig mellem de omstyrtede Søjler eller hvislende hvile sig under det røde Mos.

Sjælden foruroliges Ensomheden under et Uvejrs Tusmørke af Hyænernes fjærne Hyl, der veksler med Tordenudbrudene.

Under Ruinerne strække sig underjordiske Galerier, hvortil Adgangen er forsvunden.

Der hviler, medens Aarhundrederne skifter, de første Konger over disse æventyrlige Lande, over disse Folkeslag, hvis Navne ikke ere mere. Og de blev — sagtens i Følge en hellig Sædvanes Ceremoniel — begravede der sammen med deres Skatte.

Ingen Lampe oplyser Gravrummene.

Ingensinde har Skridt af nogen, der var træt Livets og Attraaens Sorger, krænket deres Ekko's Søvn.

Kun en Fakkel, baaret af en Brahmin — et Spøgelse fra Nivana, iklædt Menneskeskikkelse, en tavs Aand, kun et Vidne til Fremtidens evige Spiren, — skælver pludselig i Øjeblikke, viede til Anger og til gudfyldt Drøm, øverst fra de uregelmæssige Trappetrin og kaster fra Trin til Trin sit røgdæmpede Lys helt ind til Hvælvingernes Bund.

Da blinke Reliqvierne — ramte af Skinnet — med en æventyrlig Overdaadighed! . . . De kostelige Kæder, der snor sig om Benene, kranse disse med hastige Lyn. Den kongelige Aske tindrer af skælvende Ædelstene! — Som Støvet paa en Vej, der lige før Mørket rødmes af Aftensolens sidste Straaler.

Grænserne af de hellige Skove og især Udløberne fra de Lysninger, hvor disse forvirrede Bygningsrester begynder, lader Maharadja'erne bevogte ved udvalgte Skarer. — Det er forbudt at nærme sig Flodbredderne, Floderne og de forvitrede Broer, som føre over dem. — Tavse Skarer af indfødte Krigere med Hyænehjærter, ufordærvelige og ubarmhjærtige, gennemstrejfe uophørlig fra alle Sider disse morderiske Egne.

Aften efter Aften ødelagde Helten deres Skumringsfælder, undgik deres Baghold og forvirrede deres strejfende Vagtsomhed! . . . — Ved uventede Hornsignaler fra forskellige Steder skiller han dem ad, lokkede dem bort, for saa i et pludseligt Spring at rejse sig mellem de slanke Blomster og hastigt skære Bugen op paa deres Heste. Denne uventede Tilsynekomst bragte Krigerne til at stivne som for en ond Aand. — Med sin Tigerkraft kastede Æventyreren dem da til Jorden en efter en! Med dette voldsomme Stød kvalte han den først halvt — derpaa vendte han tilbage og dræbte dem.

Den udvandrede blev saaledes en Svøbe, en Rædsel og Døden for disse grusomme Vogtere med deres jordfarvede Ansigter. Kort — ham var det, som forlod dem, fastspiddede til de store Træer med deres egne Yagataner gennem Hjertet.

Tværs over den tilintetgjorde Hindring drog han dernæst ind i disse Hedenoldsbyers-Alléer, Torve og Gader og naaede tilsidst, den dødelige Duft til Trods, Indgangen til de uforlignelige Gravhvælvinger, hvor de døde Hindukonger hvile.

Portene blev kun forsvarede af Kolosser af Jaspis, et Slags Uhyrer eller Gudebilleder med vage Øjestene af Perler og Smaragder, — med Skikkelser skabt af en glemt Gudetros Fantasi —; let trængte han derind, skønt hvert Trin ned ad Trappen fik disse Guders lange Vinger til at bevæge sig.

Dernede i Mørket betvang han den kvælende Svimmelhed fra dunkle Aarhundreder, hvis Aander svævede om ham og berørte hans Pande med lette Vingeslag, og i Tavshed samlede han tusind Vidundere. Med mindre Uforfærdethed tilrev Cortez i Mexiko og Pizarro i Peru sig Kacikernes og Kongernes Skatte.

Med Sække fulde af Juveler paa Bunden af sin Baad roede han uden Larm op ad Floderne, omhyggelig undvigende Maanens farefulde Skin. Mellem Grunde og drivende Stammer gled han frem, krummet over sine Aarer uden at standses af den Barnehulken, som Krokodillerne græd ved hans Sider.

I faa Timer naaede han saaledes en afsides Hule, der kun var kendt af ham, og dybt i den skjulte han sit Bytte.

Vidt og bredt rygtedes hans Bedrifter. — Derfra stammer Folkeviser, sungne endnu den Dag i Dag med tunge Greb i Luthens Strænge af Fakirerne. Disse skidne Troubadurer gave deri — ikke uden en Skælven af hadefuld Skinsyge eller ærbødig Rædsel — min Forfader Titel af Gravenes Hærger.

Men engang lod den uforfærdede Skipper sig besnære af en svigefuld og honningsød Overtalelse af den eneste Ven, han nogensinde knyttede til sig, og det i et ganske særlig farefuldt Tilfælde. Ved et besynderligt Held undslap denne Ven! — Jeg taler om den meget omtalte, den altfor berømte Oberst Sombre.

Takket være denne falske Irlænder, faldt den tapre Æventyrer i et Baghold. — Blindet af Blod, ramt af Kugler, omringet af tyve Krumsabler blev han uformodet fanget og omkom under de frygteligste Pinsler.

Berusede af Blod, i en Sejrsdans rasende Spring ilede Hymalajas Horder til Hulen. Med de genfundne Skatte drog de tilbage til den fordømte Egn. Førerne kastede fromt Rigdommene ned paa Bunden af de skæbnesvangre Huler, hvor disse Verdensnattens Herskermanes hvile. Og de gamle Juveler blinke endnu dernede, som Blik, der lyse over Slægterne.

Jeg — den sidste af denne Slægt — har arvet kun faa glimrende Egenskaber fra denne ypperlige Soldat og lidet af hans Haab. — Her i Østen bebor jeg denne gamle befæstede By, hvor Sørgmodighedens Lænker tynger mig til Jorden. Ligegyldig overfor dette Aarhundredes og dette Fædrelands politiske Kyllingesorger, overfor de herskendes smaalige Slyngelstreger falder jeg hen i Tanker, naar de højtidelige Efteraarsaftner faa de nære Skoves rustrøde Rids til at gløde. — Under Rimens Tindren vandrer jeg ene ad sorte Alléer, som min Stamfader vandrede under Krypternes glimrende Hvælvinger! Af Instinkt undgaar ogsaa jeg — hvorfor véd jeg ikke — Maanens skæbnesvangre Skin og Menneskets giftige Nærhed. Ja, jeg undgaar dem, naar jeg vandrer saaledes, med mine Drømme! . . . Thi *saa* føler jeg, at i min Sjæl bærer jeg et Genskin af mange glemte Herskeres golde Rigdomme.

Villiers de l'Isle Adam

Livsforsikringsselskabet Standard, grundlagt 1825

Kulant.

6, Kjøbenhavn („Marmorpalæet").

Ad Helvede til!

De fromme gamle Fædre
de troede paa Gud
skønt ofte nok, — Gud bedre
det! — brød de hans Bud.
Men Bønner af de lirede
og skælvede til,
og gik saa hjem og svirede
Ad Helvede til.

I Mangel af en anden
— da Gud er for striks —
tror Mængden nu paa Fanden,
om ikke paa niks.
Selv Kirken nu os lærer:
Ved Glæden Jer skil,
thi Fryd og Glæde bærer
Ad Helvede til!

At Blomster, Vin og Kvinder
er Djævlens Attrap,
og Solen, naar den skinner, —
det tror jeg dog knap.
Mon Sorg alene Himlen
sig hvælvede til?
Og viser Stjærnevrimlen
Ad Helvede til?

Nu tror jeg paa en Kvinde,
det lærte jeg fra
den Dag jeg mødte hende,
og fik hendes Ja.
Vi holder af hinanden,
saalænge hun vil,
saa gik min Tro paa Fanden
Ad Helvede til!

En Glut — hvis hun har Plads da
i Hjærtet til mig,
et Kys — og dermed Basta,
se, det mener jeg.
Lad op og ned ad Vægge
mod Kærligheds Spil
saa alle andre præke
Ad Helvede til! A. M.

F. Petersens Bogtrykkeri, Kbhvn.

Skrifter.

Goldschmidts
los, Arvingen,
reve, Kærlig=
e Hefte fore=
oglade. — Et

Boghandel.

David Metz.

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Boghandel.

luttet (3 Bind 18 Kr.). Nye
kommen i 2. Oplag (3 Kr.),
nærket lige før Jul, men nu
erordentlig interessant Ar-
ved, en fortrinlig Roman,
Vandas Roman (2 Kr.)
er Antonius i Paris (3
Succes paa det kgl. Thea-
e) og Gustav Wieds lystige
iansens meget omtalte lille
3 Oplag (1 Kr. 25 Øre) og
spillere (2 Kr.)

Telefon 3780 **Østergade 22.** Telefon 3780

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co, Cairo.

ager **Silke-Nyheder** for Foraaret

nsen.

ingen, Kultorvet.

pi.

alle Størrelser.

ukt.

til Atelieret.

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og
Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.
Telefon 3584.

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M. Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

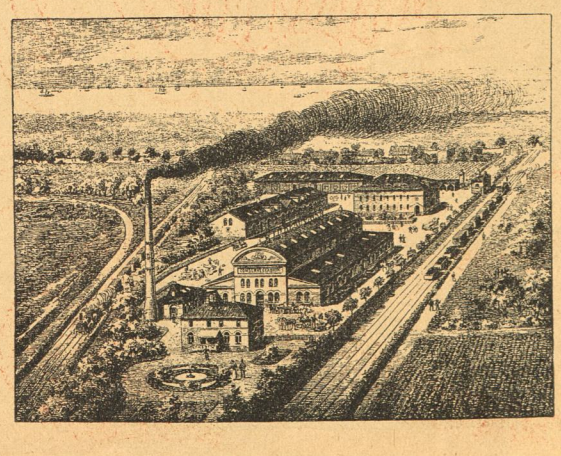

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves
som
Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

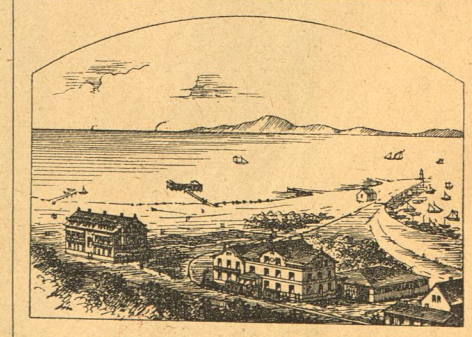

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

op mod ham, jeg hørte jævne Folk tale om ham i de mest begejstrede Udtryk, om hans Livsopgave, der var ham det dyrebareste i Verden — og kun jeg vidste, hvad der efter den var ham det kjæreste og helligste.

Men jeg havde ikke Mod. Jeg følte mig som udelukket fra al Menneskelykke, fordi jeg tvivlede om, at jeg kunde skænke en Mand Børn.

Saa fulgte de frygteligste Dage, jeg har oplevet. Jeg besluttede at dø og tog Morfin — — —

Da jeg vaagnede op igen, befandt jeg mig paa et Hospital, og ved min Seng stod han, bøjet over mig. Lægerne lod os alene, og min Kraft var brudt. Ved hans Bryst græd og græd jeg og fortalte ham alt.

Jeg bad ham lade mig være alene, lade mig rejse langt bort, men ikke et Øjeblik forlod han mig. Han talte til mig med sin dybe, rolige Stemme, talte til mig som til et sygt Barn, om Ting, som han ikke troede paa selv, kun for at trøste mig. Og tilsidst — jeg vidste jo, at skulde der endnu paa Jorden gives nogen Lykke for mig, da maatte det være hos ham — tilsidst slog jeg Armene om hans Hals og lod mig kysse og kysse af ham, saa grænseløst uværdig jeg end syntes mig selv.

Vi lod os vie, og nu — — —

Fru Falk rejste sig hurtigt fra sin magelige Hvile i Stolens Silkehynder og lyttede.

Inde fra Sideværelset kom en klagende Lyd, en spæd, sittrende Tone, der knap syntes at kunne trænge gennem Dørens tunge bløde Forhæng.

— Der kan De høre! Hvad De end vil synes om mine Teorier, kære Veninde, deres Resultat vil De ikke kunne forkaste. Jeg giver dem jo dog selv alle med Glæde for den lille Skrighals' ubevidste Klynk. I Praksis ender vi dog alle der, hvor den evig unge Moder Natur vil.

Erotik

I Tirsdags opførtes paa Dagmarteatret Hr. Gustav Wieds første Helaftensstykke. Det var rimeligt, at der samlede sig en Del Interesse om denne Premiére — man erindre blot det københavnske Publikums fuldstændige Afvisning af hans „Bryllupsnat", da det frie Teater forgangen Aar opførte det. Publikum tillod sig endog den Raahed at afbryde Spillet og stanse Forestillingen.

Siden da er Hr. Wied bleven sulten efter Succes'er — forrige Aar fik han en stor Succes paa „Ungdomshistorier" — og i Tirsdags fuldførte han sin Hævn over dette Publikum, der rasede for tidligt.

Hr. Wied kan saa le bagefter — le sidst og bedst, thi i Tirsdags lagde han Københavns elegante Premiérepublikum for sine Fødder. Denne Mand, der blev smidt ned af Trapperne, han er nu vendt triumferende tilbage.

Forrige Gang peb de, denne Gang dansede de efter hans Pibe.

I Sandhed — vi siger med Kejser Wilhelm — hvilken Vending ved Guds Førelse.

Imidlertid Erotik blev den betydelige Succes, som Hr. Wied har fortjent — og som var fortjent Straf for ærede samtidige.

En væsentlig — mulig en meget væsentlig — Del af dette Held skylder Forfatteren dog de Skuespillere, der udførte de forskellige Roller. Særlig gjorde Hr. *Emanuel Larsen* utvivlsomt Antikvitetshandler Snild rigere og mere omfattende.

Basta

Kollegaer

"Aftenbladet" for forrige Onsdag har givet Plads for følgende lille Iagttagelse, som vi heller ikke vil forholde vore Læsere:

Mellemakt. Første Parket under Førsteopførelsen af „Fata Morgana":
En lille, ældre og skaldet Herre rejser sig paa 3dje Række, bukker forbi sin Sidemand og siger, henvendt til en yngre rødblond og glatraget Herre:
„Mit Navn er Bille. Jeg er en gammel Journalist og vilde tillade mig at hilse paa Dem i Anledning af Deres seneste Affære. Jeg maa sige Dem, at De har min fulde Sympati."
Hr. Bjørn Bjørnson rejser sig halvt og takker, synlig smigret.
Paa anden Række ses Hr. Otto Borchsenius.

Dunkle Minder

„Og i hele Egnen fandtes der ikke noget Slot mere tynget af Hæder og Ælde end min Slægts sørgmodige Herresæde".
Edgar Poc.

„Jeg den sidste af min Slægt, nedstammer fra en Familje af Keltere, der var haarde som vore Klipper. Jeg tilhører en Slægt af Sømænd, Armors berømte Æt, en Stamme af besynderlige Krigere, hvis glansfulde Bedrifter tælles blandt Historiens Juveler.

En af disse Forfædre drog — tidlig trættet af sine Slægtninges Nærhed og deres kedsommelige Handel — for stedse bort fra det fædrene Herresæde med Hjærtet fuldt af glemsom Foragt. Det var paa den Tid, da Erobringstogene til Akiw foregik; han gik i Tjeneste hos Guvernør de Suffren og udmærkede sig snart i Indien ved de vidunderlige Plyndringstog, han alene foretog mod de dødes Byer.

Under en hvid og øde Himmel ligger disse Byer begravede i frygtelige Skove. Mægtige Græsarter og visne Grene krydser hinanden og spærrer de Stier, som fordum var brede og folkerige Alléer, der genlød af Stridsvognenes Larm, Vaabnenes Klang og Krigernes Sang.

Intet Vindpust, ingen Fuglesang, ingen Kildes Rislen afbryder disse Egnes tavse Rædsel. Mejserne fjærne sig her fra de ældgamle Ibentræer, hvor de ellers holde til. Mellem Ruinerne, der ere opdyngede i Lysningerne, rejse sig umaadelige og vanskabte Blomster. Deres slanke Stængler bære dunkle Kalke, der flamme i alle Solens Farver, azurstribede, ildplettede, zinnoberøde; de ligner straalende Fjær, efterladte af flygtende Paafuglesværme. En hed og dræbende Luft hviler over det tavse Murværk: det er en blaa, berusende og pinefuld Dufttaage som Røg af Ligfakler.

Aldrig saa snart har den tilfældige Grib, som paa Vandring fra Kabulsletterne dvæler over denne Egn og betragter den oppe fra et eller andet sort Dadeltræ, slaaet sig til Ro paa Lianerne, før den falder ned i en pludselig Besvimelse.

Rundt omkring ligge knuste Hvælvinger, uformelige Statuer, Tavler, hvis Inskription Tidens Tand har gnavet værre end Sardes', Palmyras og Khorsabads. Paa nogle, der har smykket Byportene, som fordum knejste mod Himlen, kan Øjet endnu læse og udtyde denne — det da frie og mægtige Folks — Herskervalgsprog:

— — — og selv Gud har,

Stilheden bliver kun afbrudt af Klapperslangerne, naar de klaprende sno sig mellem de omstyrtede Søiler eller hvislende hvile sig under det

Mellem Grunde og drivende Stammer gled han frem, krummet over sine Aarer uden at standses af den Barnehulken, som Krokodillerne græd ved hans Sider.

I faa Timer naaede han saaledes en afsides Hule, der kun var kendt af ham, og dybt i den skjulte han sit Bytte.

Vidt og bredt rygtedes hans Bedrifter. — Derfra stammer Folkeviser, sungne endnu den Dag i Dag med tunge Greb i Luthens Strænge af Fakirerne. Disse skidne Troubadurer gave deri — ikke uden en Skælven af hadefuld Skinsyge eller ærbødig Rædsel — min Forfader Titel af Gravenes Hærger.

Men engang lod den uforfærdede Skipper sig besnære af en svigefuld og honningsød Overtalelse af den eneste Ven, han nogensinde knyttede til sig, og det i et ganske særlig farefuldt Tilfælde. Ved et besynderligt Held undslap denne Ven! — Jeg taler om den meget omtalte, den altfor berømte Oberst Sombre.

Takket være denne falske Irlænder, faldt den tapre Æventyrer i et Baghold. — Blindet af Blod, ramt af Kugler, omringet af tyve Krumsabler blev han uformodet fanget og omkom under de frygteligste Pinsler.

Berusede af Blod, i en Sejrsdans rasende Spring ilede Hymalajas Horder til Hulen. Med de genfundne Skatte drog de tilbage til den fordømte Egn. Førerne kastede fromt Rigdommene ned paa Bunden af de skæbnesvangre Huler, hvor disse Verdensnattens Herskermanes hvile. Og de gamle Juveler blinke endnu dernede, som Blik, der lyse over Slægterne.

Jeg — den sidste af denne Slægt — har arvet kun faa glimrende Egenskaber fra denne ypperlige Soldat og lidet af hans Haab. — Her i Østen bebor jeg denne gamle befæstede By, hvor Sørgmodighedens Lænker tynger mig til Jorden. Ligegyldig overfor dette Aarhundredes og dette Fædrelands politiske Kyllingesorger, overfor de herskendes smaalige Slyngelstreger falder jeg hen i Tanker, naar de højtidelige Efteraarsaftner faa de nære Skoves rustrøde Rids til at gløde. — Under Rimens Tindren vandrer jeg ene ad sorte Alléer, som min Stamfader vandrede under Krypternes glimrende Hvælvinger! Af Instinkt undgaar ogsaa jeg — hvorfor véd jeg ikke — Maanens skæbnesvangre Skin og Menneskets giftige Nærhed. Ja, jeg undgaar dem, naar jeg vandrer saaledes, med mine Drømme! . . . Thi *saa* føler jeg, at i min Sjæl bærer jeg et Genskin af mange glemte Herskeres golde Rigdomme.

Villiers de l'Isle Adam

Livsforsikringsselskabet Standard, grundlagt 1825

Solidt — Fordelagtigt — Kulant.

Kontoret er i Selskabets Ejendom: Kongens Nytorv 6, Kjøbenhavn („Marmorpalæet").

Herrehatte

i nyeste, moderne Facons for

Foraarssaisonen

ere hjemkomne.

Holger Schou,

34, Østergade 34.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

M. Goldschmidts Poetiske Skrifter.

Udkommer i 35—45 Hefter à 80 Øre, indeholder Goldschmidts berømte Romaner og Noveller: En Jøde, Hjemløs, Arvingen, Ravnen, Fra min Onkels Hus, En Roman i Breve, Kærlighedshistorier fra mange Lande m. m. m. — 1ste Hefte foreligger og udleveres til Gennemsyn i enhver Boglade. — Et Hefte hver 2.—3. Uge.

Gyldendalske Boghandel.

David Metz.

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.

Bedste Østersted.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Nye Bøger fra Gyldendalske Boghandel.

Georg Brandes' store Værk Shakespeare er nu afsluttet (3 Bind 18 Kr.). Nye Romaner og Noveller: Karl Larsens Dr. Ix, der allerede er kommen i 2. Oplag (3 Kr.), Th. P. Krags Kobberslangen, der udkom temmelig ubemærket lige før Jul, men nu af baade den danske og norske Kritik fremhæves som et overordentlig interessant Arbejde (2 Kr. 75 Øre), Gustaf af Geijerstams Medusas Hoved, en fortrinlig Roman, oversat af Alfr. Ipsen (3 Kr. 50 Øre), Oscar Madsens Frk. Vandas Roman (2 Kr.) samt Sophus Claussens novellistiske, lyriske Pariserskildringer Antonius i Paris (3 Kr.). Nye dramatiske Arbejder: Einar Christiansens med stor Succes paa det kgl. Theater opførte 4 Akts Skuespil Mellem Brødre (2 Kr. 50 Øre) og Gustav Wieds lystige Satyrspil Erotik (2 Kr. 50 Øre). Endvidere Prof. C. Christiansens meget omtalte lille Bog Röntgens Straaler, der paa en Maaned naaede 3 Oplag (1 Kr. 25 Øre) og Instruktøren, en uundværlig Haandbog for Dilettantskuespillere (2 Kr.)

Telefon 3780 **Østergade 22.** Telefon 3780

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.

Egyptian Cigarette & Tobacco Co, Cairo.

J. R. Schjelderups Eft.,

Vimmelskaftet 39.

Kjøbenhavn K.

Silkehuset Største og billigste Silkevarelager i Norden **Silke-Nyheder** for Foraaret

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES"

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M. Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,

Kjøbmagergade 50.

Johnny Johansen.

Fotografisk Atelier. — Taarnbygningen, Kultorvet.

Specialitet: **Platinotypi.**

Elegant udførte Fotografier leveres i alle Størrelser.

Interieur og Grupper udføres smukt.

Elektrisk Elevator fører Publikum gratis til Atelieret.

L. Kanneworffs

Établissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

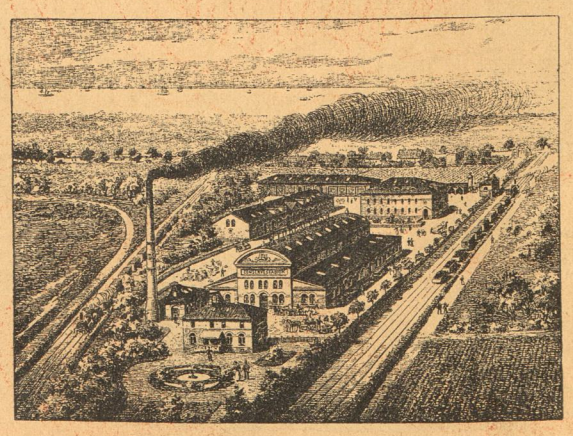

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves

som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

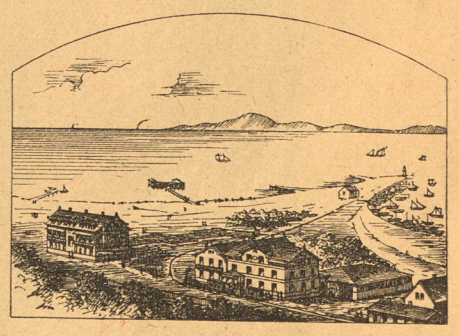

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison første Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

Amor og Psyke

Af

A. M.

(Tegning af A. Jank)

Amor og Psyke

Af

A. M.

Amor er Gud for de tynde og tykke,
de skønne og stygge,
(deriblandt Psyke,
ifald da den Skygge,
der staar og forener Hjemmets Hygge
med Selskabsliv og lange Gardiner,
ligner).

Om Amor til Vinger har saadan en Fjerkost,
om Psyke ligner en aflang Barberkost,
om han er saa rund og om hun er saa slank,
det ved ikke jeg — men det ved vel Hr. JANK.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen)

1. Aargang Nr. 3

BASTA

22. April 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Aftenscene

(Tegning af Jank)

Comœdie

Stadier

Du bad om Ensomhed. Din unge Lykke
bøjer sig træt, fuldmoden, selvbevidst,
og i et mat og kælent Aandepust
hvisker du om de store Skoves Skygger.

Der vil du dø. Du tror, at Døden kommer
naar du er træt af disse lyse Minder
og tager dig og vugger dig og svinder
saa blidt med dig, som Høst bortvisker Sommer.

Du kender ikke Ensomhedens Kaar:
Den, der er ensom, vandrer om i Verden
og æder Livets Brød, om han formaar;
han bliver haard og trodsig i sin Færden
og Kvide fødes af hans Sjæls Forhærden.
Du kender Døden ej. Døden er haard.

Du bad dig fri for Kærlighed og Smærte.
Mens dine Øjne sluktes og blev blide
bad du om alt, du følte, maatte glide
med hvide, slappe Sjæl gennem dit Hjærte.

For Kærlighed gør ond. Din Godheds Kilde
suger dens hede Spotterlæbe ud;
Du synes, du er nærmere ved Gud,
Gud og Naturen, naar din Sjæl er stille.

Aa Fred! jeg hader Fred! Blegfede Taager
der avler klamme Drømme, mens vi vaager.
En Leg for slappe Børn! Et Navn, et Navn!
Dit fine Legem skælver jo og længes!
Kom, dumme Barn, og lad os sammen slænges
i Kærlighedens smærterige Favn.

Du bad dig fri for En. Du kan ej længer
din trætte Vilje Lydighed befale, —
Du synes jo, han staar saa bred og stænger
for dine Drømme med sin stærke Tale.

Du vil ham intet ondt. Du ved, at Livet
har været ond mod ham og gjort ham ilde,
men du har været for ham, hvad han vilde,
og hvad du kunde give, har du givet —.

Du Barn, du Barn! Med mine stakkels Hænder
griber jeg om dit lyse Haar og vender
dit klare, taareløse Blik mod mig, — —
Jeg gaar, jeg gaar! jeg ser mig ej tilbage,
— jeg gaar og hulker, ser mig ej tilbage,
da tror du ikke mer, jeg elsker dig.

Nat og Morgen

Min Tanke krymper sig i Lampens Skin,
jeg rejser mig og staar ved Vinduesranden
og føler Mørket bølge mig om Panden,
imens min Smærte suger Natten ind.

Stilhedens sære Lyde sagte koger, — —
og langsomt breder sig en dæmpet Dulmen
mod mig fra Nattehavets sorte Svulmen:
den store Nat og jeg alene vaager.

Du store Nat! mit Hjærte hvisker stille
en Tak til dig for Mørket i dit Øje
og for din Aandes underfulde, milde
Lægedomskraft for dem, der lider ilde!
Imod dit Bryst vil jeg mit Hoved bøje,
om lidt begynder Dagen dog at støje.

Jeg fryser, hæver Blikket. Skorstensvrimlen
tegner sig sort imod en fin og klar
sølvfarvet Luft, der sitrer over Himlen
mod dette Skær, som hendes Øjne har.

Hør, spæde Lyde slaar imod mit Øre, —
jeg aner Dagens Fjæs med Larm og Mylder;
Tusmørket dirrer af et sælsomt Røre,
som al min Sjæl med Had og Rædsel fylder.

Som syge Orme vrider mine Tanker
sig frem i Vrimmel, giftige og blinde,
fra deres Søvn i Hjærtet dybest inde.

Den gustne Morgens dumpe Pulsslag banker
i Takt med mine altfor vaagne Tanker,
— mens Natten flygter som en troløs Kvinde.

Dag

En Dag i Solen saa jeg hende gaa
ved Armen af en Mand, jeg ikke kendte.
Et mæt og kælent Smil, — det Blik, jeg saa,
drømmende vendt imod det ubekendte.

Jeg slentrer efter dem. Hans brede Ryg
og hendes Guldhaar ser jeg fjærnt forsvinde. —
Jeg gaar og nynner paa en glad og tryg
smilende lille Sang om Mand og Kvinde.

Lad svulme, svinde, — Elskovs rørte Bølge
med Hjærtesorg og Narrespil i Følge
og Smil og Lattergraad, mens vi synde!

Det graa og barske Liv ydmygt omfatter
af sine Børn den ømt tilbedte Datter,
der skænked' det lidt Galskab og lidt Ynde.

Sven Lange

Overspændt

Af

Arthur Schnitzler

Et møbleret Værelse, smagfuldt, men lidet hyggeligt. — For Vinduerne faste Jalousier, der gør Værelset halvmørkt; det begynder at skumre, det er i Slutningen af April. *Hun* sidder i en Stol med Hænderne støttet paa Bordet; det sorte Slør og den lange Parasol ligger paa Sofaen. *Han* træder ind; Vaarfrakke, lille moderne Hat, Violbuket i Knaphullet; Cigaret, Spaserestok. Han er i godt Humør. Hun ser op, da han kommer, rejser sig langsomt og rækker ham Munden til Kys.

Han (kysser hende, kaster Hatten paa Sengen): Godaften, min Skat. Og Du er kommen før mig; det var da en god Idé! — Det er dog et fortryllende Vejr i Dag! — Se — ganske foraarsklædt! (Tager Frakken af og giver hende Violerne).

Hun (rækker efter dem og trykker dem til sine Læber): Tak! —

Han: Jeg har gaaet mig en Tur. En Masse Mennesker! — (sætter sig, tager hendes Haand): Hvordan har Du det saa? — Hvorledes staar det til med Hr. Gemalen? — (Da hun farer let sammen) Pardon! — Men jeg kan ikke for det, han er mig endog helt sympatetisk. Naa — — fortæl; morede Du Dig i Teatret i Aftes?

Hun: Det var ganske kønt, men vi blev ikke til Slutningen.

Han: Naa! — Har Du tænkt paa mig? — Meget? —

Hun: (ser ham i Øjnene og kysser ham længe).

Han (rejser sig): Ved Du, hvad der er dumt? — At vi ikke kan lukke Vinduerne op og se ned paa Gaden.

Hun: Som andre Forelskede!

Han: Ja, det vilde da endelig være morsomt. Jeg har nemlig gjort den Iagt-

tagelse, at i denne Gade holder alle Byens Elskende Stævnemøde . . . à propos, ved Du, hvem jeg traf? Det allernyeste Par, din Kusine Ella med Kæreste. Du skulde have set, hvor stor hun var, hvorledes hun stadig saa sig om: Hvad siger I til det — jeg er en voksen Dame, jeg har forlovet mig!

Hun (smiler).

Han: Bordene er allerede ude foran Kafeerne — tænk og i April! Derfor er der naturligvis ikke noget i Vejen for, at det kan sne igen i Morgen! Med Skøjteføret er det da absolut forbi. — Det er køligere inde end ude, ikke sandt? — Man kunde virkelig godt have i Kakkelovnen. — Fryser Du ikke, Skat? —

Hun (staar hos ham, lænet mod hans Bryst, ryster paa Hovedet).

Han: Hvorfor er Du saa tavs, min Ven?

Hun (stilfærdig): Jeg har noget alvorligt at sige Dig.

Han: Saa, ja saa . . . I rejser altsaa virkelig efter Paaske? — Naa, ikke! (Med særdeles korrekt Bekymring): Din Søster har det maaske daarligere?

Hun: Nej, hun er allerede oppe. —

Han: Det glæder mig virkelig? — — Hvad er det da?

Hun (som ovenfor): Jeg — skal have et Barn. —

Han: Det er ikke Dit Alvor? — Vel? —

Hun (nikker).

Han: Hvad siger Din Mand dertil?

Hun (trækker sig lidt tilbage): Min Mand —? —

Han: Har Du endnu ikke sagt ham det? —

Hun (forundret): Min Mand — ? —

Han: Ja; — hvad er der — —

Hun: Om jeg — har sagt min Mand —? —

Han: Naa, ja! —

Hun: Hvor skulde jeg dog kunne sige ham det! —

Han: Du bliver dog nødt til at gøre det!

Hun: Bliver jeg — nødt — til at gøre det?

Han: Naturligvis vil Du meddele ham det paa en anden Maade end mig . . . Saadan noget hvisker man rødmende sin Ægtemand i Øret, ikke sandt? —

Hun (ser paa ham med store Øjne).

Han: Tror Du ikke, han bliver himmelglad? — Hvorfor tager Du Dig det saa nær?

Hun: Gør Du Nar ad mig?

Han: Jeg?

Hun: Du tror — Du kan virkelig tro? — Du tror, at min Mand.

Han (begynder langsomt at forstaa): Naa ja, Du er da endelig gift, og saa — — —

Hun (udbrydende): Du kan tro, at han har været mig nær — efter at jeg har tilhørt Dig —?

Han (forfjamsket): Kære Barn — jeg ved jo — jeg har jo ikke anet — —

Hun: Og det har Du kunnet tro! —

Han (prøver at berolige hende): Ja, ser Du — det er jo . . . Du er en Engel . . . . hvad kan en Kvinde ikke gøre for den, hun elsker. — Jeg har jo altid vidst, at Du elskede mig — men Du har jo knap været gift i tre Aar, og hvorledes kan man tænke, at en Ægtemand —

Hun: Hvilke Kvinder Du maa have kendt! —

Han: Det er jo — næsten uforklarligt. — Hvad Du har fortalt mig, fortæller Kvinder altid; — det er jo næsten en Slags Nødløgn, — som man jo ogsaa gærne hører.

Hun (ser stift paa ham).

Han (mer og mer forfjamsket under hendes Blik): Naturligvis, Du er anderledes, ganske anderledes end alle de andre. Men man tør jo næsten ikke tro — der sker jo saa meget . . . Naa, giv mig Din Haand, (hun lader sig viljeløst kysse) Du maa tilgive mig; — hvad Du fortæller mig, gør mig jo virkelig lykkelig. Jeg har jo slet ikke anet, at Du holdt saa meget af mig. —

Hun: Hvorfor er jeg da bleven din Elskerinde?

Han: At Du holdt af mig, det har jeg jo vidst fra den første Dag — og naar en Kvinde holder af en Mand, saa er det hende jo saa at sige en Nødvendighed at være ham tro — der gives sikkert mange, hvem Ægtemanden ligefrem er imod — men mange Gange kan det jo være vanskeligt nok, ikke sandt? —

Hun: Du har troet, at jeg løj for dig! —

Han: Nej — jeg har kun ikke, ja, hvorledes skal jeg sige Dig det, — jeg har knap vovet at drømme, at Du — sagde mig Sandheden —

Hun (ryster bedrøvet paa Hovedet).

Han: Naa . . . Du! — Ikke saa sørgmodig.

Hun: Men Du forstaar maaske nu, — at jeg — ikke just er oplagt til Lystighed.

Han: Ja, ja, ja . . . hvad stiller vi nu op med din Mand? —

Hun: Og Du forstaar maaske, at jeg — først har maattet sige Dig det.

Han: Naa, men — hvorfor behandler Du mig saa haanligt — —

Hun (er gaaet til Vinduet; det mørkner mer og mer).

Han (sætter sig ned; rejser sig straks igen).

Hun: Naa?

Han (forlegen): det er — umuligt, at — — at Du tager fejl?

Hun: Ganske umuligt!

Han: Hm! . . . Ja, ja, var jeg endda min egen Herre! — —

Hun (vender sig igen mod ham; han kan ikke tydelig se hendes Ansigt).

Han (træder nærmere): Saa kunde vi — simpelthen forsvinde til Amerika. —

Hun (nikker).

Han: Det er i saadanne Øjeblikke, man rigtig føler, hvad Afhængighed er for en grusom Skæbne. Selv om jeg arbejder paa Faders Kontor, er det dog ikke stort andet end en Lommeskilling — —

Hun: I Amerika vilde det jo ganske vist ikke forslaa stort!

Han: Jeg er lænket paa Hænder og Fødder. Jeg er som en Slave.

Hun: Kun en Ting vilde jeg vide . . . Vil Du altid elske mig?

Han: (dragende hende til sig): Men hør dog — at Du kan spørge derom! Du har jo ingen Anelse om, hvormeget jeg holder af Dig — nu næsten mere end før.

Hun: Nu *maa* Du ikke forlade mig!

Han: Hvor Du dog taler . . . . Naa, naa, naa . . . Du! . . . . Ikke saa trist! —

Hun: (igen i stærk Bevægelse): Jamen hvad — hvad — —?

Han: Hvad vi skal gøre . . . Sig mig — hvorlænge er det — —? Det kan jo dog kun dreje sig om et Par Uger —?

Hun (nikker.)

Han (med pludselig Bestemthed): Herregud, naar jeg dog blot var min egen Herre!

Hun: Hvad saa?

Han: Hvor kan Du dog spørge — jeg har jo allerede sagt dig det! Tror Du, jeg et Øjeblik lod dig blive hos Din Mand —?

Hun (ømt ind til ham).

Han: Men nu, nu — —!

Hun: Hvad gør vi da, hvad, hvad?

Han: Vi maa tænke os om . . . Maaske lod det sig nu — — da det kun har varet et Par Uger —

Hun: Du . . . ikke et Ord mere derom! —

Han: Nej, naturligvis — Du har ganske Ret. Undskyld, at jeg blot et Øjeblik kunde tænke . . . Alt muligt farer jo En gennem Hovedet ved en saadan (søger i sin Befippelse et lettere Ord) festlig Lejlighed. Det vilde jo ogsaa være Galskab; det er jo altid forbunden med Fare.

Hun: En af mine Veninder var nær død paa den Maade.

Han: En Veninde, saa? — en gift Kone!

Hun: Naturligvis.

Han: En gift Kone? — Det er dog egentlig intet mindre end en Forbrydelse. Naar saadan en lille Malør passerer en ung Pige af anstændig Familie, er det forstaaeligt — men naar man har en Mand! — Det er jo den rene Letsindighed. Og slet ikke for andet end for at undgaa Ubehageligheder! —

Hun (bittert smilende): Naar man har en Mand!

Han: Men Du har jo en —

Hun: Jeg har ingen, jeg har kun Dig.

Han: Men . . . Du . . . noget maa der jo gøres . . . bortføre Dig fra Din Herre og Mester kan jeg jo dog ikke —

Hun: Og saa?

Han (tæt ved hende; det er helt mørkt): Naa ja, i Dit Sted vilde jeg være glad ved, at jeg havde en Mand.

Hun (irriteret): Men jeg har jo sagt Dig —

Han: Det var dog den simpleste Løsning —

Hun: Hvilket —?

Han: Naa, Du forstaar mig jo godt; det er dog ikke saa vanskeligt — —

Hun: Jeg skulde — — —

Han: Naa, ikke just Hvedebrødsdagene om igen, det skulde jeg meget have mig frabedt — —

Hun (tier, derpaa ser hun paa ham med store Øjne): Men — for — en Nat? —

Han (godmodig): Ja!

Hun: Ah! . . . (Hun slaar ham i Ansigtet, tager Hat og Slør, gaar; lukker Døren efter sig).

Han (bliver staaende som lamslaaet): Du! . . . . (vil efter, derpaa) Aa, nej — (irriteret) det overspændte Menneske! . . . (rasende) det overspændte Menneske . . . . Her giver man hende et godt — Raad, og hun bliver grov. Det er altsaa Kærligheden! . . . Himlen bevare En for forelskede Fruentimmer — Det overspændte Menneske! Og dog vil hun jo følge mig! . . .

Legenden om Anna

Af

Albert—Aurier

Der var en Gang en ung Pige, som hed Anna. Saa skøn og saa blid var hun med sine store Øjne, sin Hud, der var hvid som Mælk, og sit ganske lyse Haar, at alle Landets Ungersvende, der dog ikke paa nogen Maade var Digtere, antog hende for en Engel, der var gaaet fejl af Vejen til Paradis.

En Dag, da Anna, iført sin hvide Kjole og med sine ganske lyse Lokker bølgende ud over Skuldrene, gik i Haven og plukkede Liljer, kom den Herre Jesus Kristus, der netop gik sig en Tur i dette Kongerige, forbi og opdagede indover den blomstrende Tjørnehæk den skønne og blide unge Pige midt blandt Havens Liljer.

Han stod stille og saa paa hende, og saasom en af Egnens Ungersvende i det samme gik forbi, spurgte han ham, hvem hun var, denne skønne og blide Mø med de store Øjne, med den mælkehvide Hud og med de lange, lyse Lokker.

„Herre“, svarede den unge Mand, „Hun hedder Anna, men hun er sikkert ikke nogen ung Pige, men en Engel, der er gaaet fejl af Vejen til Paradis.“

Tankefuld gik vor Herre Jesus Kristus da tilbage til Himlen. Han gik lige hen til sin Fader, som sad paa en gylden Trone og kærtegnede sit lange hvide Skæg, idet han lyttede til de himmelske Sange, som Englekoret sang for ham.

I

II

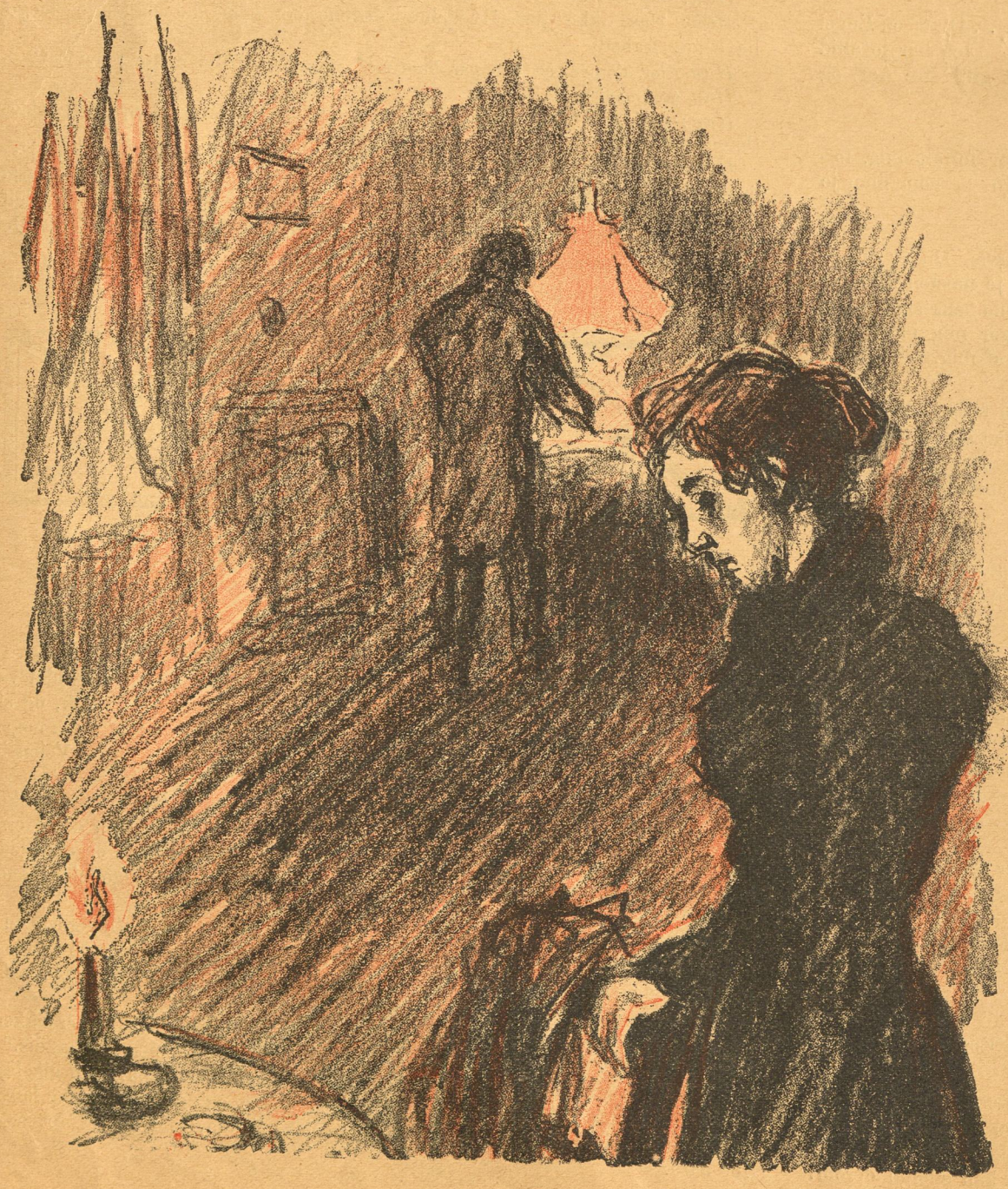

Et Digt i Pro

I.

Stormfuld Nat over Byen, det knirker o skønt alle er gaaet til Ro. En Dør aabn den knirker, og lukkes atter i. I Trappe saalede Sko og af Skørter. Ogsaa Trinene kni

Gadedøren aabnes indvendig fra, og et Kv ud. Hun lukker Døren omhyggelig igen, mens Klæder. Lige ved Huset ligger Floden; Kvind

Hvad har hun i Sinde? Hun læner sig ov ser ned i Vandet. Et sultent, gult Lys oser i af hende.

Hun er ung og høj, med lange, magre Hæn følelsesløse. Natten er stum. De staar der og andre: Floden, Lygten og hun. De kender hina har staaet der før. Men iaften vil hun staa sidste Gang.

Hun lægger de lange, magre Hænder paa R Rækværk og vil kaste sig ud.

Ved Enden af Broen raaber en Mand:

— Holdt!

II.

— Gud hjælpe Dig, Barn, hvad vil du her?

— Jeg vil ikke noget. Lad mig være.

— Se paa mig, Barn, jeg vil dig vel. Skal jeg følge dig hjem?

— Jeg vil ikke hjem.

— Du er ung, men din Stemme lyder allerede druknet. Fryser du, saa skal jeg bære dig.

— Jeg kan ikke leve. Jeg har ikke Mad.

— Kom.

Han lagde en haard Arm om hende og førte hende afsted. Hun strittede imod og sagde:

— Jeg vil ikke.

Men hun førtes afsted.

De gik henad Gaden og standsede ved et Hus. Alt var stille. Han aabnede en Dør og førte hende op ad en Trappe. Han aabnede en Dør og tændte Lys. Saa viste han hende en Stol og sagde:

— Vent her. Jeg henter Mad.

Hun ventede, men satte sig ikke.

Kort efter kom han tilbage med Mad. Hun spiste, takkede ham og vilde gaa.

Ved Døren gav han hende en Pengeseddel.

Hun saa paa ham. Hendes Hjærte skjalv saa underligt. Hun gik.

III.

Hendes Hjærte vedblev at skjælve, som Stormen vedblev at tude i Byen og faa de gamle Huse til at knirke.

Tre Dage efter kom hun igen. Han var ikke hjemme. Hun slap ubemærket ind i hans Stue og skjulte sig. Klokken slog, det blev Aften, hun skjulte sig og vented. Klokken slog igen.

Han kom, hun saa ham tænde Lys, klæde sig af og lægge sig. Han sovned. Hun klædte sig ogsaa af. Hun stod over hans Seng og saa paa ham, og hendes Hjærte skjalv mer end nogensinde. Saa smutted hun under hans Tæppe. Han vaagned. Og hans Hjærte skjalv omkap med hendes.

Og Stormen tudede derude.

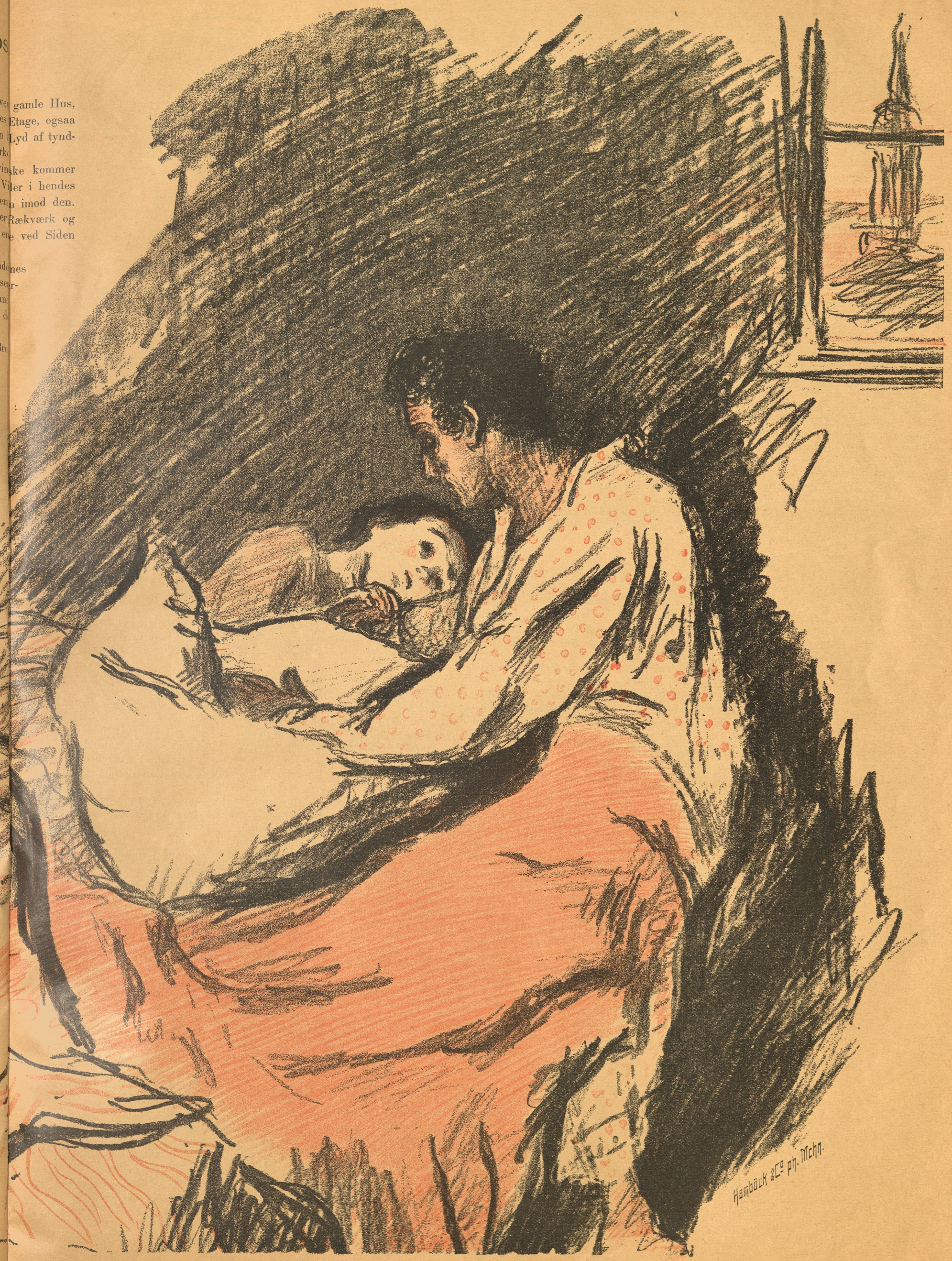

Hambüch & Co. ph. Mchn.

— „Fader, jeg har nede paa Jorden set en ung Pige, som hedder Anna. Hun er saa skøn og saa blid med sine store Øjne, med sin mælkehvide Hud og sine ganske lyse Lokker, at alle Landets Ungersvende, som dog ikke paa nogen Maade ere Digtere, antage hende for en Engel, der er gaaet fejl af Vejen til Paradis . . . Fader, saa lys gik hun omkring blandt Havens Liljer, at ogsaa jeg tror, at hun ikke er en ung Pige, men en Engel, der er gaaet fejl af Vejen til Paradis . . . Kære Fader, da hun altsaa er værdig dertil, skal vi saa ikke aabne Himlen for hende og give hende Englene, der er hendes Brødre, til Kammerater? — —

— „Som Du vil, min Søn, men jeg er bange for, at vi faar Bryderier deraf, thi i Virkeligheden er Kvinder ikke paa nogen Maade Engle."

— „Aa, Fader hvis Du havde set hende, saa hvid, blandt Havens Liljer!"

— „I Guds Navn, min Søn, forsøg."

Den Herre Jesus Kristus steg da atter ned fra Himlen til det Land, hvor Anna boede.

Hun stod inde i sit Værelse og bandt en Buket af de Liljer, hun havde plukket, og nogle af dem havde hun sat i sit ganske lyse Haar.

— „Anna," sagde han til hende, „Du er ikke nogen ung Pige, men en Engel, der er gaaet fejl af Vejen til Paradis."

— „Herre," svarede hun simpelt hen, „alle fortælle de mig det, men jeg ved intet derom."

— „Anna, følg mig og jeg skal aabne dig Himlens Port, hvor du sikkert hører hjemme, og jeg skal give dig Englene, dine Brødre, til Kammerater."

Saa tog de sammen af Sted, og vor Herre Jesus Kristus bar hende paa sine Arme op til Himlen.

Hun følte sig aldeles ikke hjemløs. Hele Dagen vandrede hun omkring paa Himmelhvælvingen og morede sig med at lytte til den guddommelige Musik, snakke med Englene og hvile sig paa de smukke Skyer . . . Alle, der saa hende saa skøn og saa blid med hendes store Øjne, hendes mælkehvide Hud og hendes lange, lyse, liljesmykkede Haar, spurgte, hvem dog denne Engel var, som de aldrig før havde set i Paradis.

Sammen med de andre sang hun med sin blide og klare Stemme Lovsange for Herren, sammen med dem drak hun af Guldbægre den rosenrøde Nektar.

— „Havde jeg ikke Ret, Fader, var saa ikke Anna som skabt til at optages blandt de himmelske Skarer?"

— „Min Søn, lad os afvente Begivenhedernes Gang . . . Jeg er bange for, at der ikke kommer noget godt ud heraf — —"

Og siddende paa sin Trone af Guld gav den almægtige sig til at kærtegne sit lange, sølverhvide Skæg og lyttede tankefuldt kun med det ene Øre til de himmelske Sange, som Englekoret sang.

Imidlertid en Dag, en hel Dag havde Anna nu været i Paradisets Have og nydt dens uendelige Nydelser. Men hvad gik der af hende! Var hun allerede træt af denne himmelske Lykke? Hun legede ikke mere med Englene, hun sang ikke mere med sin blide og klare Stemme Lovsange for Herren. Hun syntes urolig. En umærkelig Grimace foruroligede hendes Ansigts Ro, og af og til bed hun sig nervøst i Læberne — — Hun gik omkring paa Himmelblaaet, som om hun var bange for noget, gik rundt om enhver Sky og syntes foruroliget over overalt at finde kun Engle og atter Engle, naar det da ikke var Ærkeengle, der spillede og sang . . . Disse saa forbavsede paa hende, thi de havde aldrig set et saadant Udtryk i et Ansigt . . . Endelig — som i et Anfald af Fortvivlelse — greb hun en af dem i hans himmelblaa Dragt og hviskede ham sagte noget i Øret. Han syntes meget overrasket og svarede:

„Det — det ved jeg ikke, det forstaar jeg ikke . . ."

Og da hun trængte paa, saa sagde han igen:

„Det — det forstaar jeg ikke, saadan noget har jeg aldrig hørt Tale om."

Og han kaldte paa andre Engle og Ærkeengle og fortalte dem, hvad Anna havde spurgt om, men de blev alle ligesaa forbavsede som han, og svarede alle:

„Det — det forstaar vi ikke, saadan noget har vi aldrig hørt Tale om."

Saa gik Anna sin Vej og gav sig til at græde. Og alle saa de paa hende, thi man havde aldrig set nogen græde i Paradis.

Da vor Herre Jesus Kristus saa hende badet i Taarer, vinkede han ad hende:

„Naa, hvad er der da i Vejen, Anna, du græder? Du græder i Paradis? Hvad er der dog i Vejen med dig? . . ."

— „Herre," svarede hun, „det er fordi jeg har drukket saa meget af den Nektar . . . og Englene har ikket villet sige mig . . ."

Saa brast hun i Graad igen, og saasom vor Herre Jesus Kristus ikke forstod hende endnu, blev hun nødt til rødmende at hviske ham i Øret, hvad hun havde sagt til Englene.

— „Anna, Anna," sagde Herren sørgmodig, „du kan da ikke leve sammen med os i Paradis . . . Englene ved intet om denne tarvelige Fornødenhed; du er da ikke, som jeg troede, Engles Lige?"

„Herre, Herre," svarede Anna hulkende, „hvis jeg ikke kan være i Paradis, saa maa jeg forlade det. Aa, vær god og bring mig ned til Jorden, til min lille Have, hvor Liljerne blomstrer . . . . jeg kan ikke vente længere, jeg kan ikke vente længere."

Anna er nu vendt tilbage til Jorden. Hun vandrer endnu, saa hvid, om mellem Havens Liljer, og Landets Ungersvende, der dog ikke paa nogen Maade er Digtere, de undlader aldrig, naar de se hende med hendes store Øjne, hendes mælkehvide Hud og hendes ganske lyse Haar, at anse hende for en Engel, der er gaaet fejl af Vejen til Paradis.

Og alle Verdens Digtere, der er komne fra de fjærneste Byer, hvortil Rygtet om hendes Skønhed har strakt sig, ogsaa de fortæller i deres Sange, naar de se, hvor hun er skøn og blid med hendes store Øjne, med hendes mælkehvide Hud og hendes ganske lyse Haar, medens hun vandrer rundt i Haven og plukker Liljer, at hun er en Engel, der er gaaet fejl af Vejen til Paradis.

Men hun nøjes med at betragte dem med et besynderligt Smil, thi hun ved saa ganske sikkert, at hun ikke — ikke paa nogen Maade — er nogen Engel.

Fortid

Aftenens sidste, milde Klarhed
smiler stille til os to.
Atter er jo Dagens Snarhed
sunken hen i Dødens Ro.

Lette Aftenskyer svinde
bort i Maanens blide Glans,
og af blege Roser binde
de den døde Dag en Krans.

Fredsted for henrundne Dage,
tavse Fortid! Uden Lyd
jorder du vort Hjærtes Klage,
jorder du vort Hjærtes Fryd.

Lenau

En Martyr

En Forfatter, der kun har udgivet en Bog, der er 3 Aar gammel — han plejer at være gaaet ud af Folks Erindring. Dette har ikke været Hr. Sven Langes Skæbne. Til Trods for den lange Tid, der er hengaaet siden „Engelche" saa Lyset, har man ikke glemt ham, og Forestillingen paa Dagmarteatret i Fredags imødesaas af alle Kyndige med saare stor Interesse. Man blev da heller ikke skuffet.

Martyren viste sig at være et i endog usædvanlig Grad betydeligt Arbejde — betydeligt ved den dramatiske Dygtighed, det bar Vidnesbyrd om, og end mere betydeligt ved den gode menneskelige Interesse, dets Fortælling havde.

Man kunde i sin Tid med nogen Ret gøre gældende overfor *Engelche*, at den savnede Perspektiv, savnede Dybde. Ikke saaledes her.

Denne Apoteose af Løgnens, Egoismens, den tilfældige Frases Sejr over sund Sans og Ærlighed, den har Bud mange Steder hen.

Hr. Lange har kaldt sit Stykke en Komedie — det er da meget snarere et Sørgespil. Og den Maade, det spilledes paa, gjorde det hertil i en endnu højere Grad end nødvendigt. Der var lidet Humør i Hr. J. Wiehes Fremstilling af Joachim Hermansen, meget mindre, end der fra Forfatterens Side er lagt i den. Liden Frodighed, liden Opfindsomhed.

Frk. *Jonna Collin* var meget bedre som Datteren Anna, der er Stykkets virkelige Martyr — ti Forfatteren har strakt sin ironiske og foragtfulde Menneskebetragtning helt ud i Stykkets Titel.

Hvis hun havde været noget mindre patetisk i de voldsomme Optrin, da havde hun været helt god. Ti Anna er saa meget sin Faders Datter, at der selv her vilde stikke en lille Smule friskfyragtigt Smil frem.

— Publikums Mangel paa Forstaaelse var forbausende — man havde Indtrykket af, at der ikke fandtes 50 Mennesker i Teatret, der forstod et Muk. Næsten alle sad blot ganske stille og maabede.

K. B.

Korrespondancekort
fra
Kristiania

Hvor man dog her i Norge beskjæftiger sig med alvorlige Spørgsmaal. De unge Gutter i Skolen holder Møder hver Lørdagskveld og diskuterer dybe Ting med Fynd og Klem og de brave Studenter dele sig i Partier alt efter sine Overbevisninger.

Norge er et fattigt Land. Derfor vistnok staar Begrebet „Kundskaber", dette Aandens nødtørftige, daglige Brød i umaadelig høj Kurs. I andre større, nyere Lande ser man nyere paa Livet og de Ting, som smykker det. Man har der esprit, den klare funklende Aand, Sjælens perlende Vin. Den norske Aand har noget ved sig af Landets hjemmebryggede Øl: stærkt, roligt, nærende; men uden Lyn, uden Flamme.

Mange samfundsgavnlige Ting foretages. Brændevinsbolag lukkes paa Grund af Konernes Stemmer. (Thi i dette Spørgsmaal har Konerne Stemmer.) Saa kjøber Mændene noget skrækkeligt Miskmask, som kaldes ved det skjønne Navn „Laddevin", tar sig til Overflod en halv Pægl Nafta under Vesten og blir saa gal som Moikanere, der danser Krigsdans. Naturligvis slaar de Politibetjente i Smadder, skalperer sine Koner og svinger sine Børn over sit Hoved.

Hvor forceret er alt nutildags, hvor lidet gjennemtænkt. Man lukker Samlagene,

lægger stor Told paa Øl og gjør Vand til Idealet af Drik, ikke huskende paa at i vort moderne Liv er Brændevin og Øl til sine Tider en Nødvendighed.

Jeg saa forleden i en Avis, at Storelvedalens Legatstiftelse har bevilget Kr. 200,00 — to hundrede Kroner — som Præmier for Brylluppер, der holdes uden Rusdrik. Tyve Kroner til hvert. Ja nu kan den Brudgom og Brud tjene sig ti Kroner hver ved at byde Gjæsterne Vand. Selv om vor naadige Frelser Christus var i Brylluppet vilde det forbydes ham at forvandle selv den mindste Skaal af Vandet til Vin. For saa fik ikke Brudeparret de tyve Kroner. Maaske vor Frelser saa vilde sige et klogt Ord og forlade Brylluppet.

Naar det nu kun ikke gaar der som i enkelte af de norske Restavranter, hvor det er forbudt at drikke Spirituosa fra Lørdag Kl. 5 til Mandag. Der tager Gjæsterne med sig Cognak og Whisky under Frakken, bestiller ikkun Sodavand og blander lystelig sine Pjolter.

Engang hændte det i Bergen, at en anset Afholdsmand skulde hen og se den velsignelsesrige Følge af et saadant Forbud, han i sit Ansigts Sved havde sat igjennem ved en offentlig Forlystelsesanstalt. Da han kom i Nærheden hørte han vilde Toner klinge og da han kom nærmere endnu, blev han vaer, at alle Gjæsterne, selv de, der før Forbudet var hæderlige Saalegjængere, var i vildeste Lystighed. Flasker, hvorpaa Brændevin havde været, laa og flød, alle Mennesker havde vilde Øine og rød Brændevinssnude.

Det fik den fremragende Totalist se som Resultat af det velsignelsesrige Forbud.

Merkur

Livsforsikringsselskabet Standard, grundlagt 1825

Solidt — Fordelagtigt — Kulant.

Kontoret er i Selskabets Ejendom: Kongens Nytorv 6, Kjøbenhavn („Marmorpalæet").

Herrehatte

i nyeste, moderne Facons for
Foraarssaisonen
ere hjemkomne.
Holger Schou,
34, Østergade 34.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.
Elevator. Elektrisk Lys.
1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt
Bazarens Restaurant i Tivoli.
Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad
Organ for de næringsdrivende.
Kun 2 Øre.
Abonnér. — Avertér.

Disse 7 udmærkede Romaner og Novellesamlinger, hvis Pris sammenlagt er ca. 18 Kr., sælges nu, naar de købes samlede, for kun 12 Kr.

Af
Henrik Pontoppidan
er paa
Gyldendalske
Boghandels Forlag
udkommet:

Landsbybilleder (3 Kr.)
Ung Elskov. Idyl (1 Kr. 75 Øre)
Mimoser. Et Familjeliv (2 Kr. 50 Øre)
Fra Hytterne. Nye Landsbybilleder (2 Kr.)
Isbjørnen. Et Portræt (1 Kr. 75 Øre)
Spøgelser. En Historie (2 Kr 75 Øre), samt
Skyer. Skildringer fra Provisoriernes Dage (3 Kr. 75 Øre)

Dette **Billigheds-Salg bliver,** da nogle af Bøgerne ikke foreligge i store Oplag, **meget begrænset** og vil **snart ophøre.** Bogsamleren bør derfor ikke tøve overfor dette Tilbud om en meget billig Erhvervelse af en Række af Pontoppidans ypperste Skrifter.

David Metz.

Theaterkaféen
Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.
Bør ses af enhver Fremmed.
1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.
Carl Philip & Julius Hertz.
Havana-Import.
Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat
Cigaretter.
Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

J. R. Schjelderups Eft.,
Vimmelskaftet 39.
Kjøbenhavn K.
Silkehuset Største og billigste Silkevarelager i Norden **Silke-Nyheder** for Foraaret

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID
„ELISABETHSMINDES"
CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er
Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M. Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos
L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

Paa **Gyldendalske Boghandels Forlag** er i disse Dag udkommet
Sven Langes nye Stykke
En Martyr
Komedie i 3 Akter.
2 Kr. 50 Øre.
(Opføres for Tiden paa Dagmartheatret).

Tidligere udkom af samme Forfatter **Engelcke** og andre Fortællinger. Pris 2 Kr. 50 Øre.

Af den tyske Presses Udtalelser om en Oversættelse af denne Bog:

„Sven Lange har skrevet tre Fortællinger, der er meget fine, meget interessante, endog meget ejendommelige."
(Berliner Tageblatt).

„**Engelcke** er et kunstnerisk højtstaaende, om glimrende Begavelse vidnende Arbejde."
(Hamburger Nachrichten).

L. Kanneworffs
Établissement for Herreekvipering
Bredgade 2.
Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af
Musik-Instrumenter
og
Orgel-Harmoniums.
Forlang vore illustr. Prislister.
Petersen & Steenstrup,
L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.
Telefon 3584.

L. D. Beauvais' Conserves
faas overalt.

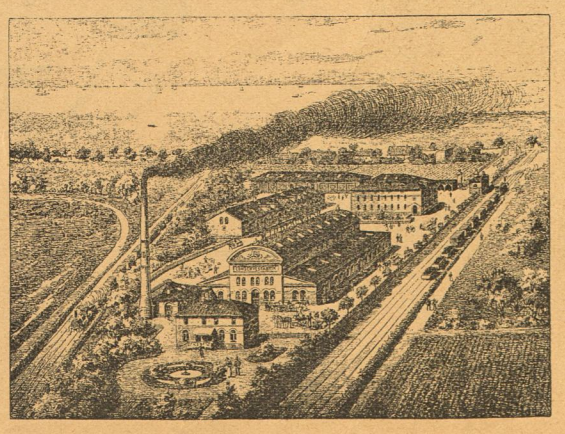

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.
Grundlagt 1850. Udvidet 1895.
Tilvirkning af Conserves som
Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

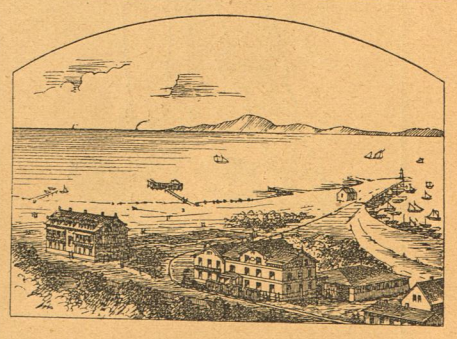

Gilleleje Hotel og Badepensionat,
beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse Telefon via Hillerød.
E. Schønberg, Inspektør.

En lykkelig Familje

(Tegning af Heine)

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen), Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 4

BASTA

29. April 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Livets Røst

(Tegning af F. Reznicek)

Livets Røst

Min Ven Forfatteren H*** fortæller: Nede ved den indre Havn i København er der en Gade, som hedder Vestervold, en ny og ensom Boulevard. Der er faa Huse, faa Gaslygter og næsten ingen Mennesker at se. Ikke engang nu i Sommertiden er det ofte, at nogen spaserer der.

Godt! Igaar Aftes hændte der mig noget i denne Gade.

Jeg havde gaaet et Par Gange op og ned ad Fortouget, da der kommer en Dame imod mig. Der er ingen flere Mennesker at se. Gaslygterne er tændte, men det er alligevel temmelig mørkt, og jeg kan ikke se Damens Ansigt. Det er vel en af de sædvanlige Nattens Børn, tænkte jeg og gik hende forbi.

Ved Enden af Boulevarden vender jeg om og gaar tilbage. Damen har ogsaa vendt om, jeg møder hende igen. Jeg tænkte: hun venter paa nogen, lad mig se, hvem hun venter paa. Og atter gaar jeg hende forbi.

Da jeg mødte hende for tredje Gang, tog jeg til Hatten og tiltalte hende.

Godaften! Gik hun og ventede paa nogen?

Hun fo'r sammen. Nej . . . Jo, hun venter paa nogen.

Om hun havde noget imod, at jeg holdt hende med Selskab, indtil den kom, som hun vented paa?

Nej, det havde hun ikke noget imod, hun takked mig. For Resten, sagde hun, vented hun ikke paa nogen, hun spadsered blot, det var saa stille her.

Vi drev ved hinandens Side, vi begyndte at tale sammen om nogle ligegyldige Ting, jeg bød hende min Arm.

„Nej Tak," sagde hun og rysted paa Hovedet.

Det var ikke meget morsomt at gaa der, jeg kunde ikke se hende i Mørket. Jeg lyste paa mit Ur med en Fyrstik; jeg holdt ogsaa Fyrstikken op og lyste paa hende.

„Halv ti," sagde jeg.

Hun huttred, som om hun frøs. Jeg greb Lejligheden og spurgte:

„De fryser; vil De ikke gaa et Sted hen og faa noget at drikke? Til Tivoli? Til National?"

„Jeg kan jo ikke gaa noget Sted hen nu, som De ser," svarede hun.

Og jeg lagde først da Mærke til, at hun havde et meget langt Sørgeslør paa.

Jeg bad om Undskyldning, og skyldte paa Mørket. Og Maaden, hvorpaa hun modtog min Undskyldning, overbeviste mig med ét om, at hun ikke var en af de sædvanlige Aftenvandrere.

„Tag min Arm," sagde jeg paany. „Det varmer."

Hun tog min Arm.

Vi gik frem og tilbage nogle Gange. Hun bad mig se paa Klokken igen.

„Den er ti," sagde jeg. „Hvor bor De?"

„Paa gamle Kongevej."

Jeg standsede hende.

„Og maa jeg følge Dem til Porten?" spurgte jeg.

„Nej, ikke godt," svarede hun. „Nej, det kan De ikke . . . . De bor i Bredgade?"

„Hvordan ved De det?" spurgte jeg overrasket.

„Jeg ved, hvem De er," svarede hun.

Pause. Vi gaar Arm i Arm ind i de oplyste Gader. Hun gik hastigt, hendes lange Slør vajed. Hun sagde:

„Lad os blot gaa hurtigt."

Ved hendes Port paa gamle Kongevej vendte hun sig om mod mig, som for at takke mig for mit Følge. Jeg aabnede Porten for hende, hun gik langsomt ind. Jeg satte Skulderen læmpeligt mod Porten og gik efter ind. Her greb hun min Haand. Ingen af os sagde et Ord.

Vi gik opad et Par Trapper og standsede i anden Etage. Hun aabnede selv Entredøren, lukkede endnu en Dør op, tog mig i Haanden og ledte mig ind. Det maatte være en Stue; jeg hørte en Klokke gaa paa en Væg. Damen standsede et Øjeblik indenfor Døren, slog pludselig Armene om mig og kyssede mig skælvende og hedt paa Munden. Midt paa Munden.

„Sæt Dem nu," sagde hun. „Her er en Sofa. Imens skal jeg tænde Lys."

Og hun tændte Lys.

Jeg saa mig om, fortumlet og nysgærrig. Det var en stor, overmaaade smukt udstyret Dagligstue, jeg befandt mig i; der stod ogsaa aabne Døre ind til flere Værelser ved Siden af. Jeg kunde ikke begribe, hvad det var for et Menneske, jeg var stødt paa, og jeg sagde:

„Hvor her er smukt! Bor De her?"

„Ja, det er mit Hjem," svarede hun.

„Er det Deres Hjem? Er De altsaa Datter her?"

Hun lo og svarede:

„Nej, nej. Jeg er en gammel Kone. Nu skal De se."

Og hun tog Ydertøjet og Sløret af.

„Der kan De se!" sagde hun og slog Armene om mig endnu engang, brat, dreven af en ustyrlig Hæftighed.

Hun kunde være to, tre og tyve Aar, hun bar Ring paa højre Haand og kunde for den Skyld ogsaa virkelig være gift Kone. Smuk? Nej, hun var fregnet og havde næsten ingen Øjenbryn. Men der var et brusende Liv over hende, og hendes Mund var mærkelig skøn.

Jeg vilde spørge hende ud, hvad hun hedte, hvor hendes Mand var, hvis hun havde nogen, jeg vilde vide, i hvis Hus jeg befandt mig; men hun kasted sig ind til mig, naar jeg aabned Munden, og forbød mig at være nysgærrig.

„Jeg hedder Ellen," sagde hun. „Vil De nyde noget? Det gør ikke noget, jeg kan godt ringe. De maa blot gaa ind dér saalænge, i Soveværelset."

Jeg gik ind i Soveværelset. Lampen i Stuen kasted lidt Lys derind, jeg saa to Senge. Ellen ringte og forlangte Vin, jeg hørte, at en Pige bragte Vinen og gik igen. Lidt efter kom Ellen efter mig ind i Soveværelset, hun blev staaende ved Døren. Jeg gjorde et Skridt imod hende, hun gav et lidet Klynk og kom mig i samme Øjeblik imøde . . .

Dette var igaar Aftes . . .

Hvad der videre hændte? Giv Taal, der hændte mere!

Det begyndte at blive lyst imorges, da jeg vaagnede. Dagslyset trængte ind paa begge Sider af Rullegardinet. Ellen var ogsaa vaagen, hun sukked træt og smilte til mig. Hendes Arme var hvide og fløjlsagtige, hendes Bryst overmaade højt. Jeg hvisked til hende, og hun lukked min Mund med sin, stum af Ømhed. Dagen blev lysere og lysere.

To Timer efter var jeg paa Benene. Ellen er ogsaa oppe, puslende med sine Klæder, hun har faaet Skoene paa. Nu oplever jeg noget, som endnu i dette Øjeblik rykker som en ond Drøm gennem mig. Jeg staar ved Vaskeservanten, Ellen har et Ærinde ind i Sideværelset, og idet hun aabner Døren, vender jeg mig om og ser derind. En kold Luft trænger ind til mig fra Vinduerne, som staar aabne derinde, og midt paa Gulvet paa et langt Bord ser jeg, at der ligger et Lig. Et Lig, lagt i Kisten, hvidklædt, med graat Skæg, Liget af en Mand. Hans magre Knæ staar op som to rasende Næver, der er knyttede under Lagnet, og hans Ansigt er meget gult og rædselsfuldt. Jeg ser alt i fuldt Dagslys. Jeg vender mig bort og siger ikke et Ord.

Da Ellen kom tilbage var jeg paaklædt og færdig til at gaa. Jeg kunde knapt besvare hendes Omfavnelse. Hun tog nogle flere Klæder paa, hun vilde følge mig helt ned i Porten, og jeg lod hende gaa med, og sagde fremdeles ingenting. I Porten trykked hun sig ind mod Muren for ikke at blive set og hvisked:

„Farvel saalænge."

„Til imorgen?" sagde jeg prøvende.

„Nej, ikke imorgen."

„Hvorfor ikke imorgen?"

„Ti stille, Kære, jeg skal i Begravelse imorgen, en Slægtning er død. Saa, nu ved du det."

„Men i Overmorgen?"

„Ja, i Overmorgen, her i Porten, jeg skal møde dig. Farvel."

Jeg gik . . .

Hvem var hun? Og Liget? Hvor det knytted Næverne, og hvor det hang med Mundvigerne i hæslig Komik! I Overmorgen vilde hun vente mig igen; — burde jeg møde op mere?

Jeg stiler direkte ned til Kaféen *Bernina*, hvor jeg beder om Adressekalenderen; jeg slaar op paa gamle Kongevej det og det Numer, — godt, jeg ser Navnet. Jeg venter en Stund til Morgenaviserne kommer, og kaster mig over dem for at studere Dødsannoncerne, — godt, jeg finder ogsaa hendes, det første i Rækken, med fede Typer: Min Mand døde idag efter et længere Sygeleje, 53 Aar gammel. Annoncen var dateret for igaar.

Jeg sidder en lang Stund og overtænker det. En Mand har en Kone, hun er tredive Aar yngre end han, han faar en langvarig Sygdom, han dør en Dag. Den unge Enke puster ud, Livet raaber til hende med sin dejlige Galskab, hun adlyder dets Røst og svarer: jeg kommer.

Og allerede den samme Aften gaar hun sig en Tur paa Vestervold . . .

Knut Hamsun

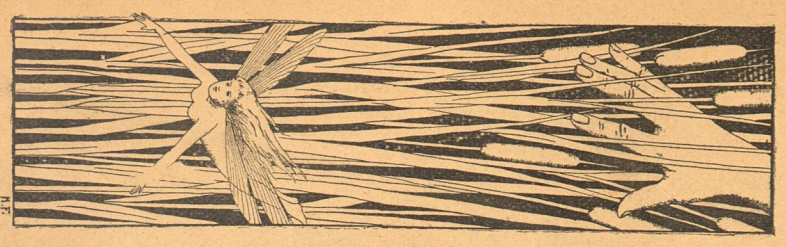

Studier

I

Et Instrument med fine Overgange
er Kvindens Sjæl med Længsler i det blaa —
men Manden skal med Sanserne gaa paa
og hendes Elskov kækt forlange.

Thi hvis han elsker hende ømt og bange
vil han hos hende ej sit Ønske naa,
hun beder ham med Taarer om at gaa,
hans Længsler spiller med for sarte Klange.

Læg ej din Skæbne da i hendes Hænder,
men tag den selv — husk hun skal være Moder
og af Instinkt maa elske Verdens Goder.

Og derfor helst din Vilje hun erkender,
for lidet ideelt til alt at give
er hendes Hjærte dødt, og dog — i Live!

II

Der er en Lov, hvis strænge Vilje binder
de fangne Sjæle fast til Jordens Skød,
og den, som kysk har kæmpet Sansen død,
skal vinde Livet gennem faldne Kvinder.

Thi hvis han bygger paa de rene Tinder
ham ingen Kvinde byder Salt og Brød,
hun fatter først, at han har Sjælenød,
naar hun imellem Skøgerne ham finder.

Bøj derfor dybt dig til den Faldne ned,
at du ved hendes købte Kærtegn
kan rigtig skatte først den rene Kvinde.

Det er jo Faldet, som skal fast dig binde,
før Renhed byder dig sin Hjærtefred
og løfter dig ved Kærlighedens Jærtegn.

Aage Mathisson-Hansen

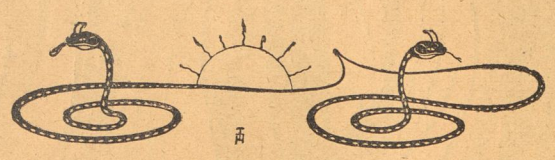

Ella

Saa skiltes vi da . . .

Alt, hvad jeg har tilbage af dig, Ella, er en mørk Haarlok, omvunden med en blaa Silketraad og en Pakke Breve, hvori du paa hver Side forsikrer om din evige Kærlighed. Ak ja! Du vil aldrig ophøre at elske, saa længe der er Mænd i denne By, thi dit Hjærtes Hus har saare mange Boliger. —

Jeg mærker endnu din Parfume i mine Stuer. Denne tunge Duft af Viol, som beruste mig og fik mig til at glemme, at der mellem dig og Smaagadernes Damer kun var en bleg Nuances Forskel, mens du sad paa mit Skød og lod Munden løbe eller drak min Vin og spildte store Pletter paa din Kjole og mit Skjortebryst. Duften hviler endnu i Stolebetrækkene og Chaiselonguens røde Plysch. Der maa luftes ordentlig ud, før din Efterfølger faar Lov at drage her ind . . .

Jeg sad en Aften i „Hallen".

Det er en aflang Kælder, hvor der midt paa Gulvet troner et Klaver med en mager Pianist. Tilhøjre er en Række smaa Kabinetter, skjult bag jaskede Portiérer. I hvert Kabinet findes en lav, rød Sofa og to lave, røde Stole og et Bord med Marmorplade. Over Sofaen er et Gasblus, som jeg aldrig har set helt opskruet.

I denne Kafé kommer Herrer og spiser til Aften med Kvarterets Smaadamer. Alle synes at kende hinanden her. Damerne gaar fra Bord til Bord, og Herrerne raaber til hinanden over Klaveret, som næsten deler Lokalet tværs over. Der er kun en smal Gang langs Væggen, hvor Opvarterne hvert Øjeblik løber fast.

Jeg var ganske alene, fordi det undertiden morer mig at sidde ganske stille i en Krog og filosofere over Øllet, mens Latter og Tale summer omkring mig. Jeg befinder mig egentlig allerbedst, naar jeg saadan trækker mig tilbage i mig selv og leger Filosof . . .

Her saa' jeg dig for første Gang, Ella.

Du aabnede forsigtig Døren og gik et Par Skridt frem paa Gulvet. Saa stod du stille og spejdede, som om du søgte efter nogen. Men ingen lagde Mærke til dig — ingen, undtagen jeg, der sad i min Krog og smilede. For der var en egen Skønhed udbredt over dig, og som du stod der midt paa Gulvet uden at blive taget Hensyn til, var du tillige et fortræffeligt Billede paa et ulykkeligt og overflødigt Væsen.

Slank og spinkel var du og næppe ganske udviklet. Dine store, blaagraa Barneøjne spejdede stadig, men om dine smukke, fine Læber bævede et forsagt Smil, og du begyndte at pille nervøst ved dine Handsker.

Da forbarmede jeg mig over dig og gav dig en Plads ved mit Bord.

Du bar dit Haar stærkt kreppet og paa moderne Vis redt ned over Ørene. Det klædte dig ikke, og det forekommer mig, at jeg sagde dig det. Og at du svarede med et hastigt Øjekast: Aa — det mener De jo slet ikke!

Vi blev hurtig fortrolige. Vi drak Kaffe, og jeg fik dig til at skylle to Glas Kognak ned for at fordrive dens vamle Smag. Efter det sidste Glas duggedes dine Øjne af en mat Glans, og en fin Rødme bredte sig paa dine Kinder. Du trak de lange, gule Handsker af og koketterede paa en meget barnlig Maade med dine hvide, nøgne Arme, mens du lagde dig tilbage i Stolen. Under din Kjole vippede den ene Fod indtagende op og ned . . .

— Kys mig saa — sagde jeg efter en Pavse.

— Gud nej — ikke her! sagde du og saa' dig forskrækket omkring.

— Saa flytter vi dér ind.

Og vi satte os ind i Kabinettet med Vin og Cigaretter og trak Portiéren tæt sammen efter os.

Der kyssede du mig. Dine Kys var hede som Ild, men første Gang, dine Læber rørte mine, smilede du højt, og jeg mærkede dine Tænder . . .

Det var sent, da vi gik. Kun faa Folk paa Gaden, og de halve Lygter slukkede.

Din Arm laa fast i min. Vi talte meget og højt og slentrede sorgløst af Sted, som Børn, der gaar fra Skole. Du lo ofte ad det, jeg sagde, men rigtignok paa de mindst passende Steder, og det undrede mig i Begyndelsen. Men du var sød i al din umotiverede Latter, og du duftede som en Sommerdag af Kløver og friske Violer.

Fra Asfalten bøjede vi om i en Sidegade, hvor der pludselig blev ganske mørkt og stille — saa stille, at ogsaa vi tav.

— Her bor jeg — sagde du endelig. Du stod stille foran et stort, mørkt Hus og løftede dit Ansigt op mod mig. Det forekom mig her i Gadens Mørke saa blændende blegt, mens din øvrige Skikkelse ligesom viskedes ud mod Murens sorte Flade.

Jeg kyssede dine røde — næsten altfor røde Læber, og du kyssede mig igen med Armene om min Hals.

— Nu maa du gaa — aandede du hen mellem to Kys.

— Jeg gaar kun med dig.

Og da du saa', jeg var den stærkeste, underkastede du dig i Ydmyghed min Vilje, og vi gik ind gennem Gadedøren, op ad endeløse Trapper — forsigtige som Tyven og uden at mæle et Ord.

Endelig naaede vi op.

Udenfor Entrédøren bad du mig tage Skoene af, for at din Moder ikke skulde høre os. Jeg adlød uden en Gang at smile. Stedet forekom mig helligt.

Med tilbageholdt Aandedrag listede vi gennem en lang, mørk Gang. For Enden af denne aabnede du en Dør til et lille, mørkt Værelse. Et blegt Lys dæmrede henne ved Vinduet, og i en Krog tegnede sig som i en Taage din Sengs hvide Omhæng. Sorte, ubestemmelige Møbler dukkede op af Mørket, der duftede stærkt af Viol . . .

. . . Der lød et Brag. Skærmbrædtet foran Sengen væltede dundrende mod Gulvet. Inde fra Værelset ved Siden af talte din Moder i Søvne. Du skjulte dit Ansigt under Dynen og mumlede to Gange:

— Gud dog — Gud dog.

Din lille Haand bævede varm i min. Der maatte mange Kys til for atter at berolige dig . . .

Jeg har aldrig set dit Værelse ved Dag. I Nattens stille Timer, naar den sovende Bys Aandedrag steg op omkring os, forsøgte jeg ofte at gennemtrænge Mørket og skelne de enkelte Møbler fra hinanden. Bordet, opfyldt af disse ubestemmelige Ting, som unge Piger elsker at hobe sammen — Ting af Porcellæn, Glas, Fløjl og Træ mellem Fotografirammer og Toiletterekvisiter — Gyngestolen, der knagede, hver Gang man rørte ved den, de to højryggede Stole ved Vinduet paa hver Side af et Sybord, hvis Plade skinnede blankt i Nattedæmringen. Kommoden, der altid var en sort, udflydende Masse, og den lille Puf, hvor du sad og hægtede dit Korset op, og hvor jeg første Gang kyssede din hvide Jomfrubarm , . .

Men Øjet formaaede ikke at skelne alt. Dit Værelse forblev stedse hyllet i et hemmelighedsfuldt Slør — i en Taage af Natteduft, der svøbte sig varm og beskyttende om vor Elskov.

Jeg har mange Nætter hvilet i dine Arme, Ella.

Skønt der nu er gaaet lang Tid, siden vi skiltes, og jeg har kendt mange

(Tegning af H. Schlittgen)

„Naar jeg ser Dem saaledes, Frue, da er det mig ganske ubegribeligt, at De ikke har sat i det mindste tolv Børn i Verden.“

„Tror De da, det er min Skyld, Hr. Doktor!“

Forbuden Frugt

(Af F. Reznicek)

Kvinder efter dig, mindes jeg endnu disse Nætter som noget helligt og lyst — som en mystisk, høitidsfuld Fest under en Guds vaagne Øje. Aldrig var du træt af mine Kærtegn. Altid tog du imod dem som noget nyt og uforstaaeligt med en frygtsom Piges ubevidste Rødmen.

Men du var langtfra frygtsom og uerfaren, og din Rødmen var falsk.

Og dog var jeg i de Øjeblikke, hvor du med sorte, tunge Øjne stirrede paa mig gennem Natten, nær ved at elske dig, fordi jeg beundrede din Falskheds Mangfoldighed.

En Sommerformiddag paa Vejen ud til Langelinje blev jeg staaende foran den lille katolske Kirke i Bredgade.

En gammel Mand med Profetskæg og ærværdige graa Øjne som en Kirkefader stod i Døren, hvorigennem Folk strømmede ind. Uden at vide hvorfor, fulgte jeg Strømmen.

Der lød Musik fra Orglet, da jeg traadte ind. Jeg blev et Øjeblik staaende ved Indgangen og tænkte paa at vende om igen. Hvad havde vel jeg at gøre paa dette Sted, hvor Luften var fyldt af Røgelse og tavse Bønner og Musik, født i strænge Munkes asketiske Hjærner? Jeg frygtede, at alle disse fremmede Mænd og Kvinder, der knælede foran mig paa lange Bedeskamler, skulde vende sig om og true.

Der var det, jeg langt fremme blev va'r et Stykke af en hvid Nakke under mørkt, krøllet Haar.

Jeg gik lige mod denne Nakke, der lyste for mig som en hellig Stjærne. Og Stjærnen førte mig til dig.

Du laa med Ansigtet dybt bøjet over de foldede Hænder. Du saa' mig ikke, da jeg kom, kun flyttede du dig lidt, at jeg kunde faa Plads ved din Side.

Jeg betragtede nysgærrig dit blege Ansigt under den store Hatteskygge, dine mørke Øjne, der var fugtige og halvt tillukkede og dine Læber, der sagte bevægede sig, som om de bad. Jeg kendte dig ikke rigtig her. Du mindede mig i det Øjeblik om et Billede, jeg havde beundret som ganske ung — et Oljetryk af en bleg Pige i hvide Klæder, omstraalet af Gloriers Glans, med en rød Blomst i de spæde Barnehænder.

Først da Musiken og Sangen var forbi, saa du op og bemærkede mig. Da vaagnede om din fine, røde Mund det Smil, jeg kendte fra vore Nætter, og dit Blik blev varmt og glad. Jeg trykkede sagte din Haand og følte din friske Parfume stige op til mig som længselsfulde Suk.

Præstens Tale lullede mig i en blid og drømmeagtig Ro.

Du lænede dig tilbage med Haanden i min. Du anstrængte dig øjensynlig for at følge den Guds Mands Legendefortællinger. Du formelig bævede af Angst for at miste den mindste Enkelthed ved den hellige Elisabeths Levned. Og der kom virkelig Taarer i dine letsindige Øjne, da Præsten berettede om den hellige Dames Død under de vantro Bønders Stenkast. Du græd, Ella, over en Kvinde, der levede i Kloster og døde som Helgeninde. Dit Hjærte var fuldt af Medlidenhed med hendes syge Kyskhed, du som aldrig selv var kysk. Din Rørelse, Ella, forstod jeg ikke. Du var mig ofte i din tankeløse Tilværelse en Gaade.

Men tilsidst blev du træt. Din lille, ukultiverede Hjærne formaaede ikke længe at fatte de mange højtidelige Ord, der bølgede hen over os. Du lukkede Øjnene og hørte ikke mere.

Og jeg — jeg mærkede kun dit Legems Varme mod mit Bryst . . .

Gudstjenesten var forbi, og Folk begyndte at gaa. Under Tonerne af „Agnus Dei" fulgtes vi ned ad Kirkegulvet. Ved Udgangen dyppede du en Finger i Karmen med Vievand og tegnede et Kors paa dit Slør. Bagefter stænkede du mig i Ansigtet med det hellige Vand.

Ude paa Gaden fortalte du, at din Moder var rejst ned til en syg Tante paa Landet. Og denne Søndag Nat og endnu ti andre Nætter tilbragte du hjemme hos mig. —

Paa den ellevte Dag mistede jeg dig.

Det var om Morgenen. Jeg gik og ordnede Glas og Flasker og stillede paa Plads og hængte de broderede Stykker over Stoleryggene. Der var altid saa meget at rette og gøre i Stand, saa ofte du var hos mig.

Og du laa derinde og sov med den ene Arm under Nakken, mens den anden laa over Sengekanten, træt og hvid, som en skrøbelig lille Ting, der er kysset altfor tidt og hedt.

Saa vaagnede du, og der skete noget, jeg aldrig før havde oplevet.

Du begyndte at græde. Store, klare Taarer løb ned over dine Kinder og vædede Lagnerne i min Seng, der aldrig havde kendt en Kvindes Taarer.

Jeg løb ind til dig og greb din hvide, nøgne Arm. Jeg mishandlede den med Kys og spurgte, og spurgte igen, hvorfor du græd.

Du svarede ikke. Du *vilde* ikke svare. Dine Taarer løb hurtigere. Dit Bryst bevægede sig under din hvide, duftende Chemise, — den silkestukne.

Jeg var ganske uforstaaende overfor dette. Disse Taarer smærtede mig og gjorde mig angst. Jeg havde en Følelse af, at dette var Enden, at vort Samlivs muntre Dage nu randt ud som de Taarer, intet kunde standse.

Jeg bøjede mig over dig og kyssede dine vaade Øjne. De skælvede under mine Læber som smaa, skræmte Fugle i en Haand.

— Har jeg gjort dig Ondt, lille Mis? — Saa svar mig dog, du Søde! — Svar mig dog for vor Kærligheds Skyld!

Jeg vidste ikke, hvad jeg sagde.

Endelig talte du:

— Jeg vil hjem — aa — hjem. Lad mig gaa — nu — straks!

— Nej, du skal ikke hjem. Du skal altid blive her hos mig. Du kan ikke mene det. — Se, jeg kysser dig! Ella, Ella, du er jo den eneste, jeg elsker!

Og jeg faldt paa Knæ ved Sengen og skjulte Hovedet ved Din Barm.

Men du, Ella vilde intet høre. Dette var Slutningen. Du *vilde* bort.

Du stod op og klædte dig hurtigt paa med mange smaa, nervøse Bevægelser.

Jeg satte mig i en Stol og hjalp dig ikke, som jeg plejede. Der var pludselig bleven koldt og ensomt i mine Stuer, skønt du stod ved Siden af mig og satte dit Haar foran Spejlet.

Nej, det var ikke dig, skønt jeg syntes at kende dine Træk endnu. Men *min* Elle græd aldrig. *Hendes* Øjne var altid skinnende af Mod og munter Lykke. Og *hun* var nu borte. Min Sol skinnede ikke mere til mig. Derfor blev det koldt.

Hun, den Fremmede var endelig færdig og havde Overtøjet paa. Hun gav mig Haanden og sagde Farvel. Og jeg trykkede hendes Haand og tog Afsked, som man tager Afsked med et ganske ligegyldigt Menneske.

Hun gik. Jeg hørte hendes Skridt ned ad Trapperne.

Jeg følte ingen Sorg, da hun var gaaet. *Min* Ella var gaaet bort før hende. *Min* Sol var allerede sunken bag en vaad og mørk Regnsky. — —

— Du var, Ella, i en kort Sommertid min eneste fine, duftende Blomst. Dine Blade faldt en Efteraarsnat, og du er nu glemt over andre Blomster.

Men din lille, mørke Haarlok og dine Breve vil jeg alligevel gemme. For du var sød som ingen anden, naar du løj din „evige" Kærlighed for mig.

Arne Utke

Den gamle Ramme

Af

Arthur Holitscher

Paa mit Skrivebord staar der en Ramme. Naar jeg er træt af at skrive og Pennen vil falde mig ud af Haanden, da betragter jeg den længe.

Der er intet besynderligt ved den. Højst da, at den intet Billede indeslutter, skønt den allerede i mange Aar har staaet paa mit Skrivebord. Den er overtrukken med gammel, falmet Silke, dens sirlige Guirlander, der er indvævet i Stoffet, har Tiden revet itu, dens smaa Blomster er visnede.

I Stedet for et Billede har jeg lagt et Stykke hvidt Papir ind i Rammen. Det er forblevet hvidt gennem mange Aar bagved Glasset.

Men en Gang, da mit Hjærte var tungt, har jeg pludselig set et Billede i Rammen i Stedet for det hvide Papir, og jeg har trykket et Kys paa Glasset. Men fra denne Time af gløder der et blodrødt Mærke, der ikke vil gaa bort, paa det hvide Blad.

Ak, hvor forandret —

Jeg saa' i Gaar min Ungdoms første Flamme,
og der var rundet mange Aar fra sidst,
da vi gik hjemad fra en Lørdags-Whist,
og jeg om al min Elskov monne stamme.

— Hvor var hun ændret nu: En fyldig Amme,
der var sin Mælkerigdoms Værd bevidst
og ikke skjulte, med hvor kort en Frist
man mulig hented nærmeste »Madamme«.

. . . Og dog var der i hendes brune Øjne,
der gnistred løfterigt mod ventet Bytte,
et Glimt fra Frøkentiden, som jeg kendte . . .

— Men nu var Løfterne blot ikke Løgne,
og Manden fik vist Møje med at hytte
sin Pande for de Horn, der var i Vente.

Ludv. Mylius-Erichsen

En ganske lille Historie

Af

Ernst Brüel

Hun elskede mig, jeg elskede hende — vi var lykkelige. Kun én Skygge formørkede vor illegitime Lykkehimmel — hun vilde absolut have den legitimeret. Det blev til Suk, forborgne Hentydninger, mørke Anelser.

Jeg havde endnu aldrig sagt hende et ondt Ord, jeg skændte aldrig, jeg fo'r aldrig op, jeg var den personificerede Ømhed.

Men da det ingen Ende fik med denne fordømte Sukken, besluttede jeg at gribe ind.

En Aften kom jeg pludselig til hende — hun havde ikke ventet mig og derfor kun dækket et ganske tarveligt Aftensbord. Da hun — sukkende som sædvanligt — omfavnede mig, sagde jeg til hende:

— Hør, min Engel, du har jo Fantasi?

— Ja vist saa — —

— Naa, forestil dig saa, at vi er kørt til Kirke, jeg i Kjole og hvidt, du i Brudedragt med Slør og Myrtekrans. Sidstnævnte er egentlig ikke passende for dig, men naa, Herregud — vi to har jo dog gjort saa meget, som ikke var passende. Præsten har udtalt det højtidelige Ord — vi er Mand og Kone.

— Ak! — Nu sukkede hun igen.

— Har du hørt efter?

— Ja, vist saa.

— Naa, videre. Hvedebrødsdagene er forbi — vi har nydt — vi har drømt — nu er vi vaagne, den raa Virkelighed tager os i Nakken. Jeg kommer træt, gnaven, slap og sulten hjem. Og saa sætter du den Aftensmad dér foran mig!

Nu kom jeg hendes Fantasi til Hjælp. Jeg skreg og skabede mig, saa hun blev ganske bange.

— Hvor er Maden — det dér? Er det Mad? Det byder du din Mand, som har slidt og slæbt hele den lange Dag alene for din Skyld — ja, jeg skal . . .

Og saa tog jeg Fadene og smed dem bandende henad Gulvet, bagefter kom Tallerknerne, ikke en Gang Vinflasken undgik sin Skæbne. Det var en Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Hun jamrede og græd, og hendes Taarer dryppede ned i Vinen, som flød i stride Strømme.

— Ja, skreg jeg som en Rasende, tror du, at jeg nu er en Elsker, som ingen Krav stiller, som er tilfreds med Alting — nej, nu er jeg din Mand, *din Mand,* som ikke bestiller andet end at kræve, som ikke er tilfreds med nogen Ting.

Saaledes talte jeg — og styrtede af Sted som en gal Mand.

Siden den Tid er der ingen, der sukker mer. Hun elsker mig, jeg elsker hende. Vi er lykkelige.

Livsforsikringsselskabet Standard, grundlagt 1825

Solidt — Fordelagtigt — Kulant.

Kontoret er i Selskabets Ejendom: Kongens Nytorv 6, Kjøbenhavn („Marmorpalæet").

Herrehatte

i nyeste, moderne Facons for

Foraarssaisonen

ere hjemkomne.

Holger Schou,

34, Østergade 34.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Holger Drachmann: Sømandshistorier

Folkeudgave

20 Fortællinger — 408 Sider — **6 Hefter à 50 Øre**

1ste Hefte udkommet — Subskription i alle Boglader

Gyldendalske Boghandel

M. Goldschmidts poetiske Skrifter

2det Hefte udkommet

Subskription bedes indmeldt hos Boghandlerne

Gyldendalske Boghandel

Nye Bøger

Clara Bergsøe: **Johanne Luise Heiberg.** Et Billede fra Romantikens Tid. 2 Kr. 50 Ø. **Sarniza.** Stemninger fra slaviske og andre Lande. Ved Thor Lange. 3 Kr. — Helge Rode: **Kongesønner.** Skuespil i 4 Akter. 2 Kr. — Gustav Wied: **Erotik.** Satyrspil i 3 Akter. 2 Kr. 50 Ø.

Gyldendalske Boghandel

David Metz.

Theaterkaféen

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.

Bedste Østerssted.

Telefon 3780 **Østergade 22.** Telefon 3780

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie Konstantinopel.

Egyptian Cigarette & Tobacco Co, Cairo.

J. R. Schjelderups Eft.,

Vimmelskaftet 39.

Kjøbenhavn K.

Silkehuset Største og billigste Silkevarelager i Norden **Silke-Nyheder** for Foraaret

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES"

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,

Kjøbmagergade 50.

Paa **Gyldendalske Boghandels Forlag** er i disse Dage udkommet

Sven Langes nye Stykke

En Martyr

Komedie i 3 Akter.

2 Kr. 50 Øre.

(Opføres for Tiden paa Dagmartheatret).

Tidligere udkom af samme Forfatter **Engelcke** og andre Fortællinger. Pris 2 Kr. 50 Øre.

Af den tyske Presses Udtalelser om en Oversættelse af denne Bog:

„Sven Lange har skrevet tre Fortællinger, der er meget fine, meget interessante, endog meget ejendommelige."

(Berliner Tageblatt).

„Engelcke er et kunstnerisk højtstaaende, om glimrende Begavelse vidnende Arbejde."

(Hamburger Nachrichten).

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

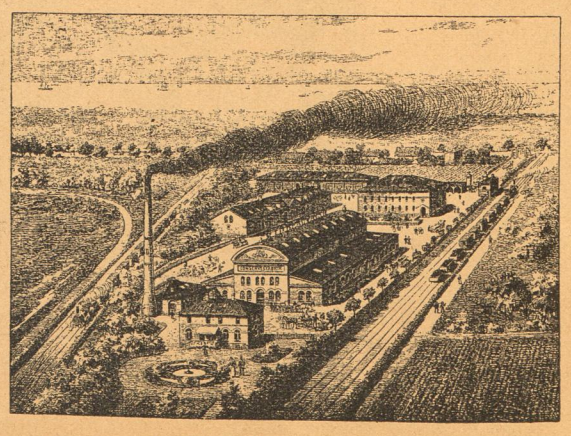

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves

som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

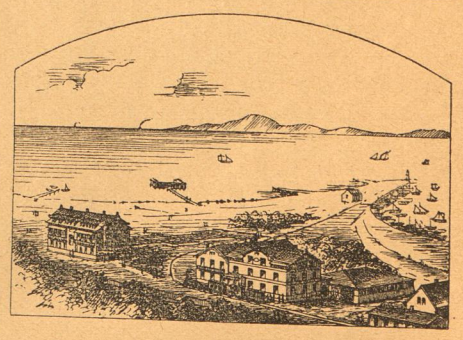

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Grænstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

Pater Peccavi

„Hr. Pater“, – hun talte – „ja, vi tilstaar det hele,
det er noget med Kærlighed og de Dele.
Det gik os, som det saa ofte kan gaa,
naar man ikke har noget at gifte sig paa –
vi slog sammen en Dag vore fattige Pjalter,
men uden at søge Vorherres Alter.
– Naa, stemmer det ej med Vorherres Bud, –
Vorherre han ser dog saa skikkelig ud.
Hvad sket er, er engang intet at gøre ved,
og de andre Bud skal vi ved Gud ikke røre ved.
Men – man vil jo dog helst til Himmerige,
og kan det nu ha' saa meget at sige,
at han er min Ven og jeg er hans Pige?
Tror De ej, lille Pater, Vorherre vil glemme,
naar han ser de dejlige Unger derhjemme – – –
Vi har været paa Syndens lastefulde Vej,
det har Skovfoged Jochumsen og jeg!“
– – – –

Pateren stod som et andet Fæ,
sagde hverken Bu eller Bæ.
Pateren vidste hverken ud eller ind,
men mærkede Feberrødmen paa Kind.
Hænderne skælved og Stemmen dirred,
han talte – men talte ganske forvirret,
saa var han rød, og saa var han bleg,
– saa løb han sin Vej.

Der var Foraar i Luften.

A. M.

(Tegning af Steinlen)

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 5

BASTA

6. Maj 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

En Datter fin de siècle

(Tegning af Schlittgen)

(Se Fortællingen Side 38)

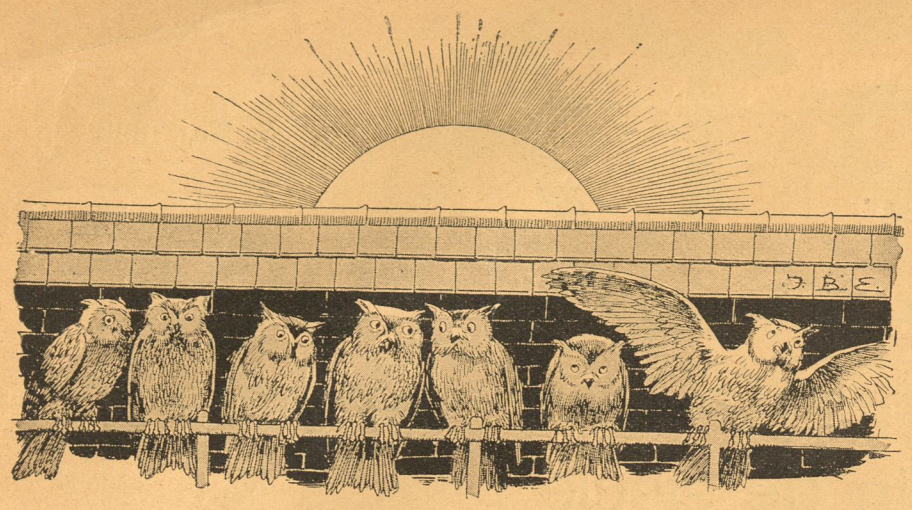

Sælsomme Historier

Jeg traf en Gang en middelaldrende forhenværende Marineofficer, der havde levet mange Aar i Østens endnu ukendte Lande. Han havde vistnok set, hørt og erfaret mere end de fleste Mennesker ser, hører og erfarer. Tidt naar han sad uden at anstrænge sig med en for ham vistnok besværlig Konversation, fik hans Øine et Udtryk som saa han noget igen, som han kendte. Jeg formoder, det var saadant, han gensaa en Nat, vi sad sammen, og han fortalte flere Eventyr og Oplevelser. Hans Stemme lød monoton, ingen Spænding, ingen Deklamation: han havde jo gennemlevet det hele, og saa det nu paa Afstand.

Jeg gengiver, saa godt jeg kan, enkelte af disse hans Eventyr.

I

Da vi sprængte Hundene i Luften

Jeg boed en Tid for fire Aar tilbage i en tyrkisk Landsby, en By med et besynderligt Navn, som jeg forlængst har glemt. Menneskene i denne By gik i meget gammeldags Klædedragter og de, der var naaede over Ynglingealderen sad i timevis stille og røg og røg af sine Vandpiber og stirred hen for sig stivt og stumt.

Men hvad jeg vilde fortælle om Byen knytter sig til dens Hunde. Omkring paa og jeg havde nær sagt under Gaden leved en Skare af Hunde. De laa oftest stille saa længe Dagen varede; men naar Mørket kom strejfed de omkring for at finde noget at spise, og da gjøede de og ulede langeligt mod Himlen.

Særlig ved Fuldmaane var Hundene paa Færde: de sprang da omkring i hele Horder øiensynlig meget modigere end før, nu og da hylende og glammende mod den gule Maane. Det var et underligt Syn: den flade Slette uden andre Vækster end noget tornelignende Buskads hist og her (en Omstændighed der gav den en stor Lighed med en Ørken) og henover denne de graa Skygger af flygtende Hunde.

Natten var da mærkelig. Jeg er ikke nervøs og ikke overtroisk; men i hine Nætter, naar Hundene ved Fuldmaane drev sit Spil paa Sletten, syntes mig noget at leve, jeg ikke kendte. Hvilke sære Lyder fyldte Luften; Lyder der syntes at kunne komme fra et Land, hvor Døde leved, Lyder der blev siddende i Øret og fristede en til at lytte, til en ny kom. Lyder der ikke lod en sove, men gav en Feber i Blodet. Jeg mindes endnu, hvor jeg efterhaanden blev rasende forbitret over disse Glam, der forstyrred mig slig. I mange Byer i Orienten er den til Plage, Lyden fra de forpinte sultne Hunde; men Indvaanerne har vænnet sit Øre dertil. For mig var den endnu ny. Og derfor mens alle sov, kunde det hænde, at jeg fo'r op af min Seng greb min Ridepisk og fo'r udenfor Døren og slog ud og raabte: „Nu skal det ha' Slut! . . . Nu faar Du (eller I) være rolig(e) Dit (I) Helvedes Bæst(er)." Maaske kun et langt Ul svared.

Jeg husker tydeligt, at jeg for hver Nat, som gik, blev mere og mere forbitret, at mine Ture om Natten for at skræmme Hundene blev længer og længer. Og om nogle Nætter saa jeg, at andre end jeg var paa færde. Der blev sogar skudt med Revolver fra to Steder.

En Nat, jeg fo'r omkring jagende de skidne, skrigende Dyr bort med Ridepisk og Revolver, (jeg havde naturligvis fulgt de to andres Eksempel) kom jeg i Nærheden af en af Skytterne og kendte ham straks: han var en ung, rig Englænder, der opholdt sig paa Egnen for at studere Jordbundens Beskaffenhed — han var nemlig Geolog. Nuvel, jeg kom altsaa i Nærheden af ham, og vi hilste hinanden og vekslede nogle Ord. Lidt efter kom den tredje til: en engelsk Læge efter hvad den unge Geolog præsenterede. Vi fulgtes ad en Stund og gik hjem efter at have aftalt en Slagplan mod Hundene næste Nat.

Vi skulde lægge en hel Del Sprængstof — Krudt og Dynamit — i Jorden og over lækre Kødstykker oversmurt med nogle for Hundene appetitvækkende Ingredienser, som Doktoren raaded over. En lang Lunte skulde føre fra Minen til en Klynge Buske, bag hvilke vi kunde ligge uden at ses.

Næste Eftermiddag lagde vi Minen.

Tal nu ikke straks om Barbari. Husk paa at vore Nerver var ødelagte af de mange urolige Nætter, husk paa at vi haded disse fordømte Hunde, som aldrig kunde lade os i Fred. Som om Dagen var for plagede og for fejge til at vise sig, eller som da sneg sig forsigtige omkring; men som om Natten blev modige og vilde. Og kan hende vi, ensomme som vi var i et fremmed Land, paa en ørkenlignende Slette, gjorde hvad aldrig kunde have faldet os ind i vort Hjemland, selv om vi var bleven plaget ligesaameget. Mange Omstændigheder kom til. Noksagt vi lagde Minen om Eftermiddagen og vented begærligt paa Mørkets Komme.

Dagen gik under og Mørket steg hurtig frem. En tynd Nymaane tegned sig mod den mørkeblaa Himmel „som en Engels afskaarne Negl" som det gamle tyrkiske Ordsprog siger. Vi sad endnu, Geologen, Lægen og jeg, og snakkede sammen, mens vi røg den stærke Jiattatobak af vore Snadder. Vi var i Grunden en Del spændte paa Udfaldet. Kødstykkerne og den sejge Skinke var endnu ikke bragt til Stedet. Det var ligesom vi nu spurgte os selv: mon det var værd at gøre dette?

Men medens vi sad saaledes, tog en tung Træthed enhver af os, og netop som vi var ved at sove ind, sagde Lægen ganske højt:

„Det lader til, Hundene har faaet Mistanke; jeg hører dem ikke nu. Jeg foreslaar, for at tale alvorligt, at vi gaar hjem og lægger os til at sove."

„Lad os vente lidt endnu", svarede Geologen.

Og vi ventede. Nymaanen var ligemed Horizonten. Himlens Stjerner brændte, nogle i blaaligt, andre i rødt, andre i hvidt Skær. Steppen laa udstrakt i Halvmørke foran os. Vore Øine blev mindre. Jeg mindes at jeg for mit eget Vedkommende lagde mig til rette med Armen under Hovedet og sov ind.

Da jeg vaagned var Geologen og Lægen forsvundne; de var rimelig begge gaaet hjem. Jeg reiste mig hurtigt og gik ogsaa hjem og sov til langt paa Dag.

Næste Dag traf jeg de to Mænd. Vi forundrede os alle tre over at Hundene saa ganske var forsvundne. Rigtignok havde de hørt en Del Uro henad Magensiden, men det sagde lidet, mod hvad vi ellers maatte døie. Skinkerne og Kødet havde de to Mænd taget bort: man kunde jo endnu faa Brug for dem. — —

Men to Nætter gik og vi havde haft Nattero. Vistnok havde nogle enkelte stygge Glam vækket os; men det var ikke noget at tale om. Den trejde Dags Aften saa vi imidlertid at en Mængde ludende Hunde, som lusked om her og der, og det faldt os straks ind, at Natten, som nu kom, vilde blive urolig. Ganske rigtig. Jeg havde neppe lukket Øinene for at sove, før jeg vækkedes af en ihærdig Gøen, snart kommende nærmere, snart fjernende sig. Jeg lukked mine Øine og Søvnen kom paa ny listende over mine Øienlaag, da jeg atter fo'r op ved lange Hyl. Nu kendte jeg Historien fra før igen, den langsomme pinende Fornemmelse: Gang paa Gang at faa den naturlige Søvn jaget paa Flugt. En Stund laa jeg dog endnu, taalmodig tænkende: „Imorgen skal det hævnes," da det banked heftigt paa min Dør. Jeg fo'r op og raabte: „Hvem er der?" Det svarede udenfor: det var Geologen og Lægen, der kom for at hente mig. Jeg sprang op og lukked dem ind. De kom med Kødstykkerne, næsten segnende under deres Vægt. De bad mig komme. Nu skulde de fordømte Bæster have sin fortjente Løn. Jeg skulde tage Ridepisk og Revolver med. Vi skulde lægge Kødstykkerne fra os, og jeg maatte bane Vejen om nogen Køter blev nærgaaende. For nu vilde nok Kødet virke. Det stank baade af Raaddenskab og af Delikatesse. Jeg mærked nu ogsaa en besynderlig modbydelig Lugt, og forstod at Kødet havde taget Skade af at ligge saa længe. Og midt i denne kom en sød Mandellugt rindende, der virked bedøvende.

Men paa Veien til Stedet hvor Minen laa, forfulgtes vi af et halvt Snes sultne, rasende Bæster. En var endog saa dristig, at den satte paa Sprang, hopped i Veiret og napped i et af Kødstykkerne. Jeg skød den lige i Hovedet, saa det næste Øieblik rullede overende og sprællede. Saa vidt jeg saa i Farten blev den ædt af sine Venner.

Det var en mærkelig Marsch vi foretog. Maanen som nu var større end for nogle Dage siden stod lavt og kastede vore Skygger meget usikre og uhyre lange henover Sletten. Vi naaede lykkeligt Stedet, hvor Minen laa, ordnede Lunten, lagde Kødstykkerne og Skinkerne tilrette og gik saa hurtig til Buskadset, hvor vi skjulte os.

En Mængde Hunde strømmede allerede omkring Kødstykkerne og de sloges med Knurren, med Glam og med Skrig, som var afskylige. Vi sad og saa paa dette uhyggelige Skuespil. Det var ikke enkelte Dyr mere. Det var en umaadelig Bylt af levende, snoende Kryb, der vælted sig og fraaded. Det minded mig om de fordømte i Helvede, jeg en Gang saa paa et gammelt Billede fra Middelalderen. Og flere og flere strømmede til ledede af Lugten fra Kødstykkerne og af det store Spektakkel. Jeg formoder, at der

var en tre fire Hundrede Hunde i det hele. Ja vistnok havde jeg vidst, at den underlige gamle Landsby havde mange af disse Firben; men at den havde en saadan Legion, anede jeg ikke.

„Nu tænker jeg, vi tænder Lunten", hvisked Lægen.

„Ja, ja, lad gaa! tænd væk," mumled Geologen og jeg vekselvis.

Lægen strøg en Tændstikke af, rolig og uden at ryste paa Haanden. Han førte den paa sin sædvanlige besindige Maner til Lunten, som straks fænged.

Vi trak os alle tre uvilkaarligt nogle Skridt tilbage: Minen var farlig stor selv i den Afstand, hvori vi befandt os. Et Minut gik, bestandig retirerede vi; endnu et Minut, og vi standsede. Nu maatte Eksplositionen komme, om Lunten ikke havde slukket. Vi stod stille og saa Stedet hist borte ganske sort af Hunde, der hylede værre end nogensinde. Saa — jeg glemmer det aldrig — lød et forfærdeligt Brag; et helt funklende Ildneg stod mod Himlen og midt i dette saa vi ligesom sønderslidte Stykker af Dyr. (Maaske det var Indbildning). Vi stod i en meget antagelig Afstand; men alligevel var Lufttrykket saa stærkt, at vi var paa Nippet til at falde overende. Heldigvis rammedes vi ikke af Stene; men Jordbunden var paa hint Sted for Størsteparten af løs Sand. Men ikke mange Skridt borte laa blodige Rester af ynkeligt lemlæstede Dyr.

Men efter Eksplositionen hørtes ikke et Kny, ikke et Glam. Alle Hundene maatte være omkomne. Vi blev pludselig betagne af en egen Følelse — noget som Skamfuldhed og . . . ja jeg siger det lige ud . . . noget som Rædhed. Vi sneg os hen imod Stedet, hvor Minen havde ligget; vi naaede ikke længer end halvveis: alt her laa oprevne, forbrændte, sønderslidte, skrækkelige Hundelig. Saa skiltes vi, nervøse og hviskende og gik hjem hver til sig. Men før jeg var kommen helt hjem, saa jeg det begyndte at røre sig mellem mig, en og anden Skikkelse gik ud paa Sletten. Efterhaanden saa jeg flere. Det var Landsbyens fattige Indvaanere. De gik saa skyggeagtigt i det svage Maanelys.

Ja med dem fik vi at gøre de næste Dage, en uhyggelig Historie som senere skal fortælles. Jeg er ikke snakkesalig — en Ting ad Gangen.

P. Glahn

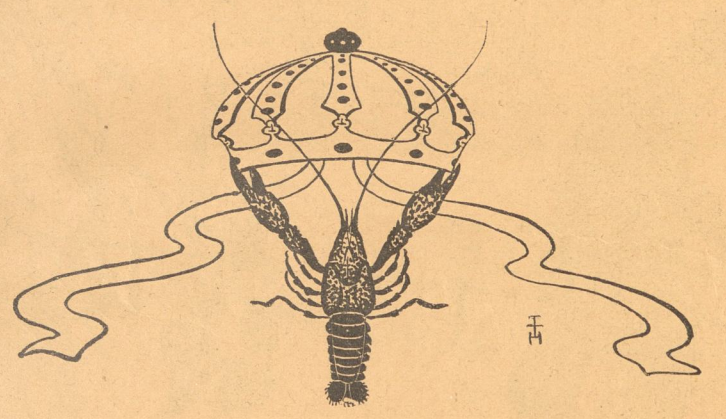

Søster Natalia

Fordum rejste der sig i Andalusien ved en Drejning af en Bjærgvej et Franciskaner Nonnekloster; — dette Kloster holdtes i Sammenligning med andre Klostre, som rundt omkring mere og mere forfaldt, i Hævd og Ære paa Grund af den Ærbødighed, som et mægtigt Kors indgød. Det knejsede over en Portal, fra hvilken der to Gange om Dagen lød Klokkeringning. Et langt Kapel, hvis Døre altid stod paa vid Gab ud til Vejen, strakte sig langs Klosterets Mure. Rundt omkring var der rige Enge, duftende Træer, den store Ensomhed og Vejens støvgraa Linje.

En trykkende Efteraarsaften laa der dybt inde i Kapellet en ung Pige af en blid og rørende Skønhed. Hun knælede hyllet i sin Nonnedragt foran en Niche, der var udhulet i en Søjle: — en ensom Guldlampe kastede derinde sit Lys over en Madonna med sænkede Øjne, med aabne Hænder, straalende af Naade — en himmelsk Moder.

Ind fra Vejen lød gennem de aabne Ruder en frisk og klar Elskovssang, akkompagneret af en korduanks Mandolin. De længselsfulde Ord, der brændte af Lidenskab, af Dristighed og Ungdom, naaede ind i Kirken til Søster Natalia, som knælede tilhyllet med Armene hvilende paa Madonnas Fødder og hviskede angerfuld:

— „Moder, Du ser, jeg græder, og jeg bønfalder Dig om ikke uden Medynk at banlyse mig, thi det er kun vaklende og i Angst — med Dit hellige Billede bag alle mine Tanker, at jeg forlader dette Sted. O, kyske Himmeldronning, hav Medlidenhed med en, som for en jordisk Kærligheds Skyld, forlader Frelsens Tærskel! Hører Du denne Stemme, som bønfalder mig i sin brændende Trofasthed! Hvis jeg ikke kommer, vil han dø! Den Elskov, som han i saa lang Tid har lidt under uden Haab og uden Klage, hvorledes fordømme den. Og hvorledes kan man undlade at trøste den, som elsker saa heftigt: Moder, Du, som ved, at jeg elsker Dig, at det hver Aften har været min Glæde at komme her og bede, tilgiv mig. Se, her er mit Slør og Nøglen til min Celle; jeg lægger det for Dine Fødder. Men, jeg kan ikke mere . . . jeg kvæles . . . denne Stemme . . . den drager mig . . . farvel, farvel!"

Oprejst, vaklende, uden at vove at hæve Øjnene lagde Søster Natalia sit Slør og sine Nøgler for Fødderne af den blaa Madonna med det lysende Ansigt — ogsaa Madonna stod med sænket Blik, — men hvilke Himle, hvilke Stjærner var det ikke vendt imod bag de lukkede Laag! Støttende sig til Søjlerne skyndte den unge Pige sig ud til Døren, steg ned af Trinene og stod paa Vejen, som strakte sig langt, langt bort, lysende i det klare Maaneskin.

— „Juan!" raabte hun.

Ved dette Raab sprængte der en Ridder frem, en ungdommelig Herre, med Herskertræk og et Blik, der brændte af Glæde. Han sprang af Hesten og indhyllede i sin Kappe hende, der nu endelig var kommen til ham.

— „O, Natalia", hviskede han.

Med hende bøjet mod sit Bryst red han hastigt bort imod sit Herresæde, der rejste sine verslige Taarne højt i Maaneskinnet.

* * *

Det blev seks festlige Maaneder, seks Maaneder fulde af Kærlighed, af henrivende Rejser tværs igennem Italien, til Florens, til Rom og Venedig: han var henrykt, hun ofte tankefuld, thi hans brændende Elskovskærtegn var ikke, saa hengivne og berusende de ellers var, dem, som hun i sit Hjærtes Uskyld havde ventet.

Pludselig, en Sommermorgen, da de lige var ankommen til Cadix, rejste hun sig alene uden den gyldne Ring om Fingeren fra sit Leje. Intet Ord havde forberedt hende, intet lønligt Haab om et Barn havde hun til Trøst; — hendes Elsker var bleven træt af hende og var forsvunden.

Med et dybt Suk lod den unge Kvinde den mørke Billet falde, der fortalte hende hendes Forladthed: — ingen Klage kom over hendes Læber, hun havde bestemt ikke at ville overleve dette.

Men faa Timer efter, da hun til de fattige havde uddelt det Guld, hun havde tilovers, og da hun netop stod i Begreb med at berøve sig Livet, bemægtigede en Tanke — en straalende Tanke — sig hende: hun vilde endnu en Gang, en sidste Gang, gense den fordums Madonna.

Saa drog hun pilgrimsklædt og tiggende sig sit tørre Brød til frem mod Klosteret — nej, mod Kapellet, thi nu kunde hun jo ikke mere træde ind blandt de redebonne Jomfruer. Efter nogle Dages Vandring naaede hun, netop da den stjærnetindrende Nats Dunkelhed afløste en blaanende Aften, skælvende, mat af Anstrengelse, den hellige Portal.

Hun huskede, at ved dette Klokkeslet havde hendes fordums Kammerater trukket sig tilbage til deres Celler for at bede deres Aftenbøn, og at der under Kirkens høje Piller nu maatte være lige saa øde som den Aften, da hun lod sig bortføre. Hun skød da Døren op og saa ind: — Ingen! . . Og dernede skinnede den gyldne Lampe over Madonna.

Hun traadte ind, kastede sig ned paa Gulvet og slæbte sig paa sine to Knæ over de hvide Marmorfliser hen til sin himmelske Veninde, og da hun havde naaet den, som tilgiver, saa hviskede hun med bøjet Hoved og hulkende:

— „Moder, Moder, jeg er uværdig til Din Mildhed! Jeg vidste ikke, — den Gang den forførende Stemme bønfaldt mig — jeg anede ikke, hvilken Forladthed, hvilken Skam den jordiske Kærlighed bereder. O, Skændsel, der vil lægge mig i Graven, banlyst for ethvert Tilflugtsted hos mine egne — her, især! . . Hvilken Rædsel vil ikke gribe enhver af Dine Døttre, Moder, hvis de saa mig her? De vil vise mig ud af Kapellet. Aa, jeg tabte Haabet, da jeg gav mig hen for at trøste . . . ."

* * *

Men da Natalias tavse Taarer faldt paa Himmeldronningens Fødder, og da den unge Kvinde med sit Blik for sidste Gang sendte en sørgmodig Afsked til Madonna, da skjalv hun pludselig, thi hun saa de himmelske Øjne vendt imod sig selv; og Statuens Læber aabnede sig; og hun, som er fra Himlen, sagde mildt:

— „Mit Barn, husker du ikke? Mig betroede du dit Slør og Nøglen til din Celle, før du forlod os. Jeg har nu været her i dit Sted og har under dit Slør opfyldt alle dine Pligter: Ingen blandt dine Kammerater har bemærket din Fraværelse: Tag da igen, hvad du har betroet mig; vend tilbage til din Celle, og — forlad den ikke mere."

Villiers de L'Isle-Adam

Kik-Kik

(Tegning af Alf. Bachmann)

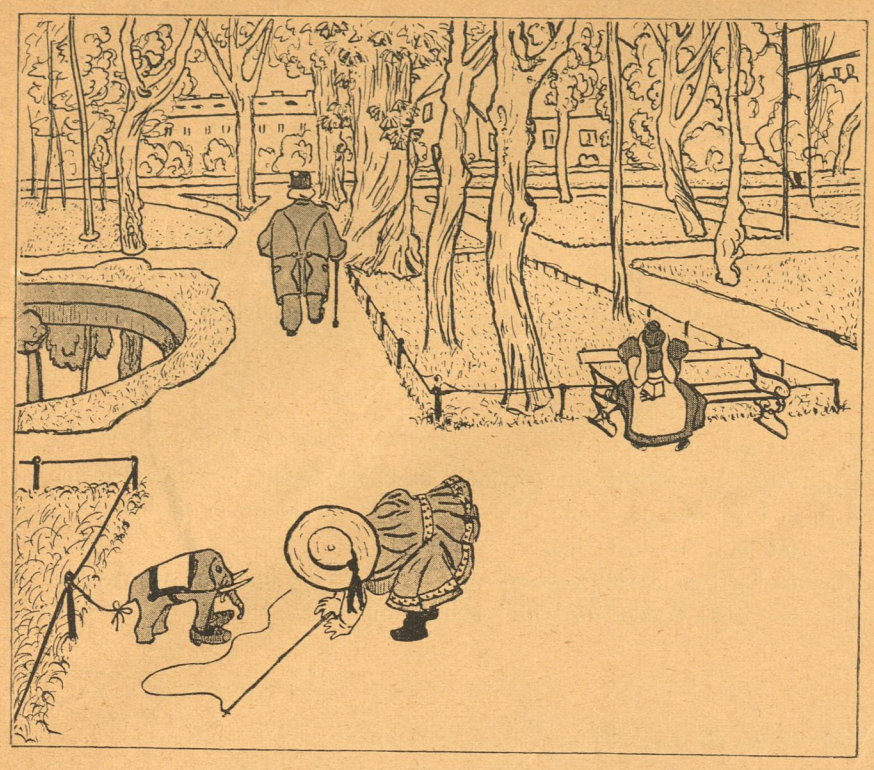

I

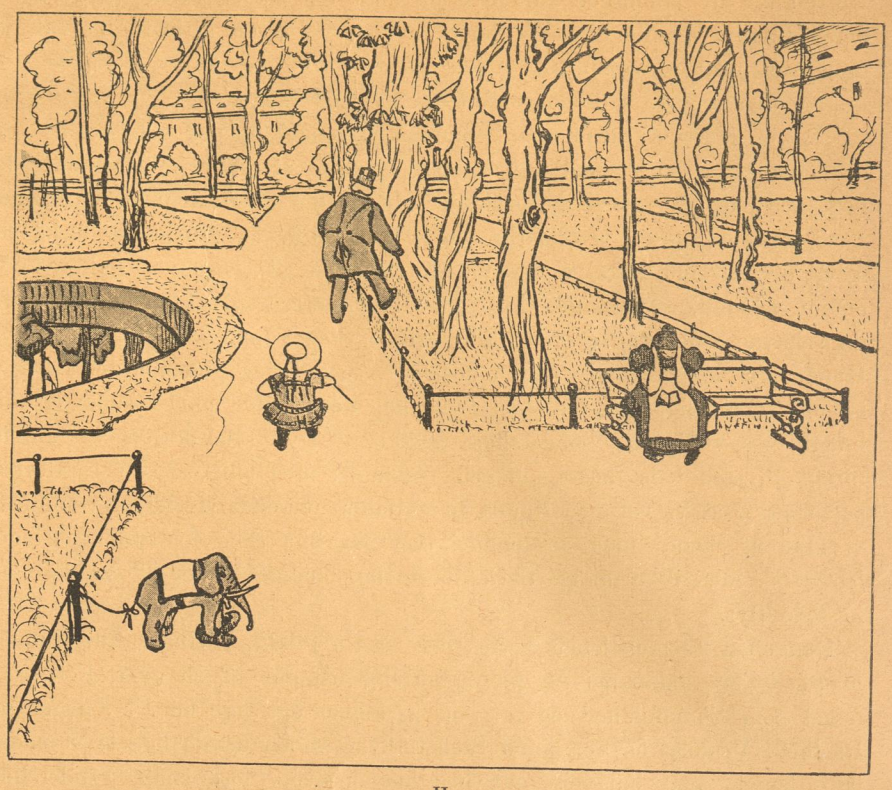

II

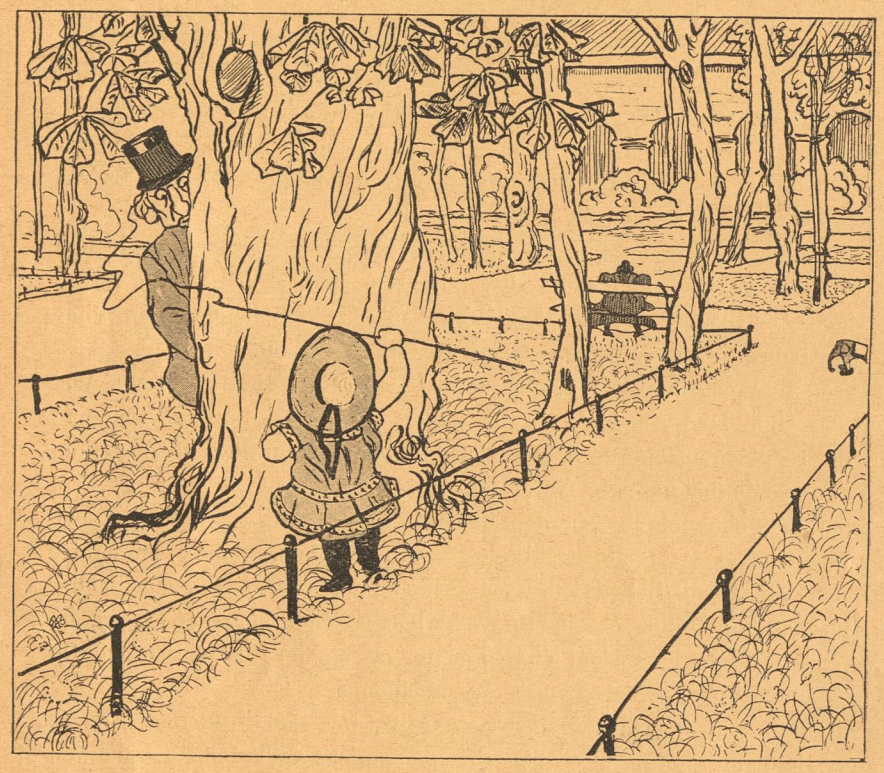

III

IV

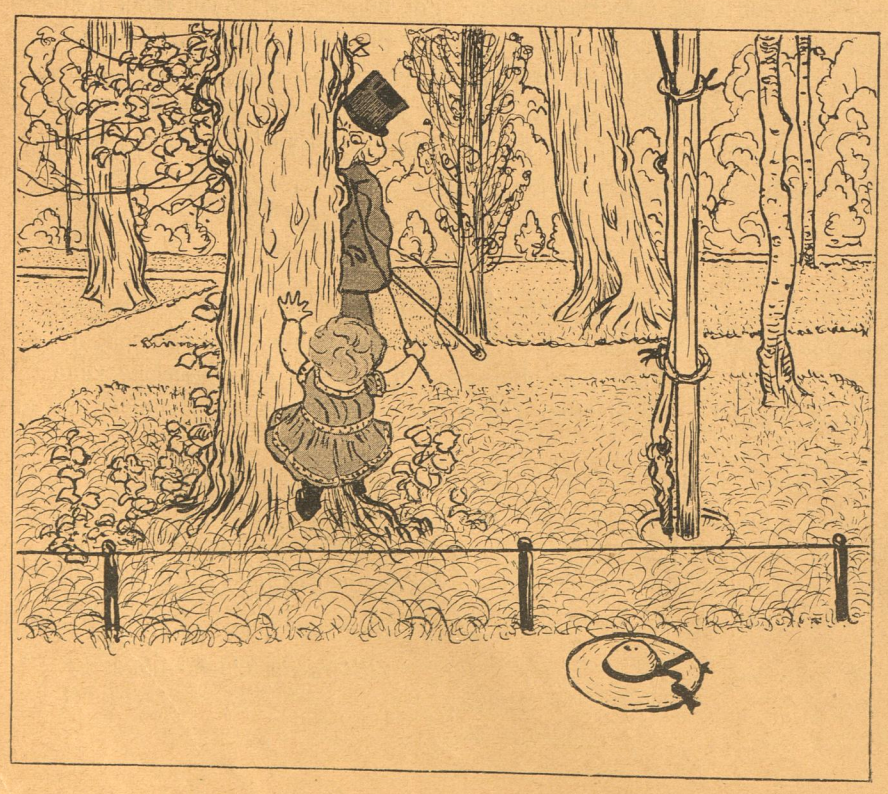

V

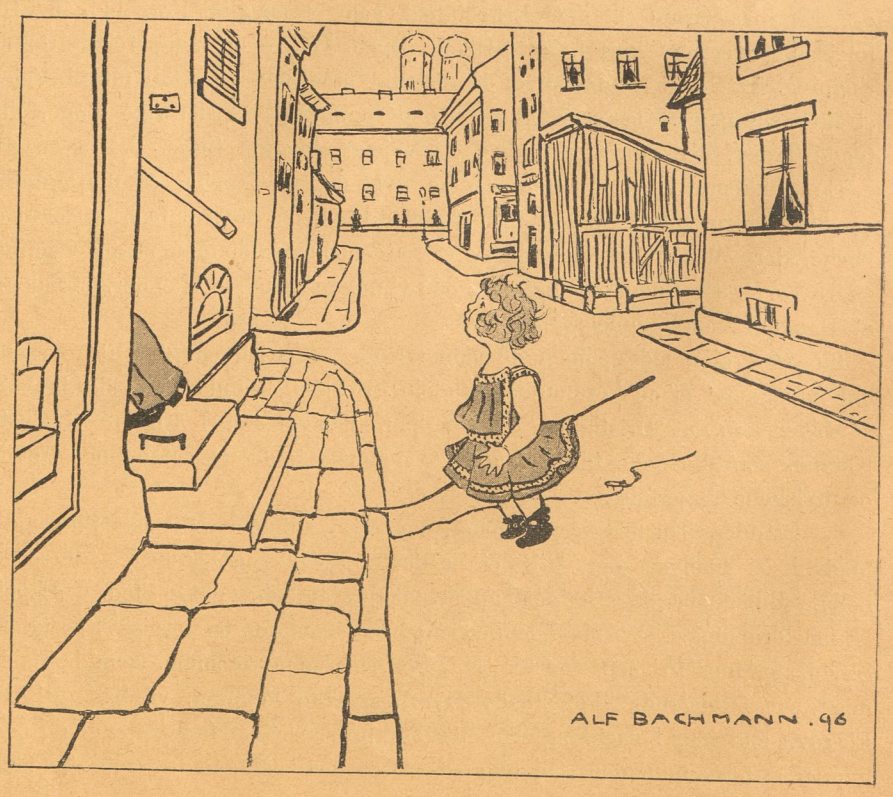

VI

Respekt for Madam Lassen

Egen Melodi

Madam Lassen er rig,
Vorherre har lagt sin Velsignelse i —
i Skødet paa Madam Lassen,
hun er naaet til de ni,
hun venter med det første en køn Mr. ti.
|: Et Hurra da for Madam Lassen
med samt hendes Kuld,
Gud give hende Held
med den halve Snes fuld. :|

Madam Lassen er arm,
Madam Lassen, hun vasker og skrupper sig varm,
hun vasker og skrupper Trapper
fra Morgen til Kvæld,
og Ungerne dem la'r hun skytte sig sel'.
|: De ligger rart i Rendestenen
Den hele lange Dag,
hun vasker dem hverken for
eller skrupper dem bag. :|

Madam Lassen er brav,
Madam Lassen har altid forfærdeligt Jav,
før Solen endnu er oppe,
Madam Lassen ta'r fat,
hun er først i sin Seng
i den bælgmørke Nat.
|: Saa snorker ogsaa Madam Lassen
med Fynd og med Klem,
og Ungerne vræler,
for det morer nu dem. :|

Madam Lassen er køn,
blot hun vaskes med Sæbe — almindelig grøn —
de gør nu Madam Lassen sjældent,
af Mangel paa Tid
bli'r Armen den røde vel aldrig mer hvid.
|: Respekt dog for Madam Lassen,
saalænge hun faar smaa,
gaar Livs-Mekaniken
s'gu ikke istaa! :|

Anton Melbye

Th. Th. Heine

En Datter fin de siècle

Af

S. v. Schewitsch

„Du vil altsaa gifte Dig med mig? Naa, Du kunde have haft en daarligere Smag og — jeg ogsaa. Du er en køn Fyr, ser helt elegant ud — hvad der er en Sjældenhed her hos Jer, hvor Prinserne ligne Bryggerknægte og Greverne Skovfogeder — Du er ikke overdreven kløgtig — —“

„Ja, men tillad — —!“

„Afbryd mig ikke.“ —

— „Ikke meget kløgtig, men det skader ikke, ikke mig, men det gør heller ikke noget, jeg er selv begge Dele — uden at smigre mig selv — og jeg holder meget af Dig.“

„Og saa! — —“

„Og alligevel vilde det være meget dumt, om vi giftede os. —“

„Hvorfor i Alverden?“

„Fordi vi derved vilde spærre os Vejen til det eneste, vi jo egentlig begge venter os af Livet, — til de Højder, hvorfra man ser Menneskenes Nakker forfra. Hør nu en Gang: hvad er vi — Mama og jeg? Den fraskilte Fru Kommerceraadinde Stein med Datter. Skilt, ikke en Gang Enke, altsaa i selskabelig Henseende mindre end Intet — under Frysepunktet. Kun tre Ting holder os oppe: Vore Penge, mit smukke Ansigt og den gamle Grev Deidesheim, der er forelsked i mig op over begge Øren og almægtig hos Kongen. Og af disse tre Ting er den sidste i den Grad Hovedsagen, at de to andre knap kan komme i Betragtning. Og netop den vilde vi miste, hvis jeg giftede mig med Dig. Til Elsker vilde den Gamle hverken du eller nytte, medens han som Ægtemand — —“

„Vilde Du virkelig gifte Dig med ham?“

„Ja, hvorfor ikke!“

Den unge Mand slap Pigens Haand, som han hidtil havde holdt i sin, og sprang op. Hun saa haanlig paa ham, uden at røre sig fra Sofaen, hvor de begge havde siddet.

„Dydig forarget? — Vær nu ikke noget Fæ, Eugen. Kom, sæt Dig hen her hos mig. — — Saadan! — Hun trykkede sig ind til ham og saa ham i Øjnene, — Jeg siger jo, at jeg holder af dig. Stol paa mig — — ogsaa Grevinde Deidesheim vil elske Dig — elske Dig!“

Blodet steg ham til Hovedet, han sluttede Pigen i sine Arme, saa Vejret næsten forgik hende, deres Læber mødtes. Et Øjeblik sejrede Natur og Ungdom over Alt.

Et Øjeblik — saa rev hun sig løs og hviskede:

„Du maa være artig! Gaa nu, gaa!“

Han rejste sig og tungt aandende og med brændende Øjne saa han paa hende. Hun lo højt.

„Se nu ikke saa dum ud — og bring Dit Slips i Orden, det sidder Dig helt om i Nakken.“

Lydig traadte han hen foran et lille venetiansk Spejl og anbragte den moderne Kravat paa sin Plads.

„Og Du vil virkelig —?“ Hun bragte ham hans Hat og lukkede hans Mund med sin Haand, som han bedækkede med Kys.

„Gaa nu og — lad mig gøre, som jeg vil. Vi ses i Aften hos Grevinde Ravenstein.

* * *

Fru Stein og Datter var i denne Vinter for første Gang dukkede op i Byen. At de kom fra Frankfurt og var meget rige, vidste man — men ellers kun lidt. Datteren var ude over den første Ungdom — man anslog hende til femseksogtyve — men hun var meget smuk, af den pirrende Skønhed, som ikke lader sig beskrive, men som føles helt ud i Fingerspidserne. Hun hørte til den Slags Kvinder, efter hvem man vender sig og spørger: hvem er hun? Rødblond Haar, mat Teint, i hvilken en rød Vampyrmund lyste, kolde, nu og da i grønt spillende Øjne — en af disse Skikkelser, halvt klassisk, halvt pervers, i hvilke vort gamle Aarhundrede ofte synes at udfolde sin højeste Blomstring.

Ved Siden af hende forsvandt Moderen ganske, man mærkede hende slet ikke — som en Høne, der har udruget et Paafugleæg. Og i denne Høne, der forøvrigt endnu bar Spor af tidligere Skønhed, levede kun én Følelse — en afguderisk, næsten slavisk Kærlighed til den glimrende Datter. Efterat de var blevne alene, det vil sige efter Skilsmissen, hvis nærmere Omstændigheder Verden forlængst syntes at have glemt, havde Moderen ganske givet Afkald paa selv at regnes med. Alle hendes Tanker havde kun det ene Midtpunkt: Datteren Valeria. Og nu var den smukke Frøken Stein den mest fejrede af alle, overalt lagdes syv- og nitakkede Kroner — og dermed følgende tomme Pengepunge — for hendes Fødder. Hidtil havde hun undgaaet dem alle.

Nu var Moder og Datter kommen til denne forholdsvis stille By — Aarsagen var en ubehagelig Forretningssag, en Proces om et Gods — og snart var ogsaa her den smukke Valeria det almindelige Samtaleæmne, navnlig efter at Grev Deidesheim, Kongens, i Hofkredse almægtige Ven, var bleven en daglig Gæst i Huset. Allerede havde alle gamle Kællinge-Tunger, mandlige som kvindelige, faaet travlt — da Damerne Stein blev modtaget hos Baronesse Ravenstein, Grevens Søster og indbudt til alle Huset Ravensteins Selskaber. Tynd Te, og harske tørre, sæbesmagende Kirs, dannede den materielle Nydelse. Saa meget renere og mere ophøjet var den sociale Atmosfære, som man indaandede. For dem, der saas i de Ravensteinske Saloner, stod alle Residensens Døre aabne. Og Kællinge-Tungerne maatte forstumme.

I Krogene tog de vel Revanche, da den smukke Valeria begyndte en meget tydelig „Flint“ med den unge Eugen v. Schratt. Men det hed sig, at han var en fjern Slægtning, og — *aprés tout* — hvorfor skulde de unge Mennesker ikke gifte sig?

Soiréen hos Baronesse Ravenstein var i fuld Gang. Den højanstændige Kedsommelighed, der plejer at opstaa ved enhver selskabelig Foranstaltning af denne Art, laa tungt paa alles Bryst og lammede Tanker og Tunge. Alles Øjne var rettede mod Valeria og Greven, som stod sammen i en noget afsides Vinduesfordybning og syntes at føre en meget alvorlig Samtale. Endelig rejste Greven sig, bukkede for den unge Pige og sagde med høj Stemme, saaledes, at de omkringstaaende kunde høre det:

„Naar tør jeg i Morgen hilse paa Deres Fru Moder?“

Og Valeria svarede ligesaa tydeligt:

„Tak. Jeg tror det vil passe ved 4-Tiden.“

Og som ved et Trylleslag veg Kedsomheden fra Salen, og fra Mund til Mund gik den overraskende Nyhed, at Greven virkelig havde forlovet sig med Valeria Stein.

Da skete noget uhørt. En Tjener mældte: „Grevinde Hohen-Asperg“ — og ind traadte en lille, mager, gammel Dame med spidse Ansigtstræk. Hun havde tilbragt to Aar i Syden og viste sig i Dag for første Gang i Selskabet. Baronessen ilede hende med aabne Arme i Møde — men pludselig rettedes den ankomnes Blik stift mod det Hjørne, hvor Fru Stein sad midt i en Klynge af de dadelløseste Matroner, de spidse Træk antog et endnu skarpere Udtryk og i Stilheden hørtes tydelig de med sagte, men gennemtrængende Stemme udtalte Ord:

„Hvordan kommer hun her?“

„Men Gertrud!“ forsøgte Baronessen at mægle, men forgæves.

„Kom, jeg har noget at sige dig.“

De gik begge ind i Forværelset. Nogle Minutter senere kom Baronessen alene tilbage — traadte hen til Fru Stein og hviskede hende noget i Øret. Den tiltalte blev dødbleg i Ansigtet, stod op, vinkede af sin Datter og tog en hastig Afsked, idet hun angav et pludseligt Ildebefindende som Grund. Derpaa traadte Grevinde Hohen-Asperg atter ind i Værelset og Soiréen fortsattes, som om intet var sket. — — —

„Hvad er der sket, Moder?“ var Valerias første Spørgsmaal, da hun sad ved Siden af sin Moder i Vognen.

En stum Hulken var det eneste Svar.

„Men, Moder, saa tag dig dog lidt sammen, lad mig faa det at vide.“ Hendes Stemme lød rolig, men Øjnene blinkede som Katteøjne.

„Jeg kan ikke — ikke nu?“ hviskede Moderen med Besvær, „i Morgen“.

„Godt“, svarede Datteren og sagde ikke et Ord mere. Stum steg hun af Vognen, stum gik hun op paa sit Værelse og lagde sig i sin Seng, medens hendes Moder sad alene tilbage og græd, græd som skulde hendes Hjærte briste.

Den næste Morgen stod Valeria op Kl. 8, gik lige fra Sengen hen til sit Skrivebord, henkastede et Par Ord paa et Kort, lagde det i en Konvolut og skrev uden paa denne: „Hr. Eugen von Schratt, haster.“ Saa ringede hun og befalede den indtrædende Pige straks at besørge det.

En halv Time efter sad hun i en himmelblaa Morgenkjole, der klædte hende henrivende, i sit Boudoir, da Eugen blev meldt.

Medens han tavs kyssede hendes Haand, sagde hun:

„Du ved naturligvis alt — fortæl!“

„Men, Valeria, — — det er saa pinligt — —“

„Fortæl, siger jeg Dig!“ gentog hun med sagte, hviskende Stemme, idet hun greb hans Haand og beholdt den i sin.

„Ved Du da ikke, hvorledes din Moder — —“

„Jeg ved intet. Fortæl.“

„Nu, den gamle Hugorm til Hohen-Asperg paastaar — — Du ved vel, at din Moder er skilt? — —

„Javist ved jeg. Videre.“

„Altsaa den gamle paastaar, at det var paa Grund af hendes Broder Grev Max, der nu er død — — der havde den Gang været en stor Skandale i Frankfurt, — — og desuden — —“

„Desuden?“

„— skal næsten hele jeres Formue stamme fra Greven. Han har gjort Testamente til Fordel for din Moder.“

Valeria tav et Øjeblik. Saa spurgte hun:

„Naar er alt dette sket?“

„Fem Maaneder efter din Fødsel.“

„Altsaa? — —“

„Man formoder det“, svarede Eugen sagte, medens han sænkede Øjnene for den unge Piges gennemtrængende Blik.

Hun stod op og gik hen til Vinduet, hvor hun i lang Tid stod og stirrede fraværende ned paa Gaden. Da hun atter vendte sig om, var hun ganske rolig.

„Jeg takker dig, fordi du straks er kommen, og fordi du har sagt mig alt. Lad mig nu være alene.“

Den unge Mand rejste sig og greb efter sin Hat. Saa blev han staaende.

„Om Du blot vilde endnu — — Du ved — — jeg — —“

Valeria lo haanligt.

„Søde Offerlam! Vær rolig — jeg skal ikke slæbe dig til Alteret!“

„Nej, nej, tværtimod — hellere end nogensinde! — —“

„Godt, godt! Jeg vil være alene.“

Han gik. Næppe var han borte, før Baronesse Ravenstein viste sig i Døren. Med et fornøjet Udraab, som hun ikke ganske formaaede at undertrykke, ilede Valeria hende imøde og kyssede hendes Haand — —

Baronessen blev længe — mer end en Time. Da hun gik, var hendes Øjne forgrædte, imens Valerias funklede i Sejersglans.

„Er Fruen allerede i Spisestuen?“ spurgte hun Tjeneren, efter at hun havde fulgt Baronessen ud.

„Fruen er endnu ved sit Toilette.“

Da hun traadte ind i Toiletværelset, sad hendes Moder alene i en Lænestol. Hun havde sin Friserkaabe paa, hendes Ansigt var blegt og opdunstet, Øjnene svulne og røde efter den gennemvaagede Nat.

„God Morgen, Moder,“ sagde Valeria i en ligeglad Tone. „Fremfor alt ønsker jeg at spare dig for enhver pinlig Forklaring. Jeg ved nu alt.“

„Tilgiv mig, mit Barn,“ hviskede den ulykkelige, idet hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder.

„Men hvad har jeg da at tilgive dig? Du har højst sandsynlig haft Ret. I

hvert Fald er det ikke min Sag at dømme derom. For Resten — lad os lade de gamle Historier hvile. Det er meget vigtigere at du faar endnu dette at vide: Grev Deidesheim har i Gaar Aftes gjort mig et Ægteskabstilbud."

„Stakkels Barn," hulkede Moderen, „og nu, naturligvis —"

„Aldeles ikke naturligvis. Bliv ikke saa ophidset. Baronessen var netop hos mig for at sige mig, at hendes Broder elskede mig for højt til, at nogen Slags Hensyn — —"

Moderen sprang op og trykkede Valeria til sit Bryst under en næsten vanvittig Glædeslatter.

Valeria fandt sig en Stund i de moderlige Kærtegn uden at gøre Modstand. Saa fortsatte hun:

„Ja, saa nemt gaar den Sag dog ikke. Han stiller en Betingelse: At du ikke bliver her."

Moderen saa' forvirret og ængstet paa hende, med taarefyldte Øjne, som om hun ikke ret forstod.

„Nu ja," hviskede hun, „jeg kan jo rejse — — en Tid — — maaske vil det være bedre — —"

„Nej, Moder," indvendte Datteren i en bestemt Tone, „saaledes er det ikke ment. Du maa overhovedet bort, vi maa ikke se hinanden oftere."

Moderen faldt atter tilbage i Stolen, hendes vidtaabne, taareblanke Øjne antog et idiotisk angstfuldt Udtryk, hendes Ansigtsmuskler slappedes og næppe hørligt stødte hun Ordene frem:

„Ikke ses mere! — — Men, Barn, Barn, — — du — — er det muligt?"

„Ja, kære Moder, det er grumme sørgeligt, men der er intet at gøre derved. Hvad vilde der blive af os, hvis vi blev sammen? Den Historie tales der om allevegne, hvor man kender os. Ingen Steder vil man modtage os — vi vilde tilsidst blive nødte til at føre en slet og ret Pensionatstilværelse. Tak for mig! Hvad der er sket, staar ikke til at ændre, og vi maa tage Følgerne deraf. Det er haardt — naturligvis — for dig, som for mig. Men det er ikke min Skyld."

Medens hun talte, stirrede Moderen paa hende et med Blik, i hvilket der næsten laa Rædsel. Saa sprang hun op med et Skrig.

„Du vil virkelig have det! — Du vil jage mig bort som en Tjenestepige! Hvad er du da for En? Er der en menneskelig Blodsdraabe i dig? — — Min Gud, min Gud! Hvorfor har jeg dog levet?"

Datteren stillede sig hen foran hende, saa' hende skarpt i Øjnene og sagde i en kold, afgjort Tone:

„Og saa mit Liv? Skal det fordærves, fordi du har moret dig i din Ungdom? Er det det, du kalder for Moderkærlighed?"

Med Forfærdelse i Blikket, rystende over hele Legemet, stod Fru Stein maalløs foran sin Datter. Saa hviskede hun: „Gaa, gaa! Du har Ret," ringede og befalede den indtrædende Kammerjomfru straks at pakke hendes Kuffert, hun maatte rejse endnu i Dag.

Tavs forlod Valeria Værelset. Den næste Dag tog hun ud til Baronessen som den gamle Greves Brud. Og to Maaneder senere holdt de Bryllup.

Paa et Bal hos Fyrstinde Ranzau forestillede Greven sin unge Hustru for Selskabet. For hende var det et Triumftog. Straalende i fuldkommen kongelig Skønhed skred hun ind ved sin stolte, lykkelige — og af Alderdomssvaghed let rystende — Gemals Arm. Alle bøjede sig for hende. Hun havde naaet sit Maal: hun „saa' Mændenes Nakker forfra."

Et Aar senere var hun anerkendt Herskerinde i Hovedstadens højeste Kredse og erklæret Yndling ved Hoffet. Prinsesse Ranzau plejede at sige:

„Deidesheim er et sjældent Tilfælde: saa ung og saa mange Principer. Den Takt, hvormed hun har forstaaet at føre sig i det penible Tilfælde med hendes Moder, var mønsterværdigt."

Eugen v. Schratt er endnu den tro Husven. Han har anskaffet sig et næsten statsmandsmæssigt udseende Kindskæg. Greven har gjort ham til sin Kontorchef og kan slet ikke leve uden ham. Grevinden — heller ikke.

Hotel Phønix.
Ny comfortabelt monterede Værelser.
Elevator. **Elektrisk Lys.**
1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt
Bazarens Restaurant i Tivoli.
Carl Neiiendam.

General Marbots Erindringer
fra Napoleonstiden
Paa Dansk ved Premierløjtnant **A. Lobedanz**
8 Hefter à 1 Kr.
„Det interessanteste Værk fra den napoleonske Periode."
(Af Pressens Udtalelser.)
1.—5. Hefte udkommet. Subskription modtages i alle Boglader *Hefterne kunne leveres med de Mellemrum, Subskribenterne ønske.*
Gyldendalske Boghandel

THEATERKAFÉEN
Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.
Bør ses af enhver Fremmed.
1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Tiden
Nyt Morgenblad
Organ for de næringsdrivende.
Kun 2 Øre.
Abonnér. — Avertér.

M. Goldschmidts poetiske Skrifter
2det Hefte udkommet
Subskription bedes indmeldt hos Boghandlerne
Gyldendalske Boghandel

Nye Bøger
Hans Aanud: **En Vinternat** og andre Fortællinger. 2 Kr. 50 Øre. — Grant Allan: **Kvinden som vovede det.** Ved S. v. Leunbach. 3 Kr. — Clara Bergsøe: **Johanne Luise Heiberg.** Et Billede fra Romantikens Tid. 2 Kr. 50 Ø. — **Sarniza.** Stemninger fra slaviske og andre Lande. Ved Thor Lange. 3 Kr. — Mons Lie: **En Forbryders Bekendelser.** 1 Kr. 25 Ø. Helge Rode: **Kongesønner.** Skuespil i 4 Akter. 2 Kr. — Gustav Wied: **Erotik.** Satyrspil i 3 Akter. 2 Kr. 50 Ø.
Gyldendalske Boghandel

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780
Carl Philip & Julius Hertz.
Havana-Import.
Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat
Cigaretter.
Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID
„ELISABETHSMINDES"
CHOKOLADE OG CACAO.

Paa **Gyldendalske Boghandels Forlag** er i disse Dage udkommet
Sven Langes nye Stykke
En Martyr
Komedie i 3 Akter.
2 Kr. 50 Øre.
(Opføres for Tiden paa Dagmartheatret).
Tidligere udkom af samme Forfatter **Engelcke** og andre Fortællinger. Pris 2 Kr. 50 Øre.
Af den tyske Presses Udtalelser om en Oversættelse af denne Bog:
„Sven Lange har skrevet tre Fortællinger, der er meget fine, meget interessante, endog meget ejendommelige."
(Berliner Tageblatt).
„Engelcke er et kunstnerisk højtstaaende, om glimrende Begavelse vidnende Arbejde."
(Hamburger Nachrichten).

L. Kanneworffs
Établissement for Herreekvipering
Bredgade 2.
Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af
Musik-Instrumenter
og
Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.
Petersen & Steenstrup,
L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.
Telefon 3584.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er
Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos
L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

I. D. Beauvais' Conserves
faas overalt.
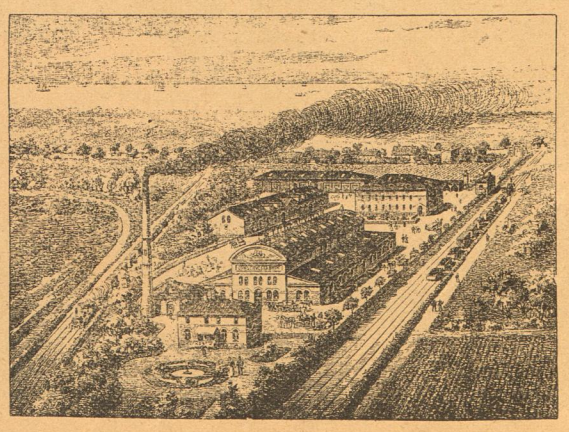
Største og ældste Conservesfabrik i Norden.
Grundlagt 1850. Udvidet 1895.
Tilvirkning af Conserves
som
Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

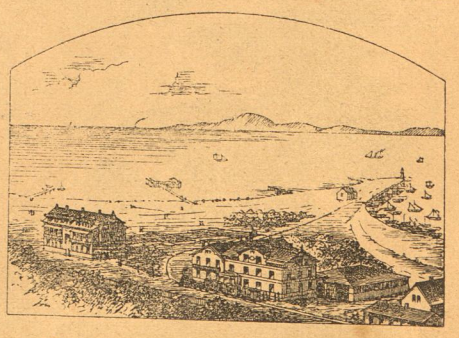
Gilleleje Hotel og Badepensionat,
beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison første Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.
E. Schønberg, Inspektør.

Der var en Gang —

(Tegninger af Th. Th. Heine)

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 6

BASTA

13. Maj 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Foraar

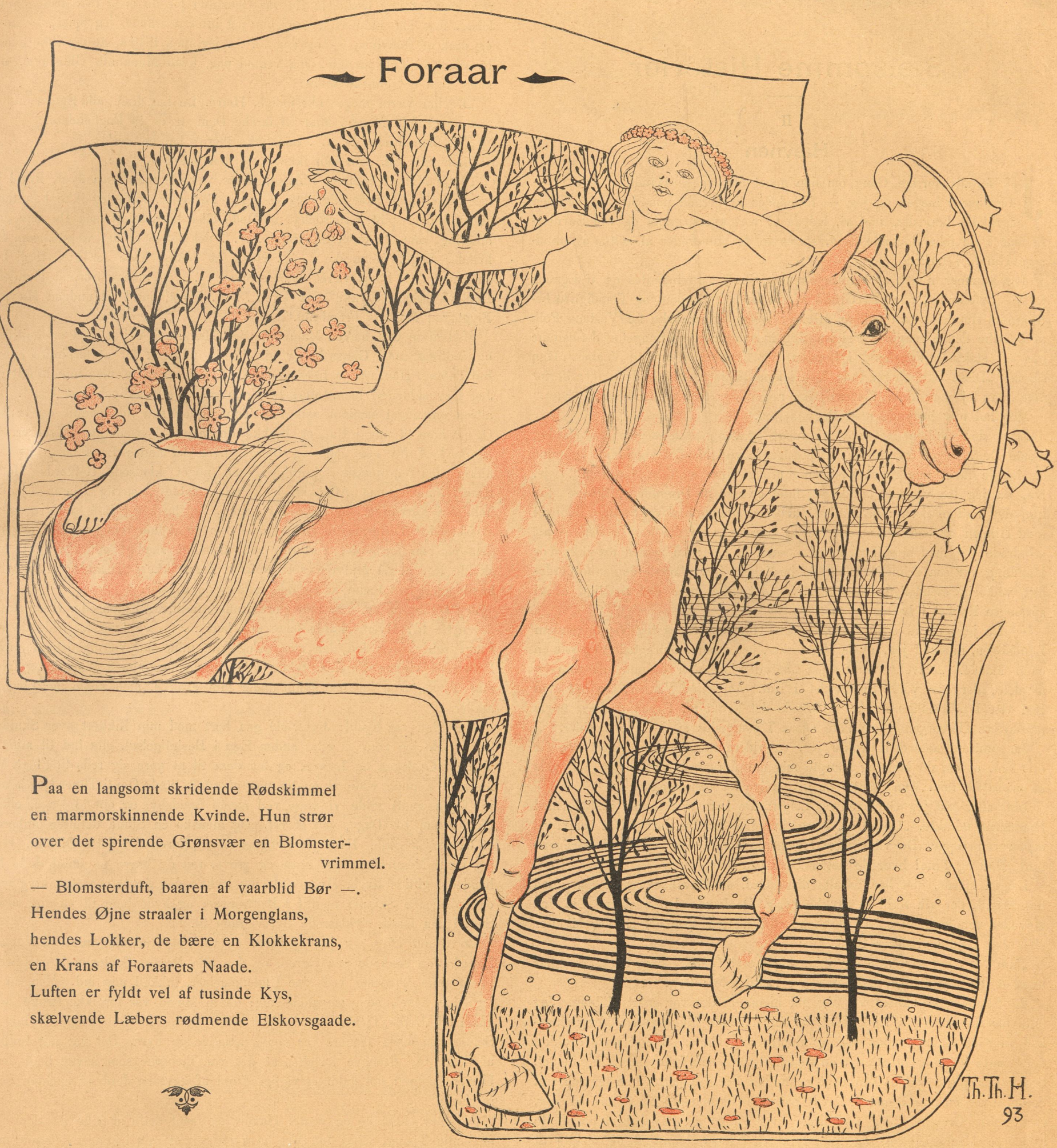

Paa en langsomt skridende Rødskimmel
en marmorskinnende Kvinde. Hun strør
over det spirende Grønsvær en Blomster-
vrimmel.
— Blomsterduft, baaren af vaarblid Bør —.
Hendes Øjne straaler i Morgenglans,
hendes Lokker, de bære en Klokkekrans,
en Krans af Foraarets Naade.
Luften er fyldt vel af tusinde Kys,
skælvende Læbers rødmende Elskovsgaade.

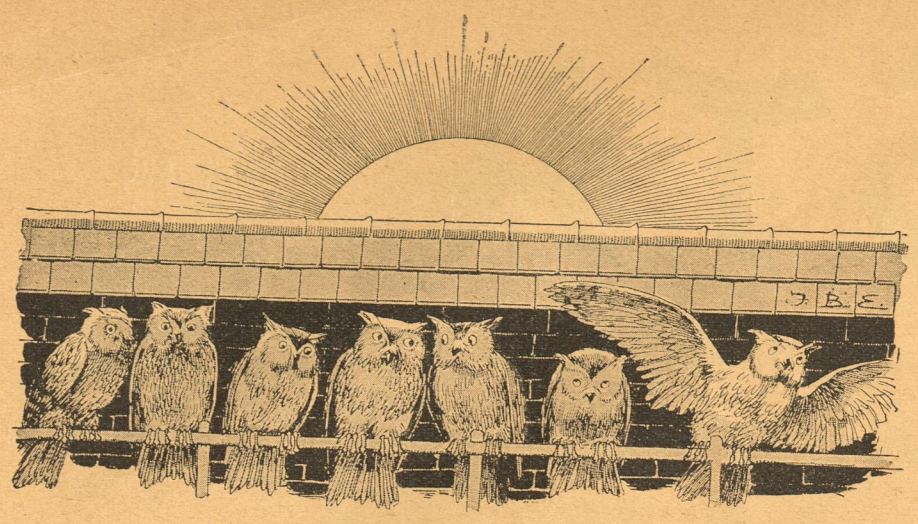

Sælsomme Historier

II

Hævnen

Jeg fortalte forrige Gang om den noget uhyggelige Handling, som vi — Geologen, Lægen og jeg — forlededes til derude paa Steppen ved den tyrkiske Landsby, idet vi, ledede af vort overspændte og ved Søvnløshedens Pine feberglødende Sind, sprængte de Hundreder af sultne og smudsige Hunde i Luften.

Jeg kommer nu til at berette om den Straf, som beredtes os af Egnens fattige Befolkning, der paa Grund af sin egen Fattigdom og Elendighed betragtede Hundene som hellige. Det er vanskeligt maaske for Vestens Folk at begribe denne religiøse Følelse. Jeg har dog iagttaget noget af det samme hos en stakkels Vagabond i London, der havde Rotterne til Venner. Han sagde: „Disse Skabninger maa leve i sine Huller! de har det ondt; derfor maa man ej gøre dem Fortræd; om nogen gør det, vil Gud straffe ham.“

Men lad mig begynde med Begyndelsen.

Efter den urolige Nat sov vi tungt og vaagned først henimod Middag næste Dag. Noget fra Nattens Hændelser havde blandet sig i mine Drømme og havde faaet mig til at kaste mig uroligt frem og tilbage paa mit Leje. Nu, da jeg laa vaagen, kunde jeg intet erindre af Drømmene, tilbage stod kun den natlige Scene: de mørke Hunde, strejfende henover Sletten, Ildneget mod Himlen og Hundenes sønderrevne Legemer, spredte her og der — alt erindrede jeg med stor Tydelighed. Sandt at sige: nu syntes jeg ikke vor Handling var saa urimelig. Naar de bestialske Dyr plagede os saa forfærdeligt ved sin evindelige Glammen, var det ikke mere end rimeligt, at vi sprængte Rakket i Luften.

— Da jeg gik ud efter Frokosten en Time senere og tog Vejen igennem Landsbyen, mærked jeg, at de Mennesker, jeg mødte, betragtede mig paa en egen Maade. „Nuvel,“ tænkte jeg „naturligvis gætter de paa mig som en af dem, der har voldt Spektaklet i Nat. Aa, mine Venner, tag det med Ro! vær I taknemlige for, at vi futtede det Krudt af. I maa da have nogle mærkelige Høreorganer, om ikke ogsaa I generedes af de Hundebæster.“

Ja, omtrent saaledes tænkte jeg, og videre mumlede jeg noget hen for mig om, at om de kom og spurgte mig om Aarsagen, skulde jeg nok vide at svare for mig. Kun maatte de ikke blive for nærgaaende.

Lidt efter traf jeg Geologen og Lægen. De kom mig leende i Møde med Hænderne udrakte. „God Dag, kære, hvordan har De det? I Nat bør vi vel ogsaa være oppe. Da vil sikkert Hyænerne komme og trække Hundeligene bort. Død og Pine! hvor de sætter Øjne paa os.“

Lægen gjorde, idet han udtalte disse Ord, en Hovedbevægelse hen imod fire Mænd, der gik forbi et Stykke borte. De havde den udslagne Tid sine Hoveder vendte imod os og Blikkene stift hæftede paa os. Et Par Minuter eller saa kendte vi deres Øjne.

„Hm . . . jeg gad vide om ikke noget er i Gære,“ svared jeg. „Jeg har mærket det hele Tiden, mens jeg har været ude i Dag.“

En Stund efter skiltes vi. Jeg gik hjem, da det var snart Middag. Jeg følte for Resten ingen Appetit til det forestaaende Middagsmaaltid og skænked mig et Glas Cognak for at muntre min Gane. Efterat have drukket dette satte jeg mig til at læse en fransk Roman, som interessered mig meget. Snart var jeg i mine Tanker tryg midt i Paris' Hjærte i en tæppebelagt Salon, hvor en ung Kunstner holdt paa med at bedaare og forføre en ung, smægtende Grevinde. Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde læst om de to lykkelige Menneskebørn, da min tyrkiske Tjener kom ind og meldte at Middagsbordet ventede. „Ak, ja,“ sagde jeg og stansede ved et ømt Punkt, „den Natteuro, som den søde Dame forvolder, er dog at foretrække for disse ækle Hundes . . . Ja, den forbandede Maler har det bedre end jeg . . . for Fanden, jeg haaber dog, at Kaptajn M. snart sender mig Bud. Han er noget af en Smøler.“

Jeg satte mig til Bords og spiste Suppen. Under den plejed bestandig min Tjener at være inde, og jeg plejed da at snakke nogle Ord med ham. Men da jeg midt imellem to Skefulde ytrede noget, fik jeg intet Svar. Jeg saa' da, at han slet ikke var i Værelset. Lidt efter kom han dog ind med Kødet og rakte mig det sirligt opskaaret.

„Nu, Mummath, er der noget nyt?“

„Ja, Herre.“

„Du siger det meget alvorligt.“

„Ja, Herre.“

„Hvad er det da?“

Men dette vilde min Tjener øjensynligt nødig ind paa. Han stod stille og saa' hen for sig. Ikke den mindste Bevægelse i hans Ansigt. Jeg saa' paa ham, at han trods sin Ro var Genstand for de mest modstridende Følelser. Jeg lod imidlertid, som om jeg intet mærkede, jeg spiste af Kødet og drak af Rødvinen — og dog . . . . jeg maa tilstaa, at jeg ikke husker hvordan de Ting smagte. Jeg vented paa, hvad Mummath vilde sige. Omsider kom det ganske roligt:

„De har været meget ubesindige, Herre. De har dræbt alle Egnens Hunde paa en grufuld Maade. Man vil dræbe Dem og de to Englændere.“

„Vil man dræbe os . . . naa, ikke mere? ha, ha, ha!“

Mummath lod, som han ikke hørte den haanlige Tone.

„Naar Mørket kommer i Aften, Herre,“ sagde han, „saa flygt, flygt! De har været god mod mig. Jeg er ingen Forræder, fordi jeg ikke kan taale, at De bliver pint forfærdeligt til Døde eller tilintetgjort, saa De selv gaar omkring som en ussel Skabning . . . . det sidste er det værste, som kan hændes noget Menneske . . . . Husk at mange hade Jer kun, fordi I er Kristne . . . . I har været anmassende . . . . og mange tror, at Hundenes Død vil bringe Ulykke over Byen . . . . Flygt, om I vil undgaa Hævnen. Flygt ved Mørkets Frembrud.“

Med disse Ord hæved Mummath sine Hænder i Vejret med en højtidelig og indtrængende Gebærde og gik hastig ud som for at forhindre enhver Indvending. Han var jo ligesom ikke min Tjener mere, men min Raadgiver. Jeg blev siddende igen. Mørkets Frembrud? Jeg saa paa mit Uhr . . . . altsaa om noget saadant som fem Timer. Jeg sad lidt endnu og tænkte. Og nu kom til mig i Rad og Række de mange besynderlige Æventyr, jeg havde hørt fra øde Dale og Bjerge, hvor der findes Lønkamre, hvorhen aldrig den europæiske, kraftige, men noget klodsede Retfærds Haand naar . . . de smaa Aflukker, hvor alle udstødte, særlig Islams Fjender, holdtes i Forvaring eller langsomt visned. Jeg husked Straffe saa grusomme, at Helvedes Torturmestre vilde græde, om de skulde tvinges til at anvende dem paa de fordømte, Torturer, saa afsindigt snedigt opfundne, at man skulde tro, at de Hjærner som opfandt dem, ikke i Tusinder af Slægtled havde gjort andet end at opfinde raffinerede Pinsler.

Jeg sprang op og trak min store Kuffert frem, men stansede. Hvad skulde det nytte til? Hvem skulde bære den bort . . . . og hvor let vilde da min Flugt røbes. Jeg lod den staa. Tog kun mine faa Værdigenstande, mine Penge og vigtige Papirer, fyldte min Lommeflaske med Kognak og fyldte min Taske, som jeg bar skjult under min Frakke, med nogle faa Levnetsmidler.

Min Plan var ligetil: Jeg vilde gaa bort med min Kikkert over Skuldren (som vilde jeg tage en eller anden Egn i Besigtigelse), gaa ind til mine to Venner, Geologen og Lægen, og faa dem til at gøre sig rede til Flugt. Ved Mørkets Komme vilde vi mødes paa et aftalt Sted. Om ti Timer (jeg kendte jo Vejen godt) vilde vi være ved næste Landsby, og om to Dage, eller i Højden om tre Dage, ved Havet. Og maaske en Stund derefter ombord i et europæisk Skib. Hvor jeg længtes efter „Europa“ i dette Øjeblik. Hvor jeg fandt Menneskene der store og grove, raa og brave — imod dette forbandede, giftige Kryb. Hvor vilde jeg trykke den første skraatobaktyggende og bøfædende Skipper haardt i Barknæven, og byde ham til vældigt, ærligt Sold i den første civiliserede By, vi kom til.

En Stund efter gik jeg af Sted, og var snart udenfor mine to Venners Bopæl. Jeg bankede paa Døren, og den lille Dreng, Geologen havde fæstet til at gøre Tjeneste ved sine Undersøgelser, lukked mig ind. Men nu fik jeg vide noget, som ængstede mig: de to Mænd var for ikke længe siden gaaet ud; Deres Tjenere havde fulgt dem. Dette Budskab ængstede mig en Smule; thi disse Tjenere var nogle upaalidelige Fyre. Det var mit Indtryk af dem. Og Drengen fortalte, at det var Tjenerne som havde bedt deres Herrer komme: det galdt et vigtigt Fund af „gylden Jord og sjældne Sommerfugle.“

Jeg blev siddende og vente. Havde jeg faaet dette at vide før Samtalen med min Tjener, vilde det ikke have foruroliget mig i mindste Maade; men nu foruroligede det mig. Jeg blev siddende en Time mindst; jeg ventede og ventede. Eftermiddagen var langt fremskreden. Jeg havde ikke megen Tid tilbage inden Mørkningen. Efter endnu en tre Kvarters Venten greb jeg

et Ark Papir, som laa paa Bordet, nedskrev kort og fyndigt mine Betragtninger, forklarede dem min Plan til Flugt, og bad dem skyndsomst følge den, idet jeg anførte min Tjeners Udsagn. Saa gik jeg en Omvej gennem en Lund, naaede Byens Udkant, saa' snart de lave Hytter svinde. Lidt efter faldt Mørket ned fra Himlen som en Fjer fra en kulsort Fugls Vinge. Og jeg gik ensom af Sted henad Steppen, medens Maanen, nu nøjagtig halv, hæved sig imod Øst.

Jeg gik hele Natten. En underlig Nat. Maanen sejled mod Syd, nu og da dukkende sig i Skyerne, som en Baad dukker sig i Bølger . . . alt var saa stille, med Undtagelse af Vindens ensomme Suk og Sandens Sildren under mine Fødder. I Førstningen var jeg urolig, lidt efter lidt blev jeg roligere. Jeg gik af Sted med regelmæssige Skridt, rettende mig efter Stjernerne og mit Kompas.

Kort at fortælle: denne min Flugt lykkedes. Det europæiske Skib naaede jeg, og nogle Dage efter gjorde jeg det store Sold sammen med Skipperen — noget jeg jo i Farens Øjeblik havde lovet.

* * *

Saamange Liv lever paa Jorden. Hvem kan kontrollere de ensommes Færden, der vover sig langt ud i ukendte Egne? Og hvem kan faa opspurgt to tilfældige Englændere, der hint eller dette Aar levede i en fjærn tyrkisk Landsby?

Mange Ting tog min Opmærksomhed fangen næste Aar og de derpaafølgende. Jeg slog mig til Ro med, at min Ængstelighed dengang vel var noget overdreven. Om vi dræbte de stakkels Hunde — naa, de kunde sagtens faa importeret lige saa mange. Geologen og Lægen — — de havde maaske fundet „Sommerfuglene og den gyldne Sand“ . . . . og sad nu og grov efter andre Insekter og anden Jordsmon andre Steder paa vor kære Klode, mens de snakked sammen om den uopdragne og rædde Fyr, de var sammen med for nogle Aar tilbage, der rømte sin Vej, som for Djævelen. Gud ved . . . „gyldne Sand?“ maaske det var Guldstøv, de havde fundet . . . . maaske de var „Nabober“ eller „Kalifer“ med Harem og Paafuglefjer. — — —

* * *

— En Aften for et Par Aar siden gik jeg omkring en ledig Stund ved Hamburgs gigantiske Havn. De smaa Dampbaade fór mellem hinanden med hvasse Hvin, og Arbejdet var endnu ikke til Ende. Pludselig stander en stor, bredskaaren Mand foran mig, og rækker mig smilende Haanden. Jeg studser først, men genkender en gammel Skolekammerat, en Æventyrer i bedste Forstand, en urolig Pioneer, under hvis Fødder Jorden altid brændte. Han indbød mig til sit Hotel for at snakke gammelt (Æventyrere taler mærkelig nok gærne om gamle Dage) og jeg fulgte Indbydelsen. Vi sad sammen ved et brændende varmt Glas Toddy, Cigarerne dampede, og Ordene kom løse og ledige som de plejer at gøre i Stunder, hvori man befinder sig vel. Min Ven førte mig ved smaa Antydninger først tilbage til vor Ungdom, saa til de forskellige Steder, hvor vi begge havde været: i Paris, Rom, Konstantinopel, det indre Tyrki. „Der,“ fortsatte han, holdt jeg nu for Resten paa at blive pint ihjæl . . . for man havde fanget mig; jeg var mistænkt for Spioneri . . . jeg havde været uforsigtig, gaaet alene omkring . . . taget paa egen Haand Fanden i Vold, op imellem Bjærgene. Saa bragtes jeg til et mærkeligt Sted, hvor jeg blev lænket til en Klippe, mine Hænder blev snøret sammen . . . . ikke andet, men ikke saa lidt endda . . . . de blev snørede sammen *knyttede*, min Ven, og det var det forfærdelige. Neglene, saa var Meningen, skulde gaa ind i Kjødet lidt efter lidt. Torturen er langvarig . . . . fra ti til tyve Dage ligger man mellem Bevidstløshed og vaagen Krampe. Man bliver naturligvis vanvittig af Smærte og prøver paa at knuse Hovedet. Hjælper ikke. Ved det Øjeblik blir man lænket paa Jorden, hvor den bløde Sand forhindrer en saadan naadig Død. Nuvel . . . jeg laa kun to Dage lænket ved Klippen . . . blev saa løsladt og ført bort . . . tilbage. Af en eller anden Grund. Sandsynligvis frygted de Opdagelse og Hævn . . . en engelsk Afdeling var i Mellemtiden kommen til Naboegnen . . . de velsignede Folk, der har sine Fingre overalt . . . . Nuvel, og mit Rejsefølge vilde naturligvis have gjort Kvalm. Jeg blev som sagt ført tilbage, bundet om mine Øjne, for at jeg ej skulde kunne paapege Stedet. Nuvel . . . dette havde jeg maaske slet ikke fortalt dig, hvis jeg ikke i Tiden mens jeg laa lænket, havde set mange mærkelige Ting. Stedet, hvorhen jeg var ført, var et Slags Torturkammer, snarere end et Fængsel. Folk, hvis Øjne var stukne ud, hvis Fødder og Hænder var afhugne. Og underlige, dyriske Fremtoninger. Som nu to, der var tilhugne, havde jeg nær sagt, og deformede, saa de paa en mærkelig Maade lignede Hunde. De var pinte saa de heldigvis havde mistet deres Forstand; men alligevel kom en Slags Ordflom frem, Størsteparten uforstaaelig, men en Smule forstaaeligt. De havde, hørtes det ud til, for mange Aar tilbage dræbt en Mængde Hunde, som plaged dem . . . . og saa var de bleven skrækkelig straffet for dette. Gud ved, maaske de kun fantaserede.“

„Naa,“ hvisked jeg, „denne Ordflom . . . i hvilket Sprog?“

„Engelsk . . . De grumsede Stavelser, de fremtvang med sine deformede Munde, sagde, at de var engelske Videnskabsmænd . . .“

„Geolog og Læge.“

„For Fanden. Det sagde de. Hvor ved du nu det? . . . du er meget bleg.“

Jeg fortalte ham den Historie, I nys har hørt.

P. Glahn

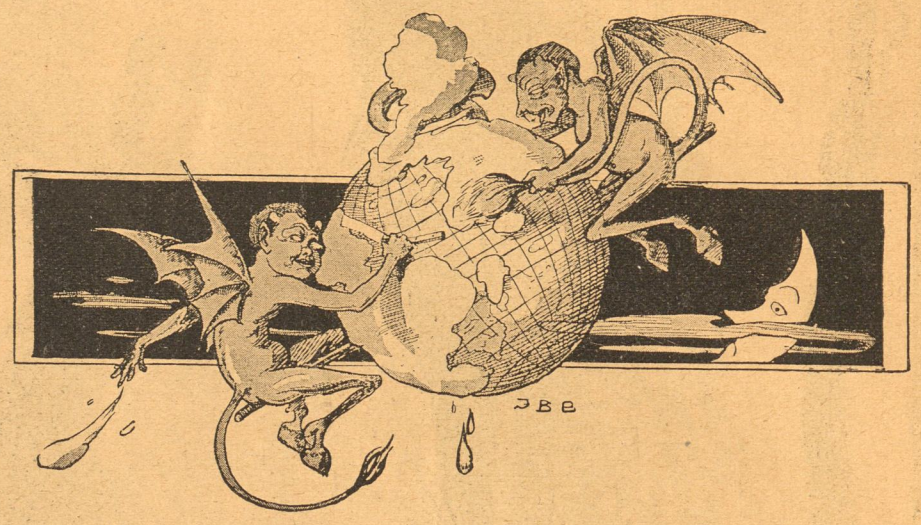

Epigrammer

Skabelse

Som lille hørte jeg tit fortalt:
Gud Fader i Himlen skabte alt.
Nu tror jeg, at Gud og Fanden
har broderlig hjulpet hinanden.

Seks samfulde Dage Gud Fader sled,
og saae, at det hele var godt, som man veed.
Den syvende sov Vorherre —
men Fanden var vaagen, desværre.

* * *

Hazard

Paa Østergade saa' jeg to en Dag —
Han, glad og straalende, en prægtig Fyr,
beretter Hende Dagens Æventyr —
hun lytted til med synligt Velbehag.

Paa Højbroplads jeg atter dem forlod,
jeg saa', han stansed brat i sin Fortælling
og købte Trækningslisten af en Kælling —
de vilde se, om Lykken var dem god.

O, lykkelige To, jeg tænkte bitter,
saa lykkelige nu, som To kan blive,
Gud holde Eders Lykkedrøm i Live —

I aner ej, I spiller i en Trækning,
som aldrig lover Risikoens Dækning —
saa godt som alle Lodder er jo Nitter.

* * *

Gravskrift over en Konge

Han smukt forened' Tronens høje Værdighed
med Sengens mere jævne Glæder,
han skrev sit eget Navn med megen Færdighed —
dog oftest paa forkerte Steder.

Abbé

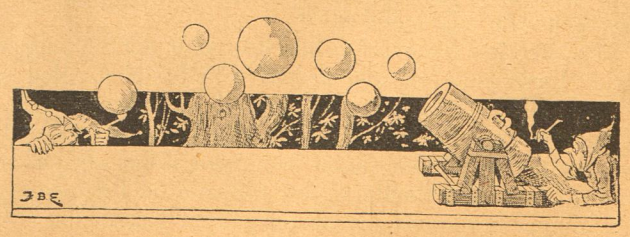

Hambück & Co. ch.

Ulve-Anna

Af

Marcel Prévost

Med vore Tornystre paa Ryggen og Stokke i Hænderne havde vi den hele Dag vandret rundt i den underskønne Skov, der strækker sig over den største Del af Saint-Armand og Nevers. En lille Landsby, der ligger gemt paa Bunden af en Dal, ved Bredden af den lille Flod, der deler Skoven i to Dele, var den Dag vor Rejses Maal. Efter at vi der havde spist til Middag hos en gammel Ven af os, en simpel Landlæge, der delte sin Virksomhed mellem fem eller seks Nabolandsbyer, sad vi drømmende, med vore Piber i Munden, udenfor Døren. Aftenen steg langsomt op over de blaalige Trækroner, der begrænsede Horisonten. Svaler drog deres hastige Streger over Himlen. Fra den lille Kirke, hvis Taarn ragede op over Husenes Tage, hørte man fra Tid til anden nogle løsrevne Toner af Ave Maria. I Gaardene glammede Hunde og knurrede ad hinanden — —.

Ud fra et Hus, der laa ligeoverfor Lægens, kom der en ung Kone i rød Kjole med hvidt Lærredsliv og gik ned til Flodbredden. Med sin venstre Haand holdt hun et Svøbelsebarn tæt ind til sit Hjærte; ved den højre havde hun en lille Dreng. Ved Siden af ham gik der en, der var endnu mindre. Da de var kommen ned til Floden, satte den unge Kone sig paa en Sten, og medens de to Drenge hurtigt klædte sig af, trippede ud i Vandet og plaskede lystigt omkring, knappede hun sit Liv op og gav sit yngste Barn Bryst.

En af os — han var Maler — gjorde den Bemærkning:

„Hvilket skønt Billede! Det vilde gøre Opsigt paa Salonen. Hvilken skøn Stilling indtager ikke denne Kone og hvilken Belysning! Se dog den røde Plet midt i det blaa Landskab.“

Bag os lød en Stemme:

„Det er Ulve-Anna, unge Venner.“

Det var vor Vært, som en Konsultation havde holdt tilbage i Huset, der nu sluttede sig til os.

Og da vi spurgte ham, hvem denne Ulve-Anna var, og hvorfra hun havde sit Tilnavn, fortalte han følgende Historie:

„Ulve-Anna, hvis egentlige Navn er Fru Anna Grillet, var for ti Aar siden den skønneste Pige her omkring. Nu har Markarbejde og fem Barnefødsler gjort hende gammel og svag. Og dog er hun, som I ser, endnu skøn, sine tredive Aar til Trods.

Paa den Tid, da det Æventyr hændte, som hun skylder sit Tilnavn, levede hun endnu hos sine Forældre en Mils Vej herfra. Trods sin Fattigdom var hun stadig omsværmet af unge Mænd, endog af nogle, der var rige. Men hun gav ingen noget Løfte og brød sig kun om Lorenz Grillet. Paa denne unge Mand var hendes Valg faldet, mens de i Fællesskab vogtede deres Faar paa Engene langs Floden.

Lorenz Grillet var et Hittebarn, og hans eneste Rigdom var hans to Hænder. Annas Forældre tænkte intet Øjeblik paa at forbinde to Fattige med hinanden, især da der stedse blev friet til hende af velhavende Folk. De forbød deres Barn at omgaas Lorenz. Men derfor løb den lille alligevel til sin elskede, og da de boede i den samme Landsby lige ved Skovgrænsen, havde de na-

(Fortsættes Side 46)

Hvedebrødsdage

Hun: Har Du aldrig elsket nogen anden Kvinde før mig?

Han: Det var da Synd, om jeg ikke havde gjort det.

turligvis hvert Øjeblik Lejlighed til at se hinanden. Da Forældrene mærkede, at hverken Skænd eller Prygl hjalp, tog de en stor Beslutning: Anna skulde tage Plads paa en stor Gaard her i Landsbyen.

Nu tror I maaske, at derefter saa' de to Elskende ikke hinanden mere? Men deri tager I feil! De mødtes om Natten. De sov simpelt hen ikke mere. I det tætteste Mørke forlod de den Gaard, hvori hver af dem tjente, og saa gik de hinanden i Møde ad en Tværvej, der er kortere end Landevejen. Og naar de havde mødt hinanden, saa blev de sammen til Daggry i den beskyttende Skov.

Det var i Aaret 1879. Sommeren og Efteraaret var forbi, og Vinteren kom. Det var en skrækkelig Tid. Store Isflager drev ned ad Floden, og tilsidst frøs den ganske til. Skovene, der var bedækkede med Sne, laa nøgne — som Træværket i en Bygning, der har lidt Overlast og er falden sammen. Færdslen paa alle Skovveje var umuliggjort. Og der, hvor nu ikke mere Menneskene kunde komme, der vendte Dyrene tilbage. Det, som ikke er hændt siden hint skrækkelige Aar, det indtraf: Vi havde Ulve.

Ja, netop, Ulve, unge Venner.

De kom lige op til Gaardene, der er spredt her omkring. De trængte helt ind i Gaderne i en ganske lille Landsby, der ligger ensomt ved Bredden af en Dam. Man maatte levere dem formelige Slag for at ødelægge dem. Der var sat en Pris af 50 Frc. paa hvert Ulvehoved. Jeg har selv set tre overordentlig store, der strejfede om paa den anden Side af Floden, da jeg en Morgenstund kørte hjem efter at have tilset en Patient.

Men hverken Vinteren eller Ulvene forstyrrede Anna og Lorenz i deres natlige Stævnemøder.

Under tusinde Farer fortsatte de deres Udflugter. Det er jo den døde Tid paa Landet, Landarbejderne har intet at bestille. Hver Nat forlod Lorenz Landsbyen med sin Bøtte under Armen og vovede sig trøstig ind i den ganske mørke, sneøde Skov. Og ligesaa forlod Anna hver Aften Kl. 9 Gaarden. Saa traf de hinanden en halv Mils Vej herfra i en Lysning, som Skovvejen gaar over, og som kaldes „Hulvejen".

Men en Aften, da Lorenz kom til Stævnemødet, gled han paa den haardtfrosne Sne og faldt saa ulykkeligt, at han brækkede det venstre Ben og forstuvede sin højre Haand. Anna forsøgte at rejse ham op, men det lykkedes ikke. Hun formaaede kun at slæbe ham hen til en svær Elmestamme, som hun lænede ham op imod, og lagde sin egen Kaabe over ham.

„Vent nu, stakkels Lorenz," sagde hun til ham, „jeg løber til Byen efter Doktoren, — han kan snart være her og hente dig i sin Vogn."

Hun gik, men hun var kun kommen om den nærmeste Drejning paa Vejen, da hun hørte et Flinteskud og et Raab: „Hallo!"

Hun løb straks tilbage og fandt sin Ven rystende af Smærte og Frygt, med Haanden krampagtig knyttet om Bøssen, der laa paa Jorden.

„Hvad er der i Vejen med dig, Lorenz, — var det dig, der skød?" spurgte hun.

„Ja, det var mig," svarede han. „Jeg saa' et Dyr med røde Øjne. Det stank afskyeligt og var saa stort som en stor Hund. Jeg tror, det var en Ulv."

„Har du da skudt paa den?"

„Nej, jeg kan ikke med min forstuvede Haand løfte Bøssen. Jeg har blot skudt i Jorden for at gøre den bange. Og du ser jo, at den nu er borte."

Anna tænkte sig et Øjeblik om.

„Kommer den igen?" spurgte hun.

„Det er jeg bange for," svarede den unge Mand, „du skulde blive her, Anna, ellers bliver jeg ædt af de Bestier."

„Godt, saa bliver jeg," svarede den unge Pige, „giv mig din Flint."

Hun tog den, fjærnede den gamle Patron fra Løbet og satte en ny ind. Saa ventede de begge.

Der gik en Time, maaske to eller endog flere. Maanen, som de endnu ikke kunde se, var stegen op over Horisonten, thi Himlen kastede et Lys ned, der for hvert Minut blev stærkere.

Lorenz havde Feber, han skælvede og stønnede, og Anna, der gøs af Kulde og stadig stod lænet til Træet, var ved at slumre ind.

Pludselig lød et Glam, en Tuden som den indespærrede Hund udstøder. I Mørket, der umærkelig svandt, saas to gennemtrængende røde Øjne.

Lorenz vilde rejse sig og gribe Flinten. Men han sank tilbage med et Skrig af Smærte.

Hun lagde Bøssen til Skulderen, sigtede og trak af. Men Bagslaget forstyrrede Retningen. Dyret blev ikke ramt. Det løb bort langs Vejen — — — og lidt efter hørte de det tude i nogen Afstand. Og Tuden fra andre svarede.

Maanen steg op paa Himlen og stod pludselig i fuld Glans ovenover den tætte Skovtykning. Og nu saa Lorenz og Anna et skrækindjagende Syn: Indenfor Skudvidde sad fem Ulve som Hunde paa Halerne paa den anden Side af Vejen; og en, der var modigere, vovede sig langsomt nærmere.

„Hør," sagde Lorenz til sin Veninde, „skyd paa den, der kommer op imod os. Hvis du kan dræbe den, vil de andre æde den og lade os i Fred."

Ulven fortsatte sin Gang med smaa Skridt. Man kunde allerede se dens blodrøde Øjne, dens skidne Farve og dens halvtaabne, skummende Gab.

„Læg Kolben rigtig fast paa Skulderen," sagde Lorenz. „Træk saa af."

Skuddet gik af, Dyret gjorde et Spring til Siden og faldt uden en Lyd død til Jorden. Hele Skaren stak af i fuldt Løb og forsvandt i Krattet.

„Anna, løb hurtig hen," raabte Lorenz, „og slæb den saa langt bort, som du kan. Endnu er Faren ikke overstaaet. Om lidt kommer de andre tilbage."

Hun gik, og han raabte efter hende:

„Du maa skære Hovedet af Bæstet, saa hurtig som muligt."

„Har du en Kniv?"

„Ja, i mit Bælte."

Det var en rigtig Jægerkniv med kort Greb og bred Klinge. Hun tog den og løb hen til Dyret. Saa gav hun sig til at skære Halsen over paa det. Og medens det hede Blod løb ned ad hendes Hænder og hendes Klæder og sprøjtede hende i Ansigtet, skilte hun Hovedet fra Kroppen. Da hun havde slæbt denne saa langt bort, hun kunde, kom hun tilbage med det blodige og smudsige Hoved.

Hvad Lorenz havde forudset, det skete ogsaa. Ulvene, der var blevne skræmmede bort ved deres Kammerats Død, blev lokkede tilbage af Blodlugten. De kom alle fire igen. I Maaneskinnet, som Sneen kastede tilbage, saa' de to unge Folk den skrækkelige Gruppe, der Ryg op ad Ryg sønderflængede Liget, som stredes og bed hinanden, til der intet mere var tilbage, ikke en Haartot, ikke en Knokkel.

Imidlertid begyndte den unge Mands Ben at smærte ganske forfærdeligt. Anna, hvis Kræfter var ganske udtømte, kæmpede en forgæves Kamp med Træthed og Søvn. To Gange tabte hun Bøssen, som hun holdt i Hænderne — — —.

Da Ulvene havde endt deres Maaltid, begyndte de atter at nærme sig. Den unge Pige skød en Kugle og derefter to ind i Hoben — —. Men hendes stivnede Fingre rystede. Hun kunde ikke mere rejse sig. Ethvert Skud splittede Banden, Dyrene løb et Par Hundrede Alen bort i kort Trav, blev en lille Stund staaende og kom saa atter tilbage — —.

Nu indsaa de unge, at det var ude med dem, og at de maatte dø. Anna lod Armene synke. Ikke et Øjeblik tænkte hun paa at flygte og forlade den saarede. Hun lagde sig ved Siden af ham, under den samme Kappe, omfavnede sin elskede og lænede sit Hoved til hans Kind; saaledes afventede de Døden, medens deres Hud stivnede i Kulden og deres Blod glødede i Feber.

I deres Besvimelse saa de skønne Billeder. De søde Sommernætter, naar den junigrønne Skov beskyttede deres fredelige Stævnemøder, syntes at være komne tilbage. Men saa var det igen pludselig de nøgne Kviste og Grene, der lyste i Skinnet, som Sneen kastede tilbage — og der blev fuldt af levende Væsner med glødende Øjne og aabne Gab, der nærmede sig og vilde sluge dem.

Men Anna og Lorenz blev lykkelig bevarede fra at omkomme paa denne Maade. Forsynet — ja, unge Venner, jeg tror paa det — vilde, at jeg vendte tilbage fra en Konsultation paa den Kant netop den Morgen. Jeg holdt Tømmerne, min Tjener sad med Flinten i Haanden og iagttog Omgivelserne. Vore Bjælder maa have indjaget Ulvene Frygt, thi vi saa' ikke en eneste. Ligeud for Elmen, ved hvis Fod de to elskende var sovet ind, gjorde min Hoppe et Spring til Siden. Vi blev da opmærksomme paa dem. Jeg sprang ned, og ved min Tjeners Hjælp løftede jeg de to Stakler, der var ganske stive og hjælpeløse, op. Omhyggeligt lagde vi dem ned i Vognen og hyllede dem ind i vore Tæpper. — — Ogsaa det blodige Ulvehoved tog vi med.

Klokken var omtrent syv, da vi kom hjem. Dagen steg over Landet, der laa som blankt Glas og hvidt Fløjl. Tjenestekarlene paa den Gaard, hvor hun tjente, og Halvdelen af Byens Mænd kom os i Møde, urolige over Annas Bortebliven.

I et stort Køkken foran en flakkende Ild af store Brændestykker fik vi Lorenz og Ulve-Anna saa vidt optøede, at de kunde fortælle os Nattens Hændelser."

Saa spurgte En af os:

„Men senere, Doktor? Har de giftet sig?"

„Ja," svarede vor Vært. „Det, der sker, viser sommetider Forsynets Vilje med en saadan Styrke, at de, som ser mindre klart, føler sig slaaede. Efter Æventyret med Ulvene besluttede Annas Forældre at gifte deres Datter med Lorenz Grillet. Brylluppet blev holdt om Foraaret, og de 50 Frc., som de fik som Pris for Ulvens Hoved, betalte Brudedragten."

— — Lægen tav. Natten var ganske indtraadt. Den mørkeblaa Himmel spejlede sine første Stjerner i Vandet. Vi saa Ulve-Anna klæde sine to Drenge paa og gaa tilbage til Huset med sit yngste Barn, der var slumret ind, paa Armen. Hun kom forbi og smilte i Forbigaaende til Lægen. Han hilste: „God Aften, Anna."

Ægteskabelig Modgang

Der er Kvinder, der er som den rosenomvundne Stok, som den persiske Digter taler om. Man aner ikke, fra hvilken Kant man skal tage dem. (Nu er det da sikkert, at efter denne smukke, lille Bemærkning maa al den Snak om mine mangelfulde Kundskaber ophøre!)

Sig til visse Damer, at en Ting er blaa, de vil straks paastaa, at den er rød. Indrøm saa, for at give dem en Fornøjelse, at den virkelig er rød, og den vil i samme Øjeblik blive grøn.

Kvinder ernærer sig kristeligt af Modsigelse.

Men den Kvinde, der har drevet sin Sigen-imod videst, det er den Dame, der er ægteviet til min skikkelige Forsikringsinspektør.

Han har fortalt mig sine Fortrædeligheder eller rettere sin Fortrædelighed — thi den er altid en og den samme — og hans Fortvivlelse derover er urkomisk.

For at gøre hans Fortælling mere gribende, vil jeg dele den i tre Dele: *Første Billede, Andet Billede, Fortsættelse og Ende.*

Det besynderlige ved denne Historie, er at man kan sætte andet Billede i Stedet for første, og — om man vil — begynde med *Fortsættelse og Ende,* uden at der vil ske mindste Brist paa Udviklingens Klarhed.

Første Billede

Herren i Huset kommer hjem efter en Dag tilbragt i Arbejde og Bryderi. Han har skændtes med de assurerede. Hans Chef har behandlet ham omtrent som Idiot.

Han er næsten ude af sig selv og har ingen anden Trøst end den hjærtelige Modtagelse, der som Lise for hans oprørte Sind vil blive beredt ham hjemme.

Fruen i Huset finder imidlertid ikke denne Tilstand af legemlig og sjælelig Nedtrykthed naturlig.

I en Tone, hvis Skarphed er særlig for hende, siger hun:

— „Hvad har du dog tilbragt den Dag med, siden du er i en saadan Tilstand?“

— „Kære Ven, jeg har haft meget at bestille — —“

— „Meget at bestille? — — Nej, jeg kender denne Maade at arbejde paa: Du har tilbragt din Dag blandt Skøger.“

— „Men, bedste, lille Ven, jeg sværger dig til — —“

— „Nu vel! Vend du tilbage til dine Skøger; jeg er ikke den, som skal forhindre dig deri!“

— Hvorefter Fruen, smækkende med Dørene, lukkede sig inde i sit Værelse.

Andet Billede

Herren har haft en god Dag. Alt er gaaet efter Ønske. Han tror at kunne regne paa et forestaaende Avancement.

Kort sagt, han er i godt Humør.

Før han gaar hjem, har han sammen med en af sine Venner taget sig en lille, god Absinth, som har gjort ham endnu gladere.

Næppe er han kommen indenfor Døren, før han skynder sig hen til sin Kone, som han kysser ømt, og kysser nok en Gang og ofrer endnu mere brændende Kærtegn paa.

Men Fruen gør sig hastigt fri.

I en Tone, hvis Skarphed er særlig for hende, siger hun:

— „Hvor kommer du dog fra, siden du er saa ophidset?“ —

— „Kære Ven, jeg kommer fra Kontoret — —“

— „Fra Kontoret? — Ja, jeg kender det, det Kontor! — — Du kommer fra dine Veninder.“

— „Men bedste, lille Ven, jeg sværger dig til — —.“

— „Nu vel, vend du tilbage til dine Veninder. Jeg indlader mig ikke paa at slukke de Flammer, som disse Damer har tændt.“

Hvorefter Fruen, smækkende med Dørene, trækker sig tilbage til sit Værelse.

Fortsættelse og Ende

Og hver evige Dag gentager den samme Forestilling sig.

Alphonse Allais.

Abonnement paa „Basta“ à 1 Kr. 25 Øre Kvartalet tegnes hos enhver Boghandler og paa ethvert Postkontor i Danmark. Enkelte Numre 10 Øre.

Redaktionen og Ekspeditionen er Bredgade 2 (Telefon 3463), Kontoret aabent Torsdag, Fredag, Lørdag Kl. 12—2.

Tekstbidrag, Prosa, Digte eller Viser, modtages særlig fra unge Forfattere.

Annoncer à 30 Øre Nonpareillelinien modtages.

Brevkasse: Arne Utke. De tre sidste Bidrag kan ikke – trods deres utvivlsomme Talentfuldhed — bruges. Vi venter andre.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. **Elektrisk Lys.**

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Gyldendalske Boghandel

5 Kroner

Nybed!

Holger Begtrup:

Christen Berg

Med 2 Ungdomsportræter af Berg og et Billede af hans Fødested

Nybed! 3 Kr. 50 Ø.

Clara Tschudi:

Marie Antoinette og Revolutionen

2. Del

Med Portræter og Illustrationer

Hermed afsluttes Marie Antoinette-Trilogien, hvoraf tidligere udkom *Marie Antoinettes Ungdom* (4 Kr.) og *Marie Antoinette og Revolutionen.* 1. Del. (4 Kr. 50 Ø.)

Holger Drachmann:

Sømandshistorier

Folke-Udgave

20 Fortællinger — 403 Sider

6 Hefter à 50 Øre

1ste Hefte udkommet

— Subskription bedes indtegnet —

M. Goldschmidt:

Poetiske Skrifter

35—40 Hefter à 80 Øre

3die Hefte lige udkommet

— Subskription bedes indtegnet —

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.

Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.

Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES“

CHOKOLADE OG CACAO.

Paa **Gyldendalske Boghandels Forlag** er i disse Dage udkommet

Sven Langes nye Stykke

En Martyr

Komedie i 3 Akter.

2 Kr. 50 Øre.

(Opføres for Tiden paa Dagmartheatret).

Tidligere udkom af samme Forfatter **Engelcke** og andre Fortællinger. Pris 2 Kr. 50 Øre.

Af den tyske Presses Udtalelser om en Oversættelse af denne Bog:

„Sven Lange har skrevet tre Fortællinger, der er meget fine, meget interessante, endog meget ejendommelige.“

(Berliner Tageblatt).

„Engelcke er et kunstnerisk højtstaaende, om glimrende Begavelse vidnende Arbejde.“

(Hamburger Nachrichten).

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M. Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,

Kjøbmagergade 50.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

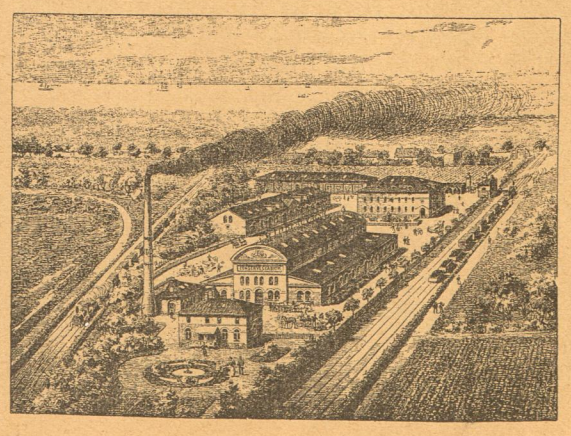

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves

som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Syltetøjer, Safter etc. etc.

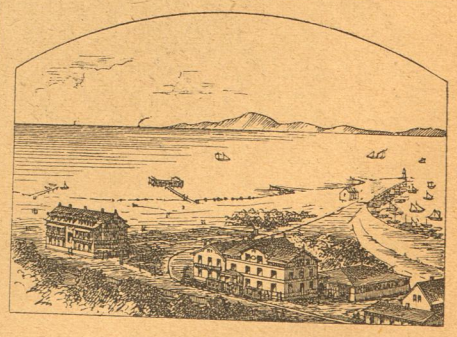

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

Vi to —

Hvor tidt har vi to ikke siddet og leget
med Snapsen og Grogen.
Naar ikke Du sa' det, saa sa' s'gu jeg 'et:
Hov, giv os nok en!

Vi drak, og vi sludred og vrøvled om Kvinden
til Morgenstunden,
vi var færdig med Kvinden, længe forinden
vi naaede Bunden.

Hvad Kærlighed angaar, den finder man
nemt nok
hos hver en Pige,
nej, Venskab, min Ven, det er da bestemt
nok
det egentlige.

Og hvordan det gaar, og hvad der saa hænder
paa denne Klode,
bli'r vi to dog altid saa fuldgode Venner,
saa fulde, saa gode.

For vi er to Bær paa den selvsamme
Stængel,
to Kirsebærdrenge,
os henter s'gu ej nogen lille Guds Engel
til Paradis' Enge.

Og kommer saa Fanden en Dag og vil ta' os
i Sinkadusen,
Saa skal Majestæten min Salighed ha' os,
vel at mærke med Rusen.

Hvad saa vi forsømte, – ét glemte vi ikke:
vi Bægeret passed, – –
Nåa, Skaal Kammerat! den hænger man
ikke,
som drukner i Glasset!

A. M.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 7

BASTA

20. Maj 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Vanvid

(Tegning af Reznicek)

(Se Fortællingen Side 54)

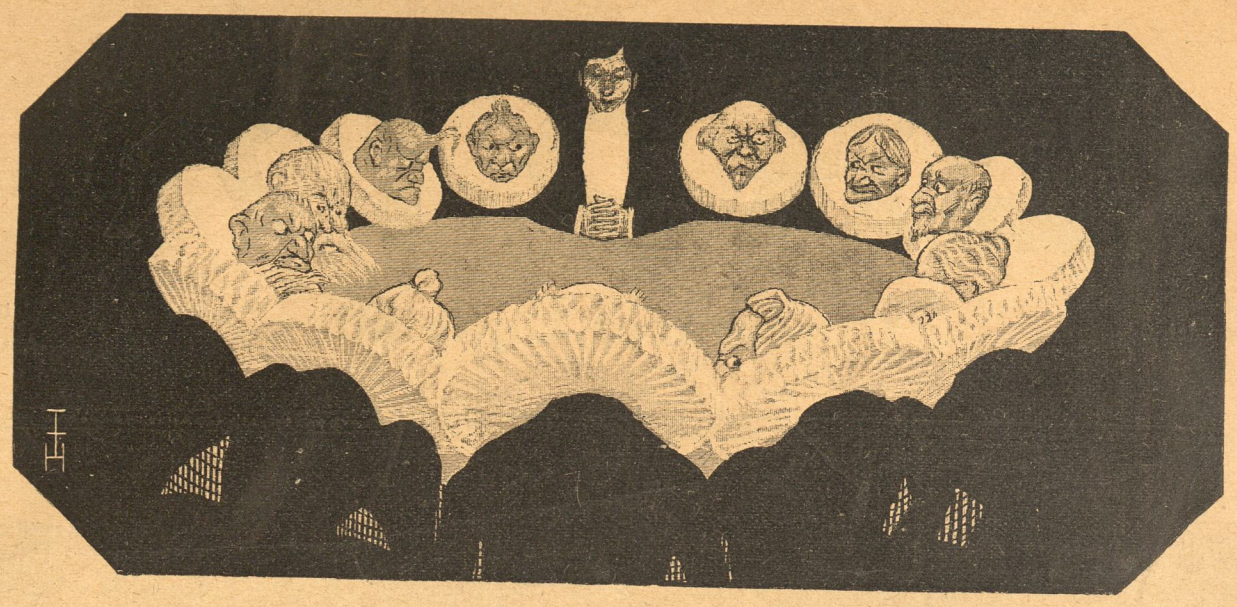

Amor dei

En Sjællandspræst i gyldent Kald
og Sjæl af lignende Metal
var rykket Støvets Alder nær
og skyldte Døden Høstsalær.
Skønt gigtbetrængt og uden Arv
paa Syndens Fæstegods, lidt Marv,
han efter dyb Beklagelse
og sjælelig Ransagelse
dog følte Lysten i sin Krop,
og gjorde Kødets Regnskab op:
„Ifald — jeg siger kun — ifald
Gud ser i Naade til mit Kald
og vil belønne daglig Flid,
som jeg har ydet i min Tid,
da sende han til Trøst og Mod
sin Tjener ned en Hustru god;
— vi dele vil mit ringe Kald,
ifald — jeg siger kun — ifald!“

Gud Amor vaagner med et Smil
og skyder ud en brækket Pil.

Som Telegrafens lette Traad
kan bringe Bud og gavnligt Raad
fra Sjælland til Amerika,
som ligger grumme langt herfra —
saaledes Alderdommens Syn
kan i det mindste naa til Fyn.
Thi her, hvad sker! Vor Sjællandspræst,
hvis Legem rider Døden næst,
fandt stille Banken i sit Hjerte
og Rosenleje for sin Smerte. —
Ja, her det gik, som tit det gaar,
at Skønhed Fremtids Kald forstaar,
og her det gaar, som tit det gik,
at Ungdom parres med Kolik!

Træt Hymen paa sin Lænke bandt.
Vor Præst — han kom og saa og vandt.

Du gyldne Ungdom, blomstersund
du løfter dig med dugget Mund!

Din Sjæl er Sommervindens Spil
og bæres hen, hvor Vinden vil.
Men ak! Til samfundsblodig Gavn
du ender tit i Præstefavn. —
Thi takked' Præsten Gud for Magen
og stod for Spejlet hele Dagen.

Den første Tid i Ægteskab
blev slugt af Lykkens brede Gab;
man glemte Vanelivets Banden
og favned kristeligt hinanden:
da tændtes Eros' Himmelfak'ler,
og Præsten gjorde smaa Mirakler; —
men snart den nylig gifte Frue
hensygne saa den hede Lue,
og Præstens Ben blev saare tynde,
og Natten tabte al sin Ynde.

Da klaged hun til Gud sin Nød,
mens Skuffelsernes Taarer flød.
Hun bad om Sundhed, Styrke, Tro —
for ham — og for dem begge to.
Hun bad ved Nat — og først ved Nat —
men snart ved Dag hun og tog fat.
Hun bad, saa Haaret flød om Isse,
hun bad i Kjole og Chemise.

Men Præsten sad i Studjekammer
og skrev om Synd og Sorg og Jammer. —

De Bønner steg til Himmelen
og kommer aldrig mer igen.
De samled' sig som Martyrkrone
om Herrens høje Dommertrone.
De kom ved Nat, de kom ved Dag
og præked' deres kildne Sag.
De bad om Sundhed, Styrke, Tro
og vækked' Gud af Middagsro.

Da mumled Herren: „Gale Kvind'!“
og kaldte vred St. Peder ind.
De hvisked sammen Peder smiled',
mens mægtig Glans om Herren hviled';
og over begges Pander gled
den dybe, himmerigske Fred,
da Peder smisked' i Sopran:
„— Saa skaffer jeg en Kapellan —!“

Louis Levy

Vinter

Sang i Prosa

Jeg bor herude i en Hytte, gennem hvis Rude jeg ikke ser andet end Is og Sne. Kun ved Fuldmaane og i klart Vejr blir jeg var Sælhunde eller hvide Bjørne eller Maager. Eller maaske et Menneske, som skal til Præstegaarden paa den anden Side af Berget. Om det er Mand eller Kvinde ved jeg ikke; i den tusmørke Luft ligner den, der vandrer, en langhaaret Hund. Men jeg bor her alene, efter at Marie og Joel er døde fra mig. Og om end mange Aar er gaaede, siden de var hos mig, husker jeg dem og længes efter dem, helst naar Vinterens lange Nat nærmer sig, og Skyer svømmer som Havfugle, dèr hvor Himmel og Sjø naar hinanden. Ak, I Venner, hvor Skyerne flammer, naar Solen synker! De purpurrøde og de lyse rosenrøde og de grønne og de, der ligner gammelt Guld.

Det første Aar, jeg var her, blev Joel min Ven. Han kom mig i Møde med en rød Fakkel en mørk Nat, og ingen fulgte ham. „Hvem er du?“ raabte jeg og standsede; thi selv kom jeg fra Sælhundefangst. „Joel Sneva“, svarede han. Og han fortalte, at han nu havde begravet sin Fader. Vi fulgtes ad; han gik hjem med mig til min Hytte og sov der. Næste Dag gik vi sammen ud at fiske. Han gav mig godt Raad og blev min Ven.

Joel Sneva var født her, og hans Tanker var kraftige og hans Vilje haard; thi han havde ikke været udenfor Berget ti Mile borte. Naar derfor Solen sank for sidste Gang ved Høst, for ej at vise sig før ved Vaartid, sad Joel hjemme og aabnede Døren for Nat og Mørke. Men jeg, som var kommen fra andre Egne, gik op paa Berget og saa efter Solens Kugle, der gik bort, og følte tunge Taarer trænge mig i Øjnene. Thi denne Sol, som sank, lignede en kjær, som døde for mig. Det var de samme Taarer, som randt, da min Moder døde eller ved hendes Død min Søsters, der en Gang havde været mit Livs kjæreste Glæde.

* * *

Jeg mindes ikke, hvilket Aar efter mit Komme hid jeg traf Marie; men det var en Aften før den lange Vinternat, at jeg mødte hende. Jeg gik da over den lange Snemark mod Berget. Mod Øst stod Natten, thi Solen var halvt nede. Der oppe saa jeg en ung Kvinde staa ganske alene, der ogsaa vilde se Solen synke.

Jeg husked endnu Byernes Sæder og hilste, og hun bøjede sit Hoved. Men vi blev begge staaende tause at se paa Solen, da den sank.

Og da den var sunken og kun Stjernerne var tilbage, saa vilde jeg vende mig om mod den unge Kvinde, men jeg saa hende forsvinde mod Præstegaardens Huse, flygtende for mig og for Mørket. Men jeg smilede kun ad hendes Frygt, og selv gik jeg hjem, tænkende paa, at jeg havde set hende i hendes Øjne og havde følt dem hvile i mine, om de end nølede og skjælvede, som naar ængstelige Smaafugle flagrer med Vingerne. Og siden den Tid spænder jeg ofte mine Ski paa, og fulgt af Joel og den gamle Ulvehund eller fulgt af Hunden alene glider jeg over Markerne og ser det lyse ud af Præstens Kammer. Eller jeg gaar til Kirken og søger hende, hvor hun sidder under det gamle Billed af „Krist Fødsel“ eller „Stjernerne som viisde sig for Østens Konger“. Og hun ser mig komme, og jeg ved alt nu, at jeg har sejret over hende, og det ved jeg, om end intet Ord er talt os imellem. Ja mange tror, at Vanen kan give Kjærlighed, og at Ord kan give Kjærlighed. Men jeg siger, at den store Kjærlighed giver Ensomheden og det første Møde.

* * *

Jeg: „Mit eget Sind har draget mig op mod Egnene med de lange Dage og de lange Nætter. Jeg er ikke som Jordens Børn; thi om Gud vredes paa Jordens Børn, saa elsker han dem dog i sit Hjerte. Men mig elsker han ikke, selv om jeg vilde tækkes ham. Derfor har jeg flyet herop under Nat, som sjeldent viger, og under rød Dagssol, mellem Sten og Urd, som fra en Verden, der forlængst er død. Thi her kan ingen og neppe engang Gud finde mig.

Mig lokker ikke Blomster, og jeg elsker ikke de brogede Fugle og ikke de hvide Svaner. Men jeg elsker af mit Hjerte Mørkets Dyr og de sorte Fugle, der flyver om Natten, dem med dumpe Veraab og røde Øjne. Og jeg elsker ikke Dagens Sværme; men jeg elsker Nattens og Uvejrets ensomme, der rører sig og forfærder dem, der ikke kjender dem.

Du boede før i det lune Land, hvor du havde Venner, med hvem du lo. Og nu er du kommen hid, Marie. Hvorfor er du kommen hid?“

Marie: „Jeg er her, og jeg skal være her for at tjene mit Brød; thi mine Forældre er døde. Og dig elsker jeg — ikke som jeg var, da jeg var dernede og havde det lyse Smil. Men som jeg nu er, naar jeg bøjer mit Hoved i mine Hænder, som jeg nu er, naar jeg græder og vandrer mod Døden — saaledes elsker jeg dig, du underlige Mand, hvis Pande Mørket slører, men i hvis Øjne det skinner som fra en Sol, der gaar under“.

— Jeg ved, at Marie tidt søger mine Spor over Snemarken. At hun følger mig paa Ski, naar megen Sne er faldet. Og hun finder mig, er jeg end langt borte. Og er Sneen haard, og er det Maaneskin, saa kan hun dog finde mine Spor; thi mine Saaler har brede Jernsøm, der fæster et Kors i Sneen.

Naar vi mødes, stiger frem hos os begge som noget fra Livets Sommer; men den er rødere end Eders, I Mennesker i de store Byer. Thi den lever og aander her i denne Verden, som engang var levende, men som nu i urgamle Tider har været død. Og hvad var vel Livet uden Døden?

Men Marie gruer for Mørket; Stjernerne er hende ikke nok, og Maanen er en Lampe. Og Nordlyset er en Genganger fra Jordens tidlige Dage. Det er en Spøgelsessol, og hun længes did, hvor hun var tilforn.

* * *

Joel er paa Jagt efter Sælhund langt tilhavs. Han vandrer om med sin Kniv og sin Pigstav, og Hunden følger. Naar saa Isen svigter under hans Fødder, springer han hurtig til og er allerede i næste Nu paa et tryggere Sted; da ler han og skriger til mig af Hjertens Grund, for at jeg ikke skal ængstes, og den gamle Ulvehund glammer. Men tidt bli'r han saa længe borte, at jeg selv gaar i Hus. Mørket bliver tættere, thi Maanen er gaaet bag en Sky, og Nordlyset bliver borte. Jeg tænder en stor Fakkel og stiller udenfor Døren, og ikke længe efter hører jeg nogen komme; det er Joel. Han dukker frem i Døraabningen og efter ham Hunden. Han ler og spør: „Var du ræd?“ Og Hunden gjør nogle svære Glam og taler saaledes til os begge.

Men en Dag, da vi var paa Sælhundefangst som saa ofte tilforn, hørte jeg et Raab fra, hvor Joel stod. Og nu saa' jeg, at hans Isflag var løsnet og drevet ud mod Havet „Joel!“ raabte jeg, „Joel, Joel! Joel Sneva, kast dig ud og svøm!“

„Nytter ikke,“ kom det tungt derudefra. „Gud give dig Velsignelse! kom ikke for langt ud . . . her gaar de onde Strømme.“

Nu saa' jeg Joel ikke mere . . . Mørket havde taget ham bort fra mine Øjne. Hunden glammede som jeg aldrig mindes at have hørt nogen Hund glamme. Den stred; den saa' paa mig. „Joel Sneva,“ raabte jeg. „Du, som var saa trofast og god! Joel Sneva, hav det godt, naar du dør!“

Da jeg gik hjem, sagde jeg: „Hund, du kjendte ham. Alt, som jeg ser, kjendte ham. Græd alt over Joel Sneva, den gode og trofaste.“

Jeg satte tre Fakler med Beg udenfor min Dør og lod dem brænde hele Natten.

* * *

Naar jeg de sidste Dage har siddet i min Hytte og (omend jeg ved, at han ej vil komme) dog ventet Joel hjem, er Marie kommen til mig. Jeg har mærket, at hun ikke er som før; hendes Blod banker som i Feber. Sidste Gang hun kom, var hun som et Barn. Hendes Pande var klar, hendes Smil var det smærtefulde søde, som unge Kvinder har i sine lykkelige Timer. Hun klyngede sig til mig og bad mig blive hende nær og ikke forlade hende.

Og jeg forlod hende ikke; men jeg blev siddende hos hende meget længe. Da jeg vilde rejse hende (thi jeg frygted for, at Præstegaardens Folk skulde søge hende) hvilede hun ganske svag i mine Arme. „Lad mig blive her,“ sagde hun, „thi jeg er træt.“

Jeg lod hende blive og sad og vuggede hende. Sent paa Kveld kom en gammel Mand ind; det var Præsten. Han rysted paa Hovedet og udbrød flere Gange: „Er Marie her? Hun er min Søsters Barn! hun er min Søsters Barn!“ Jeg sagde ham, at hans Søsters Barn var sygt. Han gik til Døren og raabte, og to Mænd, som havde biet udenfor, kom ind. Og disse tog Marie og bar hende ud i en Slæde, der var trukken hen til Døren. Præsten med de hvide Haar græd og gik efter. „Har I ingen Hest?“ spurgte jeg. „Nej . . . min gamle Hest døde i Høst, og jeg har ingen ny.“ Saa gik han langsomt efter Slæden, som de to Mænd trak mod Præstegaarden.

Jeg lod, som var Præsten den, hvem Marie stod nærmest, idet jeg ikke fulgte hende til Præstegaarden. Fire Dage gik jeg rastløs omkring, ventende paa Bud fra hende. I min Uro strejfed jeg langt bort.

Den femte Dags Aften kom en Mand til mig. Det var Præstens gamle

„Deres Excellence, skal vi saa tømme vore G
„Aa, hvad, de Folk skulde lægge lidt til Side

(Tegning af Schlittgen)

de fattige og elendige, der ikke i Dag kan faa saa god en Burgunder —“

Jæter, hvem jeg engang havde frelst fra en farlig, hvid Bjørn. Han hilsede og sagde, at Marie skulde rejse, og bad mig komme.

Og jeg kom. Hun sad i en Stol i sit Kammer og saa' ud af Vinduet. Hun skulde rejse hjem. Disse Egne var altfor kolde, og Nætterne var for lange. Jeg sagde: „Lev vel, Marie." Hun sagde ogsaa: „Lev vel!" og hun saa' ud mod Havet, ad den Vej, hun skulde rejse.

Hun spurgte, om jeg ikke vilde følge, om jeg ikke var bange for at leve her længer. Jeg smiled og mumled en af Joel Snevas Sange:

„Om Dag eller Nat, Tiden gaar dog; Aar gaar, Aar svinder. Om Dag eller Nat, ungt Folk ældes, gammelt Folk dør, de døde blir Støv. Støv nærer Muld, Muld nærer Korn, Korn nærer Mennesker. Derfor Menneskens Børn aldrig skal frygte."

* * *

(Lang Tid derefter).

Men siden Marie er borte og Joel i mange Aar har været død for mig, er ogsaa den gamle Hund død, thi den aad Ulvene en midtvinters Nat. Og det er ogsaa mange Aar siden. Og jeg boede derefter alene i lang Tid, indtil Stormen sønderrev min Hytte. Men nu bor jeg i en Hule og klæder mig i Skind, eller jeg klæder mig ikke; thi naar jeg er nøgen til Bæltet føler jeg ikke Luften kold. Ja, jeg har i Dag svømmet omkring, som ofte før, og jeg følte ikke mine Lemmer stivne. Og jeg frygter ikke den hvide Bjørn; thi den volder mig ingen Fortræd. Og jeg frygter ikke for Hvalrosser; og Sælhunden gør ad mig, og jeg fatter, at dens Glam er Tale.

De store Isbjærge driver i Havet, og de brydes i Natten, saa jeg vaagner; og jeg ser de store Stjærner gennem min Hules Aabning, og jeg takker dem, fordi de skinner ind til mig, og fordi de ere mig venlige.

* * *

Men dette skriver jeg en Morgen, medens Solen rinder. Sommeren vil komme og gaa endnu længer, saa Træerne i Klipperifterne vil grønnes, og jeg vil faa mit Korn til at vokse i Læ af Bjerget. Og Sommeren vil svinde, og Vinteren vil komme.

Men mit Legem er end mindre kjælent for Kulde end før. Og mit Haar er vokset til Manke, og mine Negle er spidse som Klør. Jeg frygter intet og vil heller ikke frygte, naar jeg gaar omkring paa Markerne, knurrende efter noget at spise, og jeg luder allerede, og min Haand er knyttet, medens jeg skriver.

Min Ven, vær hilset! Thi vid, at i Morges, da jeg vaagned, var Luften let, og Himlen lysned fra Havet, og Stjernerne blev mindre, og Taagen flygted, og jeg vidste, at Dagen vilde komme, og jeg mindedes klart, hvad jeg vilde meddele dig, du min Ven, som sørger i Livet. Jeg siger dig Lev vel! Vi sees ikke; thi her vil jeg leve, indtil mit Blod rinder mat, og indtil mit Legem ikke længer kan modtage Guds velsignede Korns Brød. Thi da ved jeg, at Livet ikke længer tilhører mig; men at jeg hører Døden til. Og jeg frygter ikke, men lægger mig stille længst ind i den Hule, som er skjænket mig, og som skal blive min Grav.

Thomas P. Krag

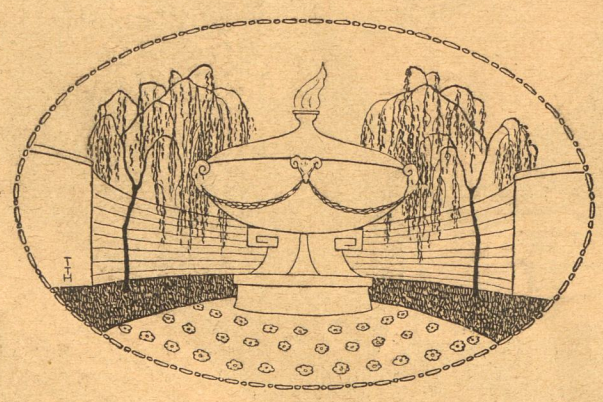

Til en dydig Dame

Du tøver, du tør ej — angst for den Synd:
At rokke ved det bestaaende,
Og angst for al Helvedes Svovl og Dynd,
Hvorved »Dyden« paa Jord holdes gaaende.

Du tøver — tænk om du faldt, og bed
I Frugten, forbuden, men fristende —
Ja, saa tror jeg, at selv i Skærsilden hed
Vilde Mindernes Flok komme listende
Og hviske saa varmt om vor Elskovsfærd,
Da under mit Favntag du skælvede,
At du dog vilde finde din »Synd« var værd
Baade Skærsilden og en Stump Helvede.

Alphonse Walleen

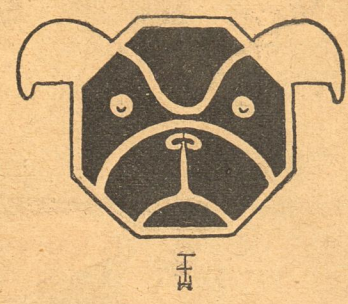

Vanvid

Af

Grevinde Reventlow

Geerdt Sievers var Billedhugger i München. Hans Hjem laa i danske Bøges Skygge. Han havde netop sendt sin Model bort, fordi Skumringen var begyndt, og nu stod han foran Dagens Værk. Det var et Arbejde i Legemsstørrelse — et gammelt Motiv: Eva, Kvinden.

Han vilde skabe noget ganske nyt, noget der aldrig før var set, og hans stærke Vilje havde født et sælsomt Indfald: Kvinden fra før Syndefaldet, med fulde, uskyldige Former, med en Antydning af Synd i det ungdommelige Legeme. Eva knæler og leger med Slangen, der snor sig i Græsset foran hende. Ansigtsudtrykket viser endnu kun uforstaaende Nysgærrighed; over den skønt bøjede Ryg hænger en Gren med Æbler fra Kundskabens Træ. Hun har endnu ikke set Frugten; Slangen antager hun for et Legetøj — men det Øjeblik er nær, det maa snart komme, det Øjeblik, da Slangen vil begynde at tale, og da hun vil blive Frugten var.

Hun kender endnu ikke Synden, men hun vil lære den at kende, og hun vil synde.

Længe havde han søgt efter en dertil egnet Model, og nu havde han endelig fundet, hvad han søgte: en ganske ung og ufordærvet Kvinde.

Og nu havde dette Barn gjort ham til Synder.

Det blev mørkt. Kunstneren sad paa et Hjørne af sin Sofa og stirrede paa sit Arbejde. Det var ikke bleven, som han vilde. Tvært imod: i Eva's Holdning var der noget trykket og skyldbevidst. Men netop saaledes havde Synden ladet hende knæle foran ham. Og paa Sofaen havde hun ligget, da hun lærte Synden at kende. Det var dumt alt sammen, han maatte igen søge en anden Model. Men hvor fandtes der for anden Gang et saadant Legeme, en saadan Ungdom? — Og selv om det lykkedes, vilde det saa ikke gaa paa samme Maade? —

Han følte det klart: Han gik ikke op i sin Kunst — selv om han rasede mod dette Maal, selv om han sled som en fortvivlet for at være den hengiven i Sjæl og Sind. Han var den ikke voksen. Der var i ham en trist Evneløshed, som han laa under for.

Nu var det igen gaaet saadan. Han havde haft en Ide, som fyldte ham helt, men da han vilde gribe den og give den Kød og Blod, gik den itu mellem hans plumpe Hænder. Hans Nerver skælvede, da han saa Modellen knæle der foran ham i ung Skønhed, og han arbejdede som en gal. Men saa saa' han atter kun Kvinden i hende — og Forvirringen kom — og saa var alt — hans Arbejde og hendes Uskyld — ham atter intet.

Saadan gik det altid. De Tanker, der saa brændende fyldte hans Hjærne, kunde han ikke virkeliggøre, fordi Virkeligheden faldt saa brutalt ødelæggende over ham. Han havde endnu ikke skabt noget stort, og han vilde aldrig naa dertil, det vidste han. Hundreder af Gange havde han udsat sig for Ildprøven, og hver Gang havde han ligget under. Han traadte hen foran sit Arbejde og rev Leret fra, saaledes at Stilladset strakte sine fattige Arme op i Luften som et truende Skelet.

Saa gik han. —

Geerdt Sievers blev gal.

Han havde overanstrængt sig, og saa kom dertil det vilde Liv, Kvinderne og alt det andet. En Dag brød pludselig Sindssygen ud hos ham, og han blev anbragt paa en Galeanstalt.

Et Aar efter blev han udskrevet som rask og ankom saa en Høstdag igen til München.

Nu vilde han igen arbejde, forsøge paa at arbejde — hvis der ellers endnu var noget tilbage i ham.

Han opsøgte den unge Kvinde, som havde staaet Model for ham til hans

Eva; hun var sunket ned og blevet et Udskud, som de andre. Det havde oprørt ham.

For at faa Ro gik han ud en Tur.

Klokken var syv om Aftenen, og Maanen skinnede klart i Septembernatten.

Den engelske Park laa foran ham i trolddomsfyldt Taage.

Dette hvide Taagebillede — dets Bølgen op og ned forvirrede hans Hjærne. Han mærkede, at han endnu var meget svag. Snart forlod han Parken, og over Luitpoldbroen gik han forbi Springvandet og op paa Terrassen. Han vilde stille sine Nerver paa en Prøve og forsøgte roligt at opfatte Billedet af den store By, der bredte sig foran ham.

Lige foran ham: et Perspektiv af urolige Lygter op ad den lange Gade. Til Højre og til Venstre mørke Husmasser, Taarne og Lys.

Over Stenranden omkring Springvandet, foran Terrassen, gød Maanen sit kolde Lys.

Midt op fra den dunkle Vandflade steg en hvid Straale. Den bevægede sig frem og tilbage som en Kvindeskikkelse i langt Gevandt.

Geerdt lukkede Øjnene et Øjeblik og saa derefter igen frem for sig. Den hvide Skikkelse rejste sig af den sorte Brønd, sprøjtede det hvide Vand om sig og sank igen — steg saa atter — rystede sig — sank.

Han stirrede derhen. Han maatte. Det var, som om Kvinden dernede anstrængte sig for at tage Form. Hun skød sig i Vejret, kastede de lysende Vanddraaber fra sig til alle Sider, men naar hun saa i al sin Skønhed vilde stige frem, saa sank hun atter sammen — stille og lysløs — stille — og lydløs —?

Nej, nu skreg hun — højt og klart.

Han slog sig for Panden. Han opdagede pludseligt, at han selv skreg højt, hver Gang den hvide Skikkelse faldt sammen.

Saa følte han noget som et Hjul, der i rasende Fart drejede sig rundt i hans Hjærne. Kvinden rejste sig igen i Vejret og sank atter i Dybet.

Og saa skreg hun igen — højt og klart.

Han vendte sig om. Fuldmaanen stod lavt over ham, og han greb efter den blanke Kugle, den var jo lige op ad hans Hoved. Da han greb efter den, fordrejede den sit Ansigt og stod saa paa en Gang højt paa Himlen og var atter Maanen.

En Rædsel greb ham. Han styrtede ned i Anlæget.

Han løb imod forskellige elskende Par, som gik paa de dunkle Veje.

Han løb atter ud af Parken og ind i Gaderne.

Løb der nogen efter ham?

Han løb som en Gal, og saa sig idelig tilbage.

Sorte rejste Husmasserne sig i Natten. Oppe i sin Himmel fandt Maanen atter haanligt sit Ansigt.

Geerdt Sievers var atter bleven sindssyg, og denne Gang uhelbredelig.

Abonnement paa „Basta“ à 1 Kr. 25 Øre Kvartalet tegnes hos enhver Boghandler og paa ethvert Postkontor i Danmark. Enkelte Numre 10 Øre.

Redaktionen og Ekspeditionen er Bredgade 2 (Telefon 3463), Kontoret aabent Torsdag, Fredag, Lørdag Kl. 12—2.

Tekstbidrag, Prosa, Digte eller Viser, modtages særlig fra unge Forfattere.

Annoncer à 30 Øre Nonpareillelinien modtages.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Gyldendalske Boghandel

5 Kroner

Nybed!

Holger Begtrup:

Christen Berg

Med 2 Ungdomsportræter af Berg og et Billede af hans Fødested

Nybed! 3 Kr. 50 Ø.

Clara Tschudi:

Marie Antoinette og Revolutionen

2. Del

Med Portræter og Illustrationer

Hermed afsluttes Marie Antoinette-Trilogien, hvoraf tidligere udkom *Marie Antoinettes Ungdom* (4 Kr.) og *Marie Antoinette og Revolutionen.* 1. Del. (4 Kr. 50 Ø.)

Holger Drachmann:

Sømandshistorier

Folke-Udgave

20 Fortællinger — 408 Sider

6 Hefter à 50 Øre

1ste Hefte udkommet

— Subskription bedes indtegnet —

M. Goldschmidt:

Poetiske Skrifter

35—40 Hefter à 80 Øre

3die Hefte lige udkommet

— Subskription bedes indtegnet —

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.

Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.

Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES“

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,

Kjøbmagergade 50.

Paa **Gyldendalske Boghandels Forlag** er i disse Dage udkommet

Sven Langes nye Stykke

En Martyr

Komedie i 3 Akter.

2 Kr. 50 Øre.

Tidligere udkom af samme Forfatter **Engelcke** og andre Fortællinger. Pris 2 Kr. 50 Øre.

Af den tyske Presses Udtalelser om en Oversættelse af denne Bog:

„Sven Lange har skrevet tre Fortællinger, der er meget fine, meget interessante, endog meget ejendommelige.“

(Berliner Tageblatt).

„**Engelcke** er et kunstnerisk højtstaaende, om glimrende Begavelse vidnende Arbejde.“

(Hamburger Nachrichten).

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums.

Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

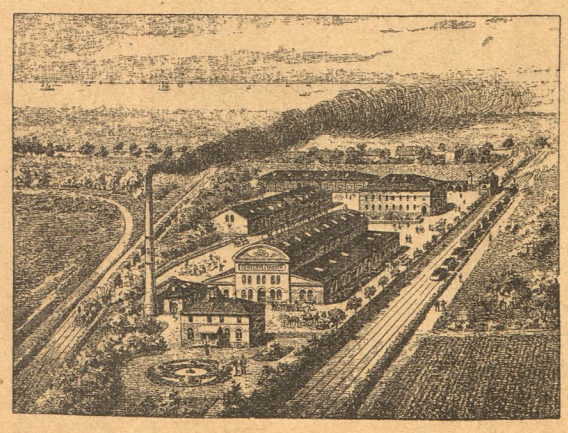

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves

som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Syltetøjer, Safter etc. etc.

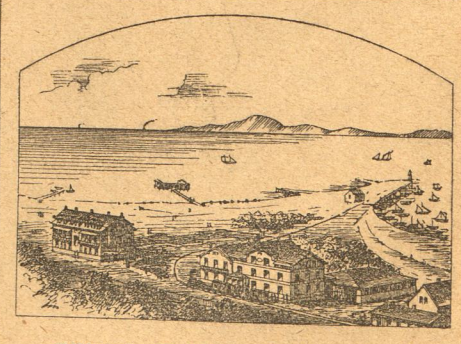

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

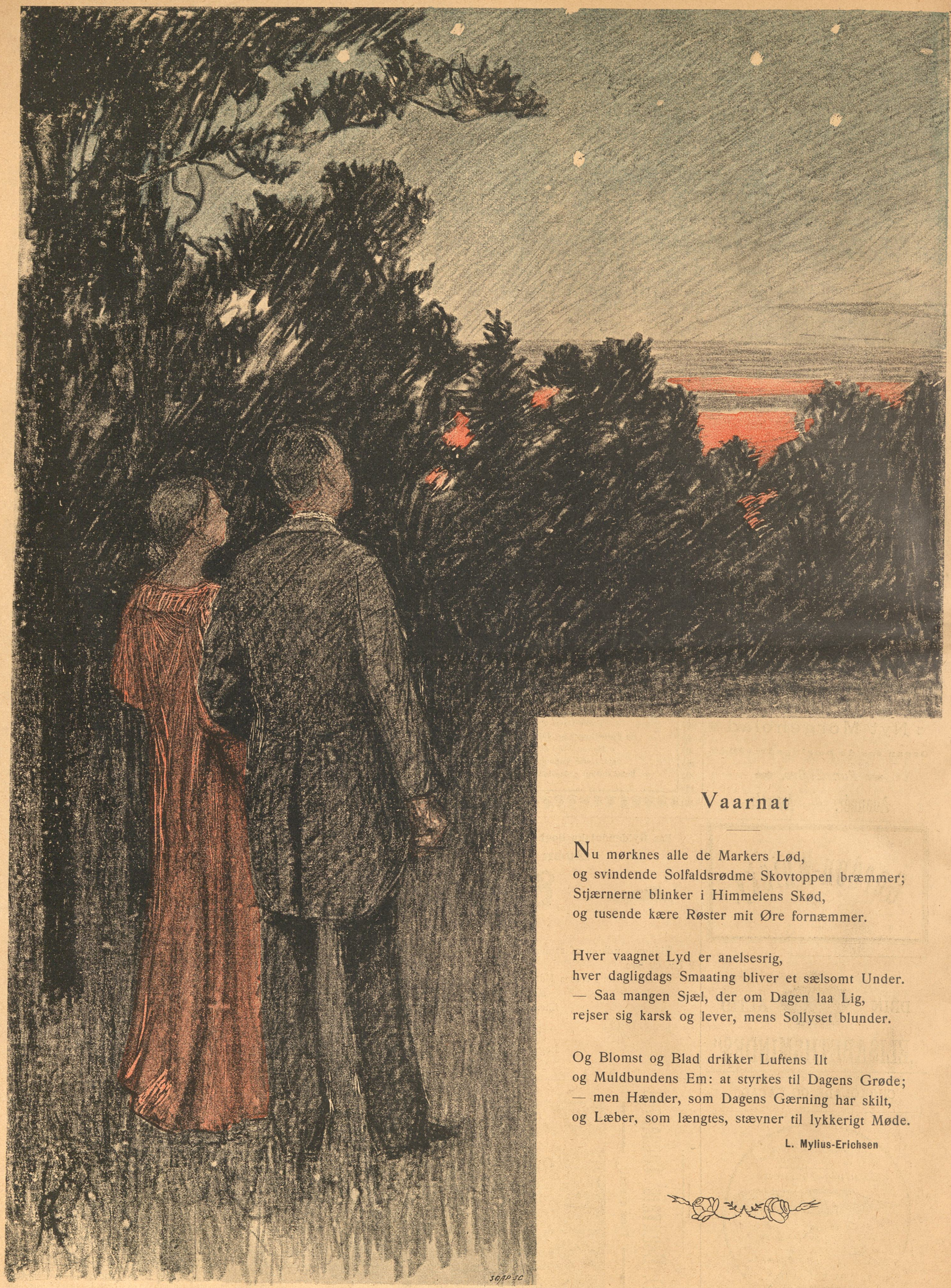

Vaarnat

Nu mørknes alle de Markers Lød,
og svindende Solfaldsrødme Skovtoppen bræmmer;
Stjærnerne blinker i Himmelens Skød,
og tusende kære Røster mit Øre fornæmmer.

Hver vaagnet Lyd er anelsesrig,
hver dagligdags Smaating bliver et sælsomt Under.
— Saa mangen Sjæl, der om Dagen laa Lig,
rejser sig karsk og lever, mens Sollyset blunder.

Og Blomst og Blad drikker Luftens Ilt
og Muldbundens Em: at styrkes til Dagens Grøde;
— men Hænder, som Dagens Gærning har skilt,
og Læber, som længtes, stævner til lykkerigt Møde.

L. Mylius-Erichsen

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 8

BASTA

27. Maj 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgivet af Albert Langen
Ansvarlig Redaktør: Karl Buhl

Hvordan det gik i Wien

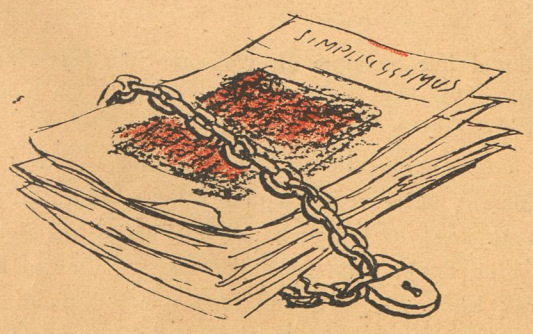

Th. Th. Heine.

I Følge Meddelelse gik Politiet løs paa vor Kammerats Plakater med *dragne Sabler*.

Du glade Moral.

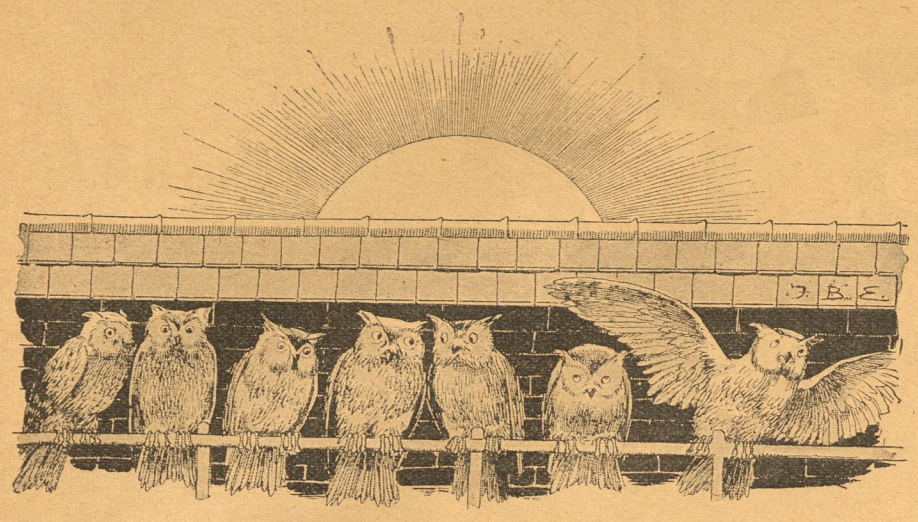

Sælsomme Historier

III

Guvernørens Død

Kære Ven!

Du beder mig i dit Brev fortælle dig om den engelske Guvenør Seth Haverland uforklarlige Død. Saa du husker endnu bestandig paa den uhyggelige Begivenhed? Ja, sandt at sige er den ikke gaaet mig heller af Minde. Men mest dog fordi jeg en Tidlang kendte Guvenør Haverland saa intimt og fordi vi sympatiserede med hinanden som virkelige Venner kun kan sympatisere.

Men husk: Jeg kendte ham til hans fem og tredivte Aar, dengang vi begge opholdt os i London og studerede, han Retsvidenskab og jeg Ingeniørfaget. Og hans Død indtraf ti Aar senere.

Vi bleve kendte ganske tilfældigt og forligtes godt. Alle maatte i Grunden synes om ham. Han var en rig Natur, en overraskende rig Natur. Aldrig har jeg kendt den egentlige Alkibiadesnatur, før jeg traf ham. Overalt var han hjemme. Han havde Spirer til alt hos sig og vel at mærke: Spirerne vare ikke ubetydelige. Han var Drømmer i den Grad, at havde han levet i Middelalderen og kommet Kirken nær, var han bleven Helgen eller Pave. Han var Handlingens Mand i den Grad, at havde han levet til andre Tider var han bleven Kriger eller Statsmand . . . eller maaske Drømmeren og Handlingens Mand vare gaaede Haand i Haand, saa han var bleven en af Historiens Æventyrere, en af hine sælsomme Sømænd, der drog ud paa Havet, anende nye Lande; eller Prælater, der med Sværdet i Haand og himmelvendte Blikke rensed deres Land for Fjender.

Ja, sandelig, han gjorde i den Grad Indtryk paa sine Venner, at vi havde en egen Følelse, naar vi sad sammen med ham, og han blev ivrig for et eller andet. Hans Hengivenhed var sikker nok; men bedst mindes jeg hans vældige, ubetvingelige Vrede. Den var som Bjærget, der ryster. Vi vare bange for at vække den. Ja, det var den eneste Grund, hvorfor vi ikke følte os helt trygge, naar vi sad sammen med ham ved en munter Fest med knaldende Vin og lette Damer. Saa let Ordet flød, naar Talen var om andre, vi turde dog ikke lade det flyde lige let, naar Talen var om ham. For en Gang . . . Gud bevare mig! det glemmer jeg aldrig . . . en Gang vi i et Selskab drillede ham nogle Gange, hvor han blev pludselig ustyrlig! hvor han gik omkring som en langsom, men fast og forfærdelig Cyklon, fejende langsomt, men sikkert og ustandseligt, alt med sig, løst og fast. Nuvel, han bad os om Tilgivelse næste Dag, betalte af sin egen Pung al Ødelæggelsens Vederstyggelighed . . . og saa var det hele glemt, saameget mere som han siden efter vistnok blev bedre og mildere af Sind — og dog, vi huskede det nok dybest inde, og det virkede nok derhen, at vi siden vogtede os for at tirre ham.

Han havde Formue, og han var ikke bange for at lade Pengene rulle. Kom han en Aften paa en Varieté og fik en Chanteuse at se, der faldt i hans Smag, kunde han købe den største Buket, fæste sit Visitkort med en Indbydelse til Souper fast i Buketten ved sin Diamantnaal. Kvinder i Almindelighed, anstændige Damer altsaa, faldt ikke i hans Smag. De kosted ham for meget Bryderi; han var som Panteren, naar den vil tage sig en Mage for en Tid . . . og desuden . . . jeg tror, at disse Damer af den finere Demimonde tiltalte ham . . . disse med Stænk af Sminke og Kul, med glimrende Smykker og polerede Negle, disse hvis ejendommelige Parfume ofte kan være ganske besnærende. For ham ialfald vare de fortryllende; særlig de franske holdt han af. Naar en saadan smidig Pariser-Kat snoede sig paa Brædderne, gurglende sine utugtige Sange til utugtige Gebærder — ja, saa var det netop, hvad vor Ven kunde forstaa og sætte Pris paa.

Men, vil du sige, hvor bliver saa Guvernøren af? Du har Ret, du forstaar maaske, at jeg har dvælet saa længe ved dette, fordi jeg i dette Tidspuukt var hans Ven. Nuvel, han tog sine Eksamener med Held, havde en Tidlang Post i Ministeriet og var i den Grad optagen, at vi saa lidet til ham. I en stor By mærkes ikke saadant; nye Bekendtskaber sluttes let og snart er den forrige Ven ude af Sind og Tanke. Nok er det, en Aften, nogle af os sad paa vor Stamkafé, udbrød en: „Men det er sandt, ved I ogsaa at Seth Haverland skal Pokker i Vold til Hindostan . . . lige lukt til . . . ja, nu husker jeg saamænd ikke Stedet mere. Mon det ikke var til Nagpur".

Nuvel . . . fem Minutter snakker vi maaske om denne Sag; saa gled Samtalen ganske umærkeligt over til noget andet og ingen af os nævnte Seth Haverland oftere. Han var jo nu engang borte og han blev borte.

* * *

Det kan synes et temmelig stort Spring, at jeg nu maa fortælle om Mandens Død; men i Virkeligheden hørte jeg ikke noget om eller fra Seth Haverland før jeg en Aften — hvor godt jeg husker min Bestyrtelse — læste en Bekendtgørelse om hans Død i Dagsaviserne.

Og pludselig, som om man havde aabnet en hemmelig Dør, begyndte der at strømme ud en Mængde Rygter om Grunden til hans Død. Der blev endog skrevet derom i de Aviser, som kort Tid i Forvejen havde gjort hans Død bekendt. Man talte om intet mindre end om, at han var forgivet af de Indfødte, hvem han havde været en altfor streng Herre og som hadede ham fanatisk og glødende. Hans Læge dernedefra rykkede ogsaa ud med en Forklaring, som ikke kunde holde Stand mod evropæisk Kritik. Den sagde ikke meget andet end at Mr. Haverland var død af Hjærtelammelse — som om ikke Forgiftningstilfælde netop bevirker Hjærtets Lammelse. En spydig Redaktør skrev ogsaa under denne Erklæring en Anmærkning, saalydende: Den ærede Doktor har maaske levet saa længe under Himalajas Skygge, at han ikke har hørt eller ikke erindrer den bekendte Historie om Dommeren og den Anklagede. Vi skal friske den op.

Dommeren: „De er, Anklagede, beskyldt for at have begaaet et Mord".

Anklagede: „Hr. Dommer, jeg gjorde det ikke, men min Haand gjorde det."

Et andet Blad var endog dristig nok til at insinuere at maaske Doktoren gav den tossede Erklæring af Frygt for selv at dø af „Hjærtelammelse".

Fra Tid til anden har jeg faaet noget at vide om Seth Haverlands Liv dernede i Indien og hans paafølgende Sygdom og Død.

Jeg skal forsøge at udvikle, hvad jeg mener det ligger nær at antage, idet jeg støtter mig til haandgribelige Facta og til paalidelige Folks Udsagn.

Jeg ved, at Seth Haverland har gaaet ensom omkring dernede i den Landsdel, han var sat til at regere. Han havde ingen, som han kunde slutte sig til; hans Land laa i en Afkrog mellem Bjærge, hvor aldrig et eneste Pust kom fra Verden derudefra. Saa havde hans medfødte Hang til Tungsind og Bitterhed faaet Overhaand over hans i lige Maade medfødte Hang til Glæde og Lyst. Og hans Livsenergi, der blev dæmmet op for under disse Forhold, brød sig Vej, forenede sig med hans Hypokondri og gjorde ham haard og hjærteløs i sin Færd mod de indfødte. Han blev kendt som en noget nær grum Person, der rynkede Bryn og straffede strængt den mindste Forseelse, der trodsede Landets gamle Vedtægter og Skikke, ja haanede dem ved at indføre Regler og Love, der ligesom besudlede dem.

Seth Haverland gjorde alt dette, han, som var vor Ven. Han, som i mange Henseender var saa fin og forstandig. Seth Haverland gjorde dette . . . nuvel, Gud ved . . . jeg forstaar det maaske dog . . . trods alt . . . jeg forstaar at ogsaa dette kunde han gøre.

Som sagt, han gjorde det altsaa. Og han blev en forhadt Mand. Dette følte han vistnok selv og det bragte ham uvilkaarlig til at gaa endnu videre. Han blev endnu mere forhadt, en og anden Dolk droges maaske af Skeden mod ham, i Krogene skar de Ulykkelige, over hvem hans Grumhed gik ud over, Tænder; der hviskedes maaske over ham og under ham. Han mærkede det, om han ikke hørte det. Han saa sig maaske omkring, en dunkel Følelse af Rædsel sneg sig i ham, han gik videre og videre i sin Strænghed. Indtil han pludselig blev syg og døde et Aars Tid efter Sygdommens Begyndelse.

* * *

Kære Ven, her har du et Par Stumper Breve, som Seth Haverland skrev til sin Læge, Mr. Walther (ikke den engelsk-indiske altsaa). De lyde noksaa sære, ikke sandt?

. . . . „Jeg tror, som engang før sagt, Hr. Doktor, at min Sygdom paa en eller anden Maade skriver sig fra den Aften i Kalkutta, som jeg før har omtalt for Dem. Jeg var kommen did efter Ordre fra Regeringen, havde rejst to Dage i et Træk. Udpaa Aftenen sad jeg i en af Kalkuttas mindre Kafeer og drak Kaffe. Der var faa Mennesker i Kafeen. Jeg sad og hvilede mig ud og tænkte paa min Mission den følgende Dag. Pludselig kom to Hinduer ind og satte sig ligeoverfor mig. Den ene iagttog mig temmelig skarpt. Og jeg synes nu at erindre, at engang jeg saa op stode begge hans Øjne i mine som to skarpe, blanke Syle. Jeg kunde

ikke rejse mig. Jeg sank tilbage og sov ligesom ind. Da jeg langt om længe vaagnede, frøs jeg. En egen Kulde. Siden hin Aften har jeg ikke været som før. Skulde det have noget med onde Øjne at gøre? Jeg har ikke været overtroisk før, men jeg tror nu, at jeg begynder at blive det."

— — — — —

Et andet Brev indeholder bl. a.:

„Jeg tror at nogen vil mig ondt. Det er som om en hemmelighedsfuld Magt har slaaet Kreds om mig. Vil De tro det, Hr. Doktor, jeg indskibede mig altsaa til Kairo og tænkte ved mig selv: det er dog dejligt at være herude paa det frie Hav. Her kan ingen skade mig. Og hvad sker. En Morgen da jeg vaagner, laa et Brev paa min Hovedpude. Et Brev med en Haandskrift, jeg ikke kendte. Og lagt ind af hvem? Mit Lugar var jo laaset indefra. Jeg rejste mig med en egen Følelse af Besvær og Lede og gik og kendte efter. Jovist, Lugardøren var aflaast. Nuvel, kort og godt, jeg fandt Brevet alligevel og hvilket Brev! saa fuldt af Had og Forbittrelse. „De vil rejse nu. Nuvel, rejs kun; De undslipper os dog aldrig. De kan rejse til Verdens Ende. Overalt skal vor Forbandelse forfølge Dem. De har kun 8 Maaneder at leve i. Det er, som De tror, hin Aften i Kalkutta blev Deres Død beredt."

Som De ser, kære Doktor, vi have med Djævle at gøre".

* * *

Seth Haverland døde. Og han døde omtrent paa den Tid, som er angivet i Brevet. Hvad døde han af? Jo, efter mange Undersøgelser er man tilbøjelig til at tro, at han døde af en egen Forgiftning. Disse Hinduer have mange Metoder. En overmaade klog Læge, jeg har talt med, som undersøgte Seth Haverland kort før hans Død, mente at hans Død skyldes smaa Kobbersplinter, som vare trængt ind i hans Legeme. Ikke Splinter, maaske rettere Støv, saa smaa ere de nemlig. De faas ved at skrabe almindeligt Kobber. De danne sig en Art Spiraler eller smaa Spidser, der, naar de komme ind i den menneskelige Organisme, gaar sin Vej, afsættende Gift, hvor de komme. Lægen tror, at de to Hinduer havde hypnotiseret Seth Haverland og blæst ham en Mængde af dette Støv i hans Næse og Mund. Og fra det Øjeblik var det til ingen Nytte for ham at prøve paa at komme bort over Havet. Døden var ham allerede vis.

P. Glahn

Død

„Store Blomster med blidelig Død".

Jeg drømmer, at jeg træt gaar hen ad Livets Landevej. Langs Vejen staar Hus ved Hus, og gamle Mænd og Kvinder sidde inde i dem med Øjnene sløve og langsomt fæstede paa deres Arbejde. Og unge Mænd grave ivrigt Jorden eller bruge Økse og Sav, saa Sveden løber dem ned ad Kinderne. En Gang imellem standse de og se paa det, de har gjort, og gøre sig ikke den Ulejlighed at tænke paa, at i Morgen og næste Aar og altid skal de gøre det samme om igen.

Jeg standser lidt og ser paa dem og tænker, at Arbejdet maa være en bitter og langsom Gift. Saa gaar jeg videre og ser andre Folk arbejde paa en anden og paa den samme Maade, men jeg hører ogsaa raa Skrig og Eder og ser knyttede Næver og svære Stokke falde tungt paa de svage og hjælpeløse.

En Gang imellem — en sjælden Gang — saa jeg nogle, som intet andet tager sig til end at holde af hinanden, og jeg tænker, at *det* er en blid og langsom Gift. Men det er meget faa, og jeg misunder dem.

En tung Lugt af Sved og daarlig Føde ligger tværs over Vejen. Det er en stram og skærende Stank, der jager mig som et Haglvejr af Piskeslag. Og jager mig træt og er der stadig. Saadan er det gaaet lang Tid. Og jeg ser ingen Grund til, at det skal blive anderledes.

Saa med ét glider der over mig et mildt Pust, fyldt med en sød og klar Duft. Alle mine Porer aabne sig og mine Muskler, som den lange Gang har gjort stive, slappes. Jeg synker sagte ned ved Vejens Rand med Øjne, der lukkes. Om mig bliver det ganske stille og fjærnt. Livet og Forstyrrelsen bliver stille og fjærnt og forbi; thi jeg føler, at denne Duft, der er som et rent og køligt Bad, er Dødens Aande. Og medens jeg synker dybere og dybere, ser jeg store, stille Blomster, hvis lysende Kalke springe duftende ud paa dybe og rolige Floder.

— — Men naar jeg tænker tilbage paa denne Drøm, saa maa jeg indrømme, at Livet, og hvad dets er, mest er mig en stram og skærende Stank, der kaster sig over mig som en Sværm af skidne, begærlige Gribbe. Og jeg ønsker altid, at Dødens Blomst med sød og klar Duft maa aabne sig for mig.

Romanus

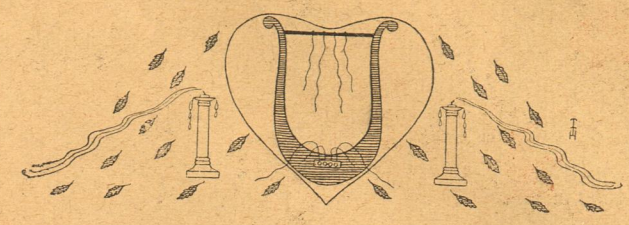

Vuggesang

Søvnens sorte Daab
falder paa mit Liv:
Sov saa, hvert et Haab,
sov saa, hver en Kiv.

Ej mit Øje ser,
godt fra ondt at sanke
ved jeg ikke mer;
aa, den triste Tanke.

En Vugge er min Sjæl,
og en Haand den vugger
paa en Kælders Fjæl;
saa stille den sukker.

Paul Verlaine

Bagefter

Af

Marcel Prévost

Aften Kl. 10

Den fem og tyveaarige Fru Robertier sidder alene i sit Sovekammer foran et Skrivebord af engelsk Mahogni, som en nydelig Lampe kaster sit Skin over. Et lukket Brev ligger foran hende: Den lange, smalle, gullige Konvolut bærer endnu ingen Underskrift.

Fru Robertier er halvt afklædt, hvilket klæder hende henrivende.

Hun er en nydelig, noget yppig Blondine.

Ganske vist er hendes Teint altid saare gennemsigtig og ren; men iAften har hun grædt meget; man ser det paa hendes Øjne og Kinder. Fru Robertier tænker efter.

Hvis jeg nu havde blot en lille Smule Mod, hvis der nu blot var den mindste Smule ved mig, vilde jeg skrive Sandheden til min Mand. Jeg vilde sige til ham: „Se, en Forvorpen er jeg, ikke dig værdig. Fordi din Forretning, der dog i lige Grad vedrører os begge, holder dig borte fra mig, har jeg bedraget dig, har jeg taget en Elsker. Og hvad er det saa for en! En Komfortdreng, en Baccaratspiller, et Fæ . . . Smukke sorte Øjne, det har han, og fyrstelige Hænder og et stort Navn: Marquis de Formosa. Men det betyder jo slet intet, ikke sandt? Det er dog ingen Grund til at bedrage dig efter to Aars lykkeligt Ægteskab. Vi elsker jo hinanden . . . thi jeg har dig saa kær, Jean, meget mere end denne Pyntedukke Formosa, der nys holdt mig i sine Arme fra Kl. 5 til Kl. 7 . . ."

(Saa falder hun hen i Erindring, men genoptager lidt efter lidt sine Tankers Traad).

Ja, saaledes vilde jeg skrive til Hr. Robertier, hvis jeg blot havde den mindste Smule Mod. Det vilde være retskaffent, ærligt . . . (Pavse) og sindssvagt. Thi det var dog det værste for en Ægtemand at vide Besked. I

To lykkelige

Dag fra Kl. 5 til Kl. 7 har Hr. Robertier været netop lige saa rolig og tilfreds som sædvanlig.

Intet fornuftigt Menneske kan forlange, at jeg af overdreven Ærlighed skal gøre min Mand ulykkelig. Jeg vil straks skrive ham et kærligt — — ja, maaske endog en lille Smule lidenskabeligt Brev (han vil saa forfærdelig gærne have saadanne Breve, naar han er skilt fra mig). Og den samme Post vil bringe Formosa denne lille Billet, som jeg skrev straks, da jeg havde forladt ham.

Min Mand vil faa sit Brev i overmorgen. Formosa sit allerede i Morgen. Ved Middagstid vil han modtage det paa Sengen . . . Det bliver en net Opvaagnen for ham.

Jeg maa dog læse det endnu en Gang.

(Hun skærer Konvoluten op, folder Brevet ud og læser med sagte Stemme):

„Min Herre!

Dybt har De misbrugt en ærbar Dames Tillid. Deres Kuriøsitetssamling skulde jeg se og derefter gaa — saaledes var Aftalen. Efter hvad der er sket, kan jeg ikke gense Dem. Men det ligger mig paa Sinde at faa Dem sagt, at jeg forguder min Mand, men foragter Dem.

Jacqueline."

(Hun tænker sig om, stadig med Billetten i Haanden).

. . . Men . . . det er meget uklogt, det jeg har skrevet til denne Knægt. Hvis han nu viser det frem i Klubben, saa siger det jo ganske ligeud: „Jeg

Inspiration

I

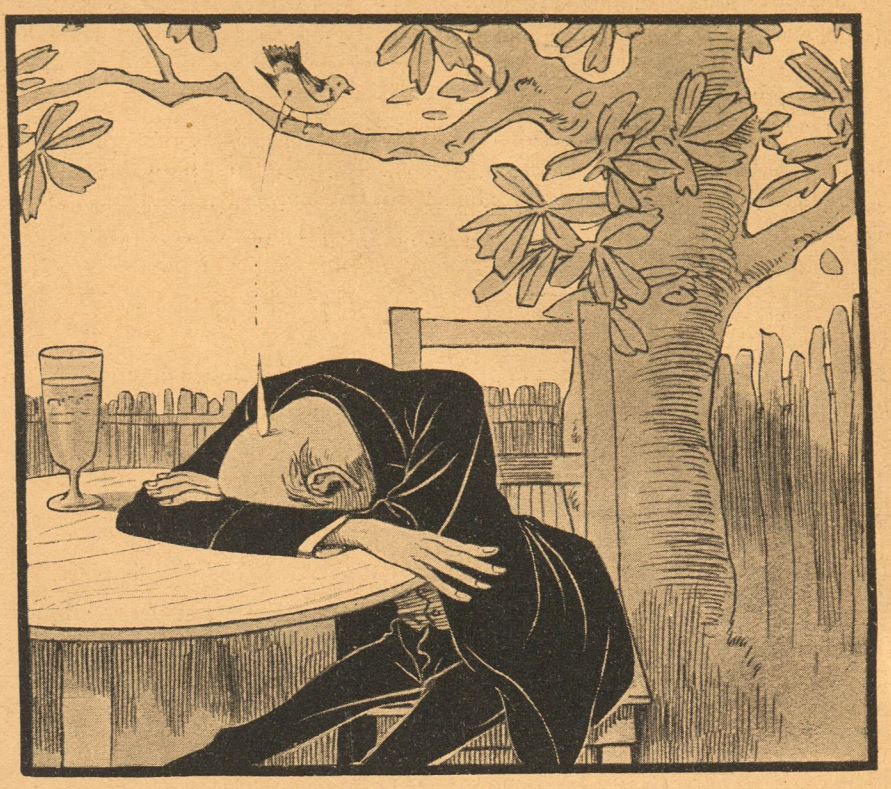

II

III

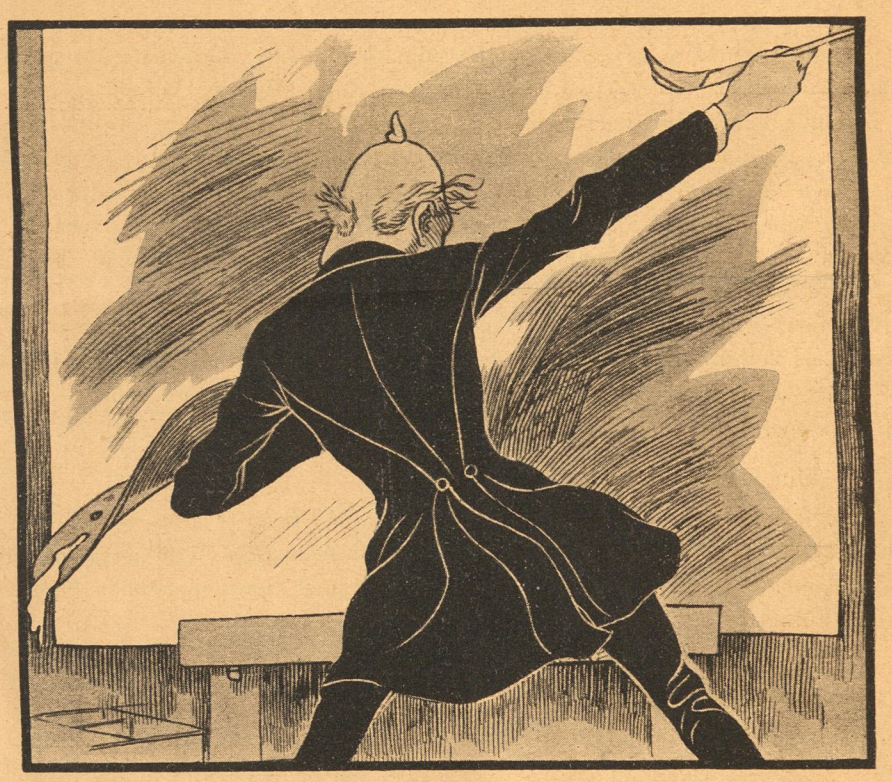

IV

V

VI

har været Deres Elskerinde". Og desuden (med et umærkeligt Smil) denne Talemaade med Kuriøsiteterne, den er ikke heldig. Jeg var saa forvirret... men det med Foragten, det er godt.

(Hun river Brevet itu og begynder paa et nyt — med forandret Haandskrift):

„Min Herre!

De har ikke holdt Deres Ord. Hvad jeg har gjort, det gjorde jeg, fordi jeg ansaa Dem for en Hædersmand. Grusomt har De skuffet mig: De forstaar, at jeg ikke kan se Dem igen. Men det ligger mig paa Sinde at faa Dem sagt, at jeg forguder min Mand, men foragter Dem.

J . . ."

(Eftertænksomhed)

Dette er ikke kompromiterende . . . men lidt for intetsigende er det: „Hvad jeg har gjort, det gjorde jeg . . ." siger slet ingen Ting . . . det er endog daarlig udtrykt. Og Formosa har været Fru Jacobys Elsker, og hun skriver saa godt . . . Nej, det er endnu ikke rigtigt.

(Hun sønderriver Billetten og tager fat paa en anden):

„Min Herre!

Jeg beder Dem indstændig om at stryge Dagen i Dag af Deres Erindring, saaledes som jeg selv gør det. Jeg henvender mig til Deres Æresfølelse. Ikke sandt, alt er forbi og glemt? Jeg forguder min Mand, men Dem . . ."

(Hun standser).

Nej, naar jeg skriver i denne Tone, kan jeg ikke fortælle ham, at jeg foragter ham. Tre Linjer højere oppe behandler jeg ham som en Mand af Ære . . . Jeg vil ganske simpelthen sige: „Jeg forguder min Mand".

Vel. Nu kommer dette „Jeg forguder min Mand", lige Morgenen efter den Dag, paa hvilken — —. Han vil le. Og med Rette. Har jeg virkelig noget at bebrejde ham? Han har øvet sit Kald som Mand . . . . Jeg har indvilliget i at gaa til ham, under det Paaskud, at se hans Samling — — men — — jeg vidste, at han ikke vilde være saa rolig som en Museumstjener. Men jeg vilde forsvare mig, staa imod — — Og saa ved jeg ikke, hvordan det kom . . . . (I slet Humør). Det var ogsaa en Skam af Jean at lade mig være saa længe alene.

(Eftertænksomhed).

Stakkels Jean! Der gaar han og tænker paa mig. Ingen Anelse har han! — — — Aa, jeg skal elske ham saa meget, naar han kommer tilbage.

(Hun sønderriver det nylig skrevne Brev, og begynder paa et nyt).

Min Herre!

„Jeg beder Dem indstændig om at stryge Dagen i Dag af Deres Erindring, saaledes som jeg selv gør det. Alt maa være forbi og glemt. For denne Pris vil jeg tænke paa Dem, nok med Sorg, men uden Had eller Foragt."

J . . .

(Hun løber Brevet igennem).

Dette er godt. Roligt, værdigt, bedrøvet. Og saa vil det ikke gøre den arme Fyr videre ondt — — — Nej, hvor jeg har koketteret med ham!

Og saa — skal jeg sende det af Sted i Aften? Alle Posthuse ere lukkede. Betzy vil faa Adressen at se, hun vil sladre — — — Jeg maa heller selv i Morgen paa Vejen til Louvre bringe det paa Posthuset. — Og saa i Seng.

(Omhyggeligt Toilette. Aftenbøn. Til Sengs . . . Otte Timers fortræffelig Søvn). Den næste Morgen Klokken halv ni betræder Betzy sin Herskerindes Sovekammer.

Fru Robertier, vaagnende: „Naa, — hvad er der i Vejen?"

Betzy: „Frue . . . fra Vaillant — en stor Kurv — —"

Fru Robertier, i godt Humør: „Aa — — Blomster — — Ja, vel — — det er godt — — luk mit Vindu op og bring mig Kurven."

(Betzy adlyder. Kurven er fuld af vidunderlige hvide og røde Roser. Betzy gaar igen).

Fru Robertier: „Hvor smukt — — straks den næste Morgen. Stakkels Fyr — — saa strængt jeg har skrevet til ham!"

(Hun gaar hen til sit Skrivebord, aabner Brevet fra i Gaar Aftes, læser det endnu en Gang. Gaar nogle Minutter frem og tilbage i sit Værelse. Bliver staaende foran sit Toilettespejl, ser med Tilfredshed, at Søvnen har gengivet hendes Teint dens Friskhed. Hun gaar tilbage til Skrivebordet, krøller Brevet sammen. — — — Det kan jeg ganske afgjort ikke sende ham, efter at jeg har modtaget Blomsterne.

(Hun sætter sig og skriver hastigt følgende Ord):

„Mange Tak . . . Jeg er meget bedrøvet. Jeg vilde gærne glemme det i Gaar. Og kan det ikke. Beklag mig!"

. . .

(Læser Brevet igennem).

Saadan er det godt. Ligesaa værdigt som det forrige, og venligere. Jeg vil lægge det i en Postkasse, naar jeg gaar til Louvre.

(Hun ringer paa Betzy og klæder sig paa).

Vin

„Vin vil jeg have! Brun Vin!"

„Slaverne bragte Vinen i høje Kander."

Og Tyrannen drak.

Derefter rasede Tyrannen ikke mere.

— — —

Litofôba, Husdigteren, var falden i Unaade. Det krænkede Litofôba.

Litofôba skreg ogsaa:

„Vin vil jeg have! Brun Vin!"

Men de spottede Litofôba, thi ham brød ingen sig mere om. Litofôba var jo falden i Unaade . . .

Husdigteren blottede sit Bryst, skreg endnu en Gang vanvittigt op og stak sin Dolk ind i venstre Side — midt ind i Hjærtet.

Litofôba faldt død om.

Tyrannen hørte Skriget og Faldet — en Anelse rørte sig i hans Hjærne — men straks efter skreg han atter: „Vin vil jeg have! Brun Vin!"

Paul Scheerbart

Medgift og Modgift

Det er Søndag Aften — henad sex.

Har De lagt Mærke til det Fænomen: Naar det bliver varmt i Paris Søndag Aften, saa bliver det altid varmere end andre Aftner — selv om Termometret slet ikke staar højere?

Saa det har De ikke lagt Mærke til? Det er forresten ogsaa lige meget. De mangler Iagttagelsesevne, og saa taler vi ikke mer om det.

Videre!

Klokken er sex. Det er den Tid, da Pariserne — de Parisere, som ikke har ret mange Penge at spendere paa Middagen, gaar paa Kafé og fylder sig med *Apéritifs*, disse sære, hemmelighedsfulde Vædsker, der smager [illegible] men som til Gjengæld besidder en bedaarende Ævne til at ødelægge Maven.

[illegible] man har nydt bare to af disse Gjenstande, er man ikke sulten mer [illegible] kun det halve. En Økonomi, som i disse sløje Tider ingenlunde [illegible] Betydning.

[illegible] g sad paa Asfalten udenfor en Boulevardkafé, foran mig stod den grønne [illegible], der bærer *Pernods* Navn.

Der kom en Herre og en Dame og satte sig ved Bordet ved Siden af. De var aabenbart Ægtefolk.

Damen bestilte sin Vermouth, han forlangte sin Absinth.

Damen bestilte sin Vermouth, saa man hørte, det hele var hende den ligegyldigste Ting af Verden.

Herren forlangte sin Absinth med et Tonefald, der udtrykte en usigelig Træthed.

Det var, som om han sagde:

— lad mig faa en Absinth, ikke for at drikke mig fuld, men for at prøve at glemme, og for — om saa kun for et Kvarter — at slippe væk fra den uudholdelige Lirekasse, som kaldes *Livet*.

Absinthdrikkeren var en meget smuk Mand omkring de tredve, enkelt, men elegant klædt, af et intelligent og fint Ydre — men hvor saa han dog ud til at kjede sig, den arme Mand.

Jeg er altfor galant til at ville sige om en Dame, at hun er grim eller blot „mindre heldig", jeg nøjes med at fastslaa, at den pæne Absinthherres bedre Halvdel var slet og ret simpel.

Hendes rent fysiske Mangel paa Harmoni støttedes kraftigt af et Udtryk af bestialsk Frækhed og Arrigskab. Et overdaadigt, men smagløst Toilette dannede Hylstret for dette Væsen og gjorde det yderligere ækelt.

Ak ja, jeg forstod den stakkels Mands Fortvivlelse. Havde jeg været i hans Sted, jeg havde drukket ikke ét lille bitte Glas Absinth, men Tønder af Absinth, Strømme, Oceaner af Absinth!

Jeg hørte af deres Samtale kun enkelte, ligegyldige Brudstykker, men af Damens opbragte Mine, af Mandens trætte Udtryk, forstod jeg den lille Idyl, der spilledes mellem dem.

Pludselig udtrykte Manden ved sin Holdning, at han nu havde nok af denne Familiefest.

Han tømte i én Slurk den sidste Halvdel af sit Glas — den første havde han nydt i smaa Nip — saa' sin Kone lige i Øjnene, og sagde:

— Kan Du nu ikke snart lade mig have Fred?

Den stygge Dame lod til at blive lidt frapperet over denne Vending.

— Ja, vedblev Manden, Du gjør mig snart sindssvag med dine Bebrejdelser og dine Hentydninger!

— Mine Hentydninger?

— Ja, akkurat. Du mener stadig din Medgift, ikke?

— Men kjære Ven . . .

— Din Medgift! Naa ja, lad os tale om den da! Ved Du, hvad den er? Den er ikke en sur Sild værd. Ved Du, hvor stor din Medgift var?

— Hundrede Tusinde.

— Ja, meget rigtig, hundrede Tusinde. Ved Du, hvad dine hundrede Tusinde, dine saa meget omtalte hundrede Tusinde, giver om Aaret?

— Ikke nøjagtigt . . .

— Det skal jeg sige Dig: dine berømte hundrede Tusinde giver tre tusinde Francs om Aaret — Omkostningerne endda fraregnede.

— Jamen kjære . . .

— Og tre tusinde om Aaret, véd Du, hvormeget det er om Dagen?

— Jamen dog . . .

— Det er ni Francs og halvtreds. Er Du med? *Ni Francs og halv—treds Cen—ti—mer.*

— Men . . .

— Lad os tage et rundt Tal, lad os sige ti Francs . . . Ti Francs om Dagen, véd Du, hvormeget det er i Timen?

— Nej, jeg . . .

— Ti Francs om Dagen, det er fyrretyve Centimer i Timen. Ja, det er din Medgift lige bestemt: fyrretyve Centimer i Timen. Er saa ikke ens Frihed nok saa meget værd?

— Du fornærmer mig!

— Værs'go', der har Du fyrretyve Centimer tilbage af Din Medgift — for de tredsindstyve Minuters Frihed, som jeg nu tager mig. Klokken er halv seks, jeg kommer hjem til Middag Klokken halv syv . . .

— Du er en Laban!

— Og jeg siger Dig i Forvejen: Hvis Maden saa ikke er ordentlig, og hvis Du endnu til den Tid har det Fjæs paa, som Du nu har, saa gaar jeg ud og spiser — stadig naturligvis mod Erlæggelse af en Kvotapart af Din Medgift, nøjagtig svarende til den Tid, jeg er borte. Farvel, Du søde!

Saa betalte han Drikkevarerne og forsvandt, efterladende sin Ægtemage med de fyrretyve Centimer. Hun gloede idiotisk efter ham.

Alphonse Allais

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Nu foreligger afsluttet paa

Gyldendalske Boghandels Forlag

Georg Brandes:

William Shakespeare

I—III 18 Kr.

Professor Otto Jespersen (i Tilskueren), Forfatteren og Literaturhistorikeren Erik Lie (i Verdens Gang), Literaturhistorikeren Torben Lundbeck (i Studenterbladet), Filologen, cand. mag. Johannes Magnussen (i Politiken), Forfatteren Hans Aanrud (i norske Intelligenssedler), Forfatteren A. Gnudtzmann (i Avisen) og en Række andre Kritikere har enstemmig erklæret William Shakespeare for et af Brandes' betydeligste Værker, et monumentalt Værk i moderne Literaturforskning.

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.

Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.

Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES"

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

Nyhed! **Nyhed!**

I disse Dage er udkommen den engelske Forfatter **Grant Allens** opsigtvækkende Roman:

Kvinden som vovede det

Paa Dansk ved S. v. Teunback

3 Kroner

„Bogen er velskreven, spændende og helt igennem underholdende. Kvindeemancipationen drives her til de yderste Konsekvenser. Romanens Heltinde vover Samlivet med den Elskede, uden det lovformelige Ægteskabs officielle Stempel, og føler sig dog lige saa ren som nogen gift Kvinde. . . . Man bør læse Bogen, hvad enten man er Ven eller Modstander af det Princip, hvorover den er bygget."

(Af den danske Presses Omtale)

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

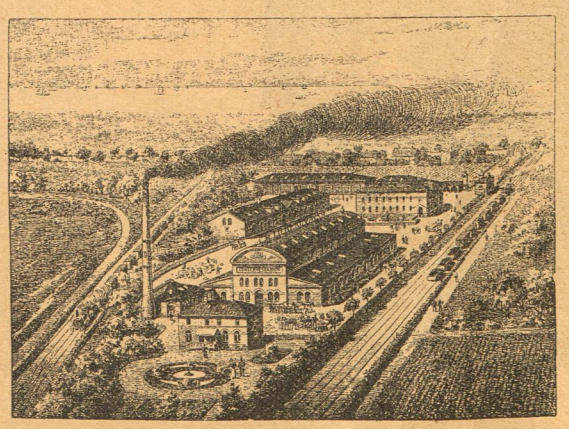

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

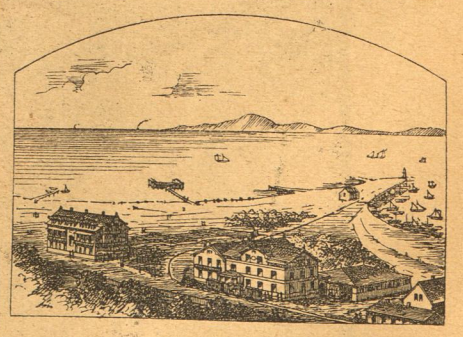

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

Udkommet er: **Stjærnerne** DIGTE AF **Aage Matthison-Hansen**

Med Forfatterens Portræt, tegnet af H. Chr. Hansen

Pris 1 Kr. 25 Øre

Faas i alle Nordens Boglader

Axel Andersen,

Nørrebrogade 18

En Dag i Maj —

En Dag i Maj, en Dag i Vaar,
en Dag i Livets lyse Aar
med gylden Solskinsglæde —
saa syng nu, Solsort, kuk nu, Gøg,
thi under Vaarens Felt af Bøg
er Lykken selv tilstede.

Det er en stille Skyggeplet,
hvor han har slængt sig, foraarstræt,
og lagt sig tyst til Hvile.
Med Nakken let mod hendes Knæ,
for Dagens Sol og Støv i Læ
han ser sin Elskte smile.

En Dag i Vaar, en Dag i Maj, —
ak, siden gaar vi mangen Vej
i Regn og Slud og Kulde.
Hvor godt, hvor blidt at tænke paa,
at engang var vor Himmel blaa,
og vore Hjærter fulde.

A. M.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 9

BASTA

3. Juni 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgiver og ansvarlig Redaktør:
Karl Buhl

Rosenknoppen

(Tegning af K. Starke)

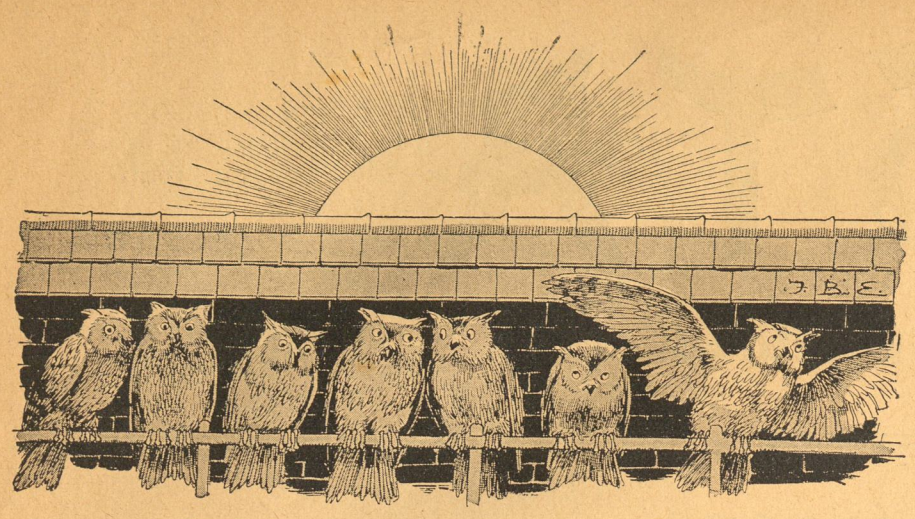

Sælsomme Historier

IV.

Skarv

Jeg husker ham endnu. Han kom næsten altid til Byen ved taaget Veir. Jeg lærte ham at kende, og jeg blev med ham ud at fiske hele tre Septembernætter i Rad.

Men endnu efter mange Aars Forløb véd jeg ikke, hvem han i Grunden var. Hvad hans megen Snak angaar, har jeg glemt det meste. Som de fleste Sjøfolk var han noget henfalden til Drik, og ialfald dengang troede jeg, at han var drukken derude paa Havet, og at hans vilde Fantasier var en Frugt af Høstnattens Mørke og Havets Storhed og af Brændevin.

Han havde et Haar saa sort, som nogen Nordlænding kan have det, og hans Øjne var ogsaa ganske sorte. Han gik i en tyk Vadmelsdragt, der sad skjødesløst om ham og gav hans Figur et lubbent Anstrøg. I Halsen bar han en ildrød Klud, der lod det mørke i hans Ansigt brillere. Han fortalte mig, at han havde været Styrmand paa en Tremaster, der gik paa Vestindien, og jeg forstod, at han havde oplevet og gjennemgaaet meget. Mest forstod jeg det ved at se paa hans Ansigt. Thi Menneskenes Ansigter kan være mangeartede: Jeg har seet Ansigter, som minded om en Søndagsprædiken, andre som jeg kunde ligne med Love og Regler, atter andre, som ligned sørgmodige Sange, og enkelte, der minded om Eventyr. Saadan var den Mands, jeg taler om: og det var som et vildt og hemmelighedsfuldt Eventyr tillige.

Naar vi laa derude langt tilhavs og fisked de store Bundfiske, saa kunde han dukke ned bag Halvdækket — da tænker jeg, han drak — og dukke op igjen med et halvt smilende Udtryk i Ansigtet. Saa kom forunderlige Udraab, Historier, som ikke sjelden slutted paa Halvvejen, og gamle Vers — af de enfoldige Kjærlighedssange, Sjømanden synger. Men tidt kunde Historien være vild.

Som nu engang — — det var den sidste af de tre Septembernætter. Da dukked han frem bag Halvdækket og saa, at Maanen, en stor, gul Høstmaane, holdt paa at gaa bag en sort Sky. Han stirrede mod Maanen — jeg ser endnu det stive Udtryk i hans Øine — og raabte:

„Skal vi faa Uveir? Skal det skrige herude, saa det skal høres i Land?“

„Hvad skal skrige?“ spurgte jeg.

„Hvad skal skrige!“, raabte han. „Spør du mig, spør jeg dig. Men hvis du vil vide det: Det var alligevel engang, det hændte paa Heligeland?“

„Hvor ligger Heligeland!“

„Det ligger mod Nord — — paa det Kart, som jeg har, og som er mest trehundrede Aar, og som er fra Amsterdam af Henrik De Leth, ligger han udenfor Nome Doel“.

„Hvad var det da, som hændte paa Helligeland?“

„Dér havde det skreget fra Sjøen tre Nætter i Træk! Der havde været Storm, og der var blevet stille, og midt i dette hørte alle paa Heligeland de besynderlige Lyd som fra Menneskekrig. Og da de lød første Nat, saa vendte de gamle Folk sig i Sengene om paa den anden Side og sagde: „Hvad er det derudefra for Gaul? Er det Skarv eller Lom eller anden Faul?“

Men næste Natten, saa vaagned de Unge og de, som skulde være kjække. Og de krøb mod Væggen og turde ikke kny, men laa bare og bæbbred. Men én, som ikke var kjendt for kjæk, men for gal og ond, han sagde: „Der er en derude, som skriger, og han er ikke Menneske, for det kan han ikke være, og han er ikke Dyr, for det er han ikke. Men jeg skal nok reise ud til ham!“

„Reiste saa den gale ud?“

„Gale? Han var ikke gal, men han var klog. Men det kunde de andre ikke se. For han var slig, som Sjøen var, og han var slig som Nætterne var og Skriget var. Og han rejste ud og blev dér, men hvem vil komme og dømme ham? Hvem vil? Hvem tør kaste Sten paa Skarven?

Naavel, Skarven lad gaa! Men“ — han reiste sig vildt i Baaden og trued med begge Hænder — „jeg kjender til, og jeg ved om en blank, fin Fugl, som Vorherre tog og stængte ude dér, hvor der findes Uveir og Mørke. Og den blanke, fine Fugl maatte være dér, hvor han ikke hørte hjemme. Og Fuglene paa Land skreg mod ham, som sad derude. Og Fuglen skreg igjen, men Struben begyndte at blive grov. Og dét hørte han, og saa ribbed han de fine Fjær af, og han vendte Brystet mod Uveir og Mørke, og der groede andre Fjær ud, stygge og svarte som paa en Uveirsfugl.

Naavel, saa mærked Fuglen, at han begyndte at blive Skarv, og han rev de sidste Fjær løs. Og næste Gang, da Stormen kom, og Skarvene fløi, saa letted han sig og fløi ud til de andre, og snart blev han ligesaa svart som slig én. Men alligevel kan hans Skrig tidt lyde rent besynderligt!“

* * *

Han fortalte dette med Hænderne knyttede og medens hans Øine stirrede hen for sig. Da han havde endt, satte han sig ned og snakked ikke et Ord mere. Noget efter sagde han dog:

„Skal vi sove? . . . saa tænder jeg Lygten“.

Og han tændte Lygten og hængte den paa Masten.

Imens lagde jeg mig, trak Frakken over mig og lod som jeg sov. Han lod først, som han vilde gjøre det samme; men i Stedet for at lægge sig ned, blev han siddende og se frem for sig. Saa vendte han sig mod mig, og da han saa, at jeg laa rolig, troede han, jeg sov.

Og pludselig forandredes Udtrykket i hans Ansigt. Det var, som om han nu ikke behøvede at skjule sig. Noget dybere trængte sig frem, og det haarde, forstenede veg bort. Hans Øine stirred træt hen for sig, hans Læber blev veke; der kom et Udtryk hos ham af Ulykke og Sorg, som jeg aldrig siden kan glemme. Jeg blev længe liggende at se paa ham i den dunkle Septembernat, medens Lyset fra Lygten spilled over hans Ansigt og tabte sig henover Havet.

* * *

Siden den Høst har jeg ikke seet ham. Og det er mange Aar siden dengang.

Men han er en af dem, som længe kan ligge i Mindet, hvem man i en lang Aarrække mindes som en underlig Skrue, som man næsten glemmer; men som saa pludselig mange Aar efter, naar Livet har lært én selv mangt og meget, stiger frem igjen i Mindet — mere lyslevende end dengang.

Thi det underlige Blik tror man nu at kjende, og de dunkle Ord former sig nu til en Mening.

P. G.

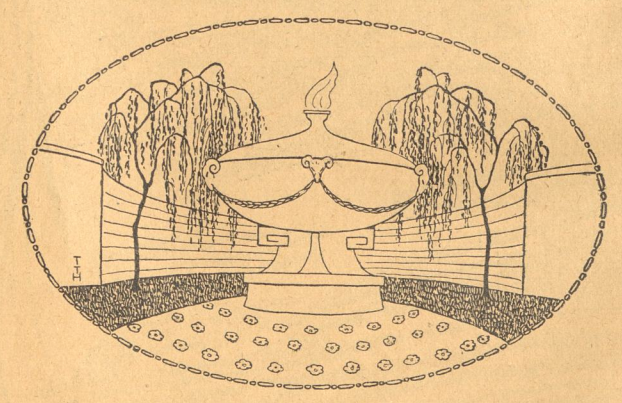

I Høst

I

Det klang saa saart og saa længe,
jeg vidste ej selv af hvad —
Syntes jeg dog, at det hørtes
som et gammelt, sørgmodigt Kvad.

Jeg tror, at jeg hørte det engang
i den fagreste Ungdomstid;
men hin Glans i dit Øje sluktes,
og din Kind blev saa underlig hvid

Thi sidder jeg ensom tilbage,
nynner din Sommer i Grav,
mens Solen synker saa stille
i Vestens evige Hav.

II

Tunge, vinrøde Rose,
med din krydrede Vellugtsstrøm,
tunge, vinrøde Rose,
du ligner min Skærsommerdrøm.

Da du end stod i Knop i dit Hylster,
jeg stak dig glad i min Hat,
sværmed omkring derude
i den matgyldne Sommernat.

Jeg har i min Haand nogle Blade,
visne paa Stænglen de staa.
Det er sent i den Maaned Oktober,
Himlen er kold og graa.

Tys, hører I Lyd som af Klokker?
De kimer saa sorrigfuld.
Nu sænkes min blanke Sommer
dybt ned i den sorte Muld.

Morgentaage

Jeg havde arbejdet til sent paa Natten. Morgenens første Lys faldt gjennem de graa Gardiner koldt ind i Værelset, men jeg sad endnu ved mit Skrivebord.

I Lampen var der ingen Olie mere, Flammen havde opsuget den sidste Draabe, Vægen bar kun en ringe blaa Rand af Lys og forkullede efterhaanden.

Jeg var træt, mine Tanker bøjede sig mod Jorden, og jeg skjulte mine smærtende Øjne med begge mine Hænder.

Foran mig laa det hvide Papir, og jeg tænkte paa, at Morgenen var kommen, og at jeg burde gaa i Seng.

Foran mig laa det hvide Papir, og gennem mine Fingre skinnede Morgenstundens svævende Skygger. Mine overanstrængte Nerver hørte deres Svæven, hørte deres hvide Gevandters glidende Brusen — medens de let gled i Kreds omkring mig, omkring mit Skrivebord, hvide, slanke, som Præstinderne paa Parthernonsfrisen.

Deres Haar var lyst, deres Ansigter blege som Marmor, deres Øjelaag lukkede. En folderig Kjortel faldt ned over deres Tunicaer, der gled bort over Gulvet som svømmende Taage. Sagte svævede de om mig, med sænkede Hoveder, antike Præstinder lig, og i deres Hænder bar de slanke Urner af Ler.

„Hvad bærer I i Eders Hænder?“ spurgte jeg sagte. De svarede mig ikke, de svævede kun sagte i Kreds forbi mig.

„Hvad bærer I i Eders Urner?“ spurgte jeg atter.

Da hævede de sagte deres Stemmer, sagte, ganske sagte, og deres Stemmer var som Toner fra fjærne Klokker, som henfarnes Stemmer var de, en salmeklagende Sang.

„Engang bar vi Vin i gylden Amforer, nu bærer vi Urner af Ler, og i Urnerne Aske.“

De bølgede videre, i Kreds, i usynlig Strøm, ingen lignede den anden, men alle bar de Urner, mejslede Urner af Ler.

Og atter spurgte jeg:

„Hvem er I? Hvorfor svæver I om mig i Morgenstunden?“

Og nu hævede sig i blød Vekselsang Stemmer, der syntes at komme fjærnt fra, Stemmer, der klang som nær Hvisken, klagende Stemmer og rolige, klare og tonløse, Stemmer som Lys og som Mørke.

„Vi bærer Sorg for drømte Følelser“.

„Vi er Hetairer for svunden Lyst“.

„Vi er Præstinder for tænkte Tanker“.

„Vi er Erinnyer for glemte Minder.“

„Vi er Vestalinder for død Elskov.“

Og de svævede videre og gled bort i Morgentaagen.

Mine Hænder faldt ned paa det hvide Blad foran mig, mine Hænder fattede om hinanden som til Bøn.

Og da opvoksede for mit Blik en Skikkelse. Et violet Slør dækkede hende fra Hoved til Fod, og under hendes Slør var hun nøgen. Jeg saa hendes lyse Haar, jeg saa hendes elskede Ansigt, jeg saa Livet lyse fra hendes Øjne.

I hendes Hænder holdt hun en gylden Amfora, og Duften fra den søde Vin smeltede sammen med hendes Nøgenheds Duft.

Mit Liv skælvede op imod hende, og jeg saa Livet sprude ud af hendes Øjne.

Men med begge Hænder holdt hun Amforaenen fast presset til sit Bryst.

Arthur Holitscher

Til den, som er rolig —

Af **St. Mallarmé**

I Aften jeg kommer ej, Dyr, for din Krop at besejre
Et lastefuldt Folkeslags Synd rinder rundt i dit Blod —
for i dit urene Haar sørgmodigt at fejre
den Lede, som skyller saa tungt mine Kærtegns Flod.

Den tunge, den drømmefri Søvn skal din Seng mig yde,
den Søvn, i hvis Tæthed er skjult baade Anger og Nød,
den Søvn, dine dunkle Løgne har lært dig at nyde,
du, der om det glemsomme Intet ved mer end en død.

Thi Lasten, der æder som Gift min medfødte Adel,
har mærket din Sjæl, som min, med sit stivnende Bid.
Men, medens, Kvinde, din Sjæl — den er stenhaard og hvid —

bebos af Hjærtet, usaaret af Ros eller Dadel,
flygter jeg, ligklædt og bleg, af en Angst besat
for at dø, naar alene jeg gaar til mit Leje mod Nat.

Romanus

En Misantrop

(Tegning af T. T. Heine)

„— og lav mig saa en, som jeg kan lukke indvendig fra.“

Fru Sphinx

(Tegning af Reznicek)

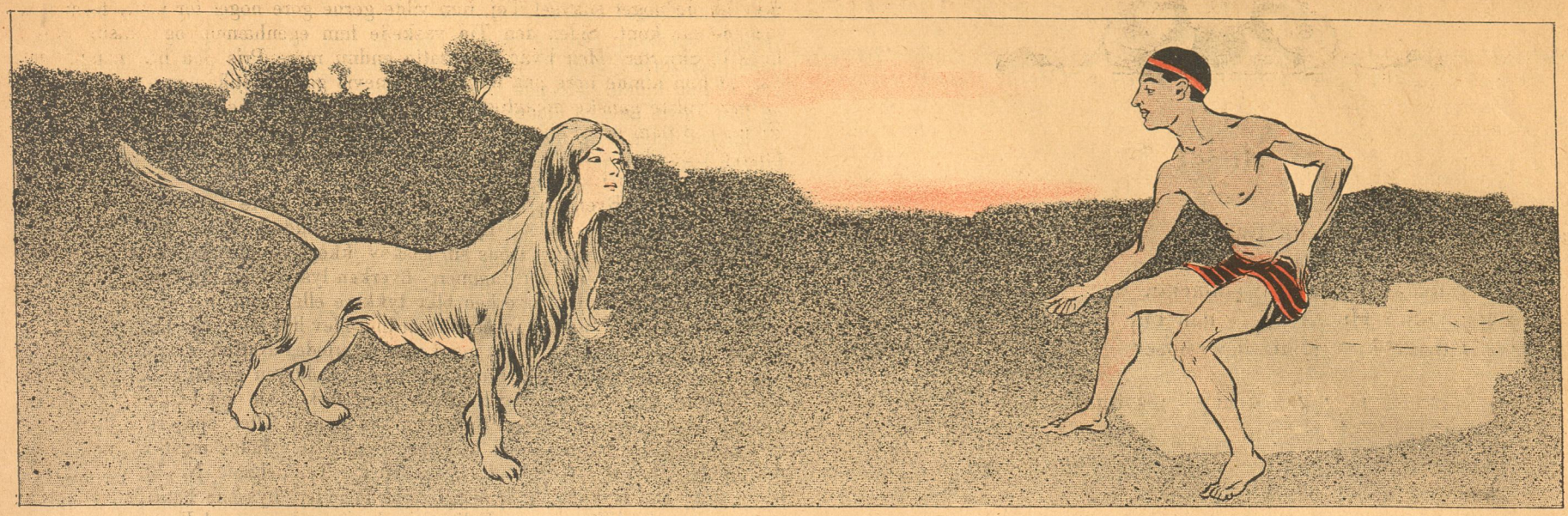

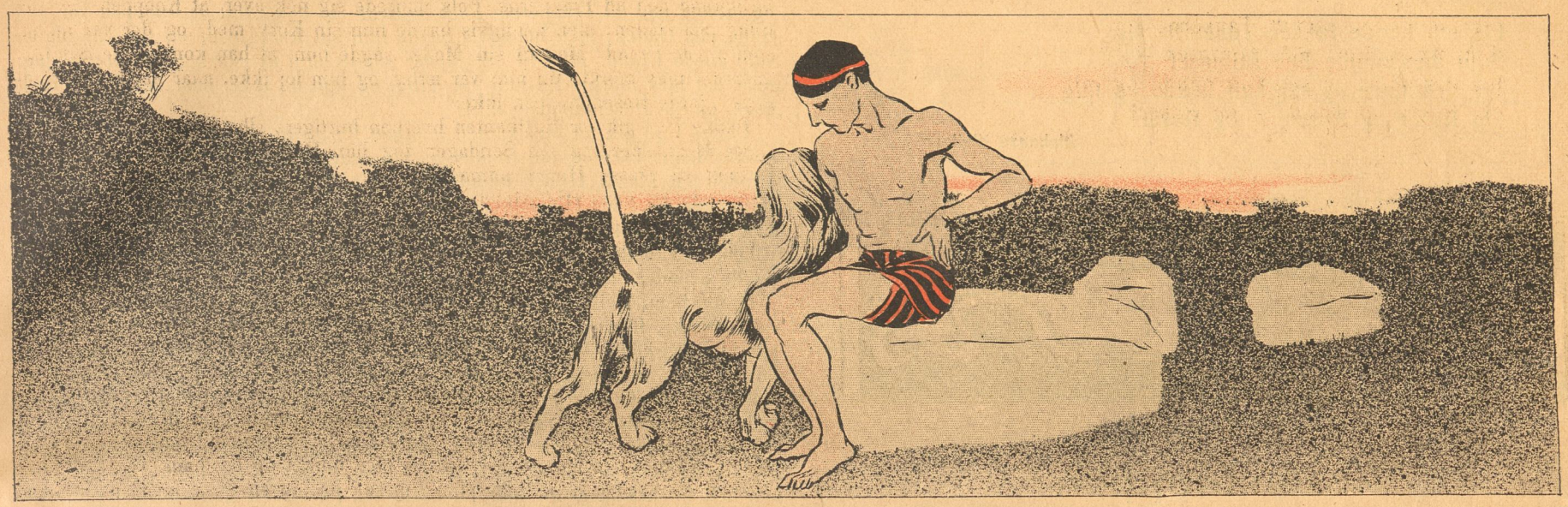

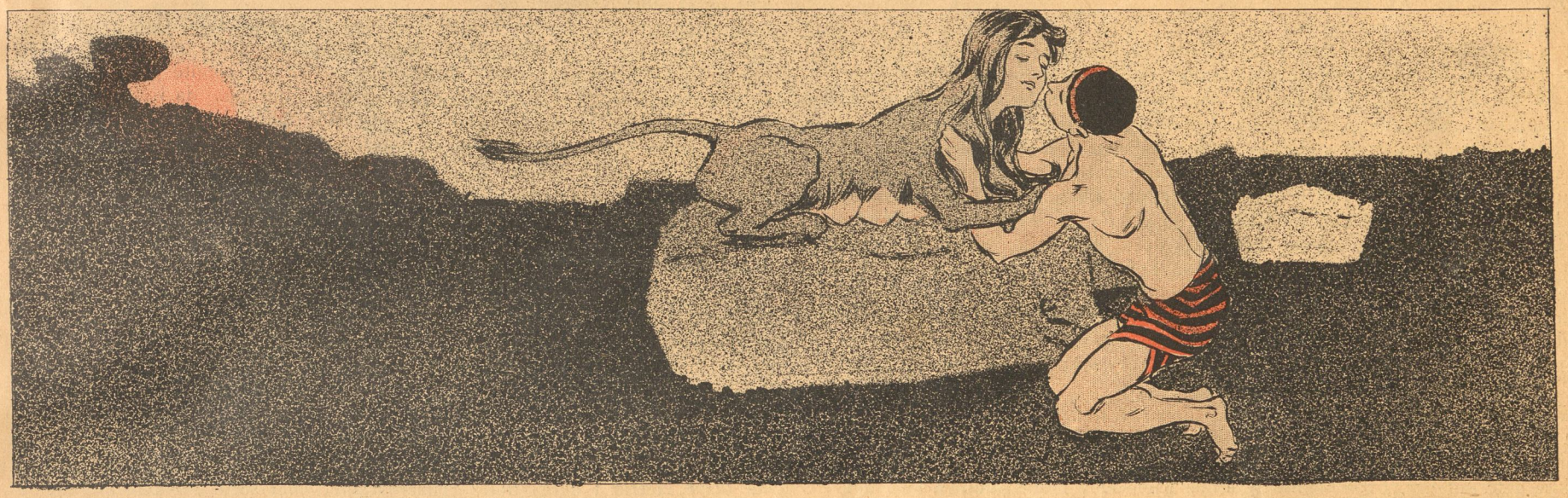

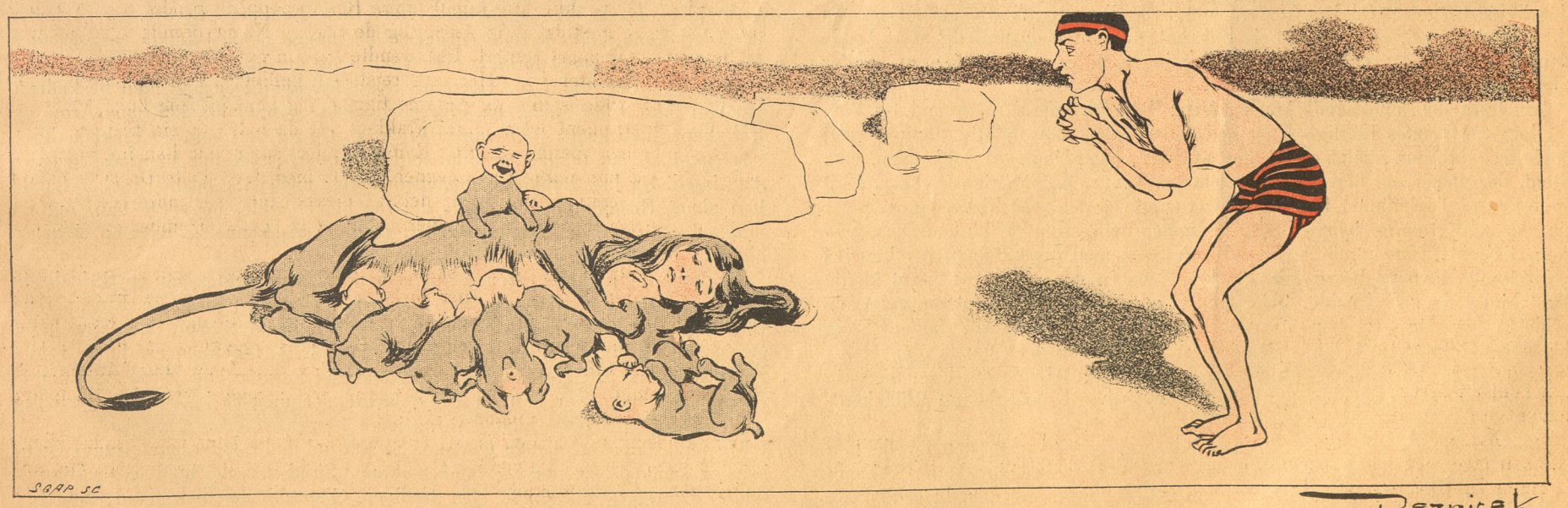

Roser

Der ligger over min Dag
En daarende Duft af Roser —
Og Tanken er dejligt drømmende vag,
Det jubler i Hjærtet — Viljen blir svag,
Og Tungen har glemt sine Gloser.

Hvorfor? — Ja, jeg véd ej — jeg husker kun
Et Billed: — en Kvinde — en Rose —
Hun rakte mig Blomsten — jeg saa' kun, at hun
Var Skabningens dejligste Rose.

Og om hende lukker Tankerne sig
Som nænsomme fine Mimoser —
Jeg drømmer og ser kun hende og mig
Og Roser og Roser — og Roser!

Alphonse Walleen

Rosenknoppen

Rosenknoppen kaldte man Anna i Byen paa Grund af hendes røde Lærreds Kjole, der naaede lige ned til hendes Fødder og som blev holdt sammen om Livet med et Bælte. Og saa havde hun dybe, brune Øjne med smalle Bryn, sorte, lange Lokker, en Pande, der var hvid, og smertefuldt smilende Læber; hun var stor, slank og ikkun seksten Aar. Det var da kun rigtigt af Folk, at de glædede sig over Rosenknoppen, naar hun gik gennem Gaderne med sin store Vaskekurv paa Skulderne. Ellers havde hun ikke meget at bestille, og hun saas kun sjeldent i Byen.

Den By, hvori Anna boede, var ikke stor, ikke heller netop lille. Den laa ved en Indsø op ad en stejl Bakke. Forneden laa den nye By, foroven den gamle, og aller øverst laa den graa Kirke med dens svære, middelalderlige Taarne. Der fandtes kun to store Gader, der løb ved Siden af hinanden som to velopdragne Børn, der er ude at spasere med deres Barnepige. Gennem disse Gader gik Anna hver Morgen, hun blev derfor snart kendt, og Folk glædede sig over hende.

Kommiserne i alle Butikkerne snoede deres Overskæg, naar Rosenknoppen gik forbi; Opvarterne glemte at besørge deres Bestillinger, og de gamle Blomstersælgersker skar deres skønneste Blomster af og gav hende, for at hun skulde stikke dem ind der, hvor hendes lyserøde Kjole blev holdt sammen over hendes hvide Chemise. Og Dandyerne, som hver Morgen gik fra Vinstuerne hen til Blomstertorvet, stak deres høje Silkehatte sammen og pralede af at kende Anna meget godt, og saa vidste dog ingen af dem, i hvilken af hendes Strømper, der var et Hul.

Thi lyserøde Anna havde kun en Ven; han var hende mere end en Ven, thi han var hendes Kærlighed og hed Gioacchimo. Han maatte stamme langt borte fra, thi hans Ansigt var brunet af Solen, hans Haar var dunkelblaa, som Staal, der gløder, og hans Blik var sløret af lange, drømmerige Øjehaar. Højt oppe paa et Tagkammer boede han, tæt oppe ved den graa Kirke, og ovenover sig saa han Svalerne bygge Rede, og under ham strøg de tamme Duer gennem Gaderne. Han kunde se frit ud over Søen med dens Bølger, der knustes hvidt imod Havnens Bolværker, og med dens hvide Sejlere, og fjernt kunde han skimte de høje Fjælde, hvis Tinder selv midt om Sommeren gnistrede hvide af Sne. Og hvis han hævede Blikket end mere, saa saae han over sig den dybe Himmel med dens Sol og dens Stjærner og dens gamle Maane.

Saaledes boede lyserøde Annas Kærlighed, og to Gange om Ugen besøgte hun ham for at bringe ham hans sorte Flonelsskjorte med de røde Silkekantninger.

Men han havde en anden Kjæreste, det var hans Violin, den levede han sammen med, den var han skinsyg paa, den lod han sig beherske af. Thi som en rigtig forelsket Nar kendte han ingen anden Lykke end den, hans Elskede gav ham, og han frydede sig, saa ofte Folk stod stille, naar han spillede paa Gaderne, paa Blomstertorvet eller foran Hotellerne, hvor de rige Rejsende spiste deres Middag ved lange Borde.

Rosenknoppen holdt han ogsaa af, men det var kun saadan, som man overhovedet kan holde af saadan en lille kær Ting, som ikke er knibsk, og hvis Kjoleliv ikke er altfor tæt knappet. Hun var en Gang, da han spillede udenfor, løbet helt hjem med ham og havde spurgt ham med Taarer i Øjnene, om han ikke havde noget snavset Tøj, hun vilde gerne gøre noget for ham, fordi han spillede saa kønt. Siden den Tid vaskede hun egenhændig og ganske gratis hans to Skjorter. Men hvad han satte endnu mere Pris paa hos hende, det var, at hun kunde høre paa hans Spil timevis ganske stille og med store Øjne, og han vidste ganske nøjagtigt, at ogsaa hun egentlig mere tilbad hans elskede Violin end ham selv. Men han var ikke skinsyg, thi de to kunde jo dog ikke forstaa hinanden, uden han traadte imellem som Tolk. Og Rosenknoppen følte sig lykkelig i sin Uvidenhed og var tilfreds.

Og at man i Byen slet ikke anede noget om dette Forhold, at den lille Vaskerpige ganske som før blev elsket og beundret af alle Mennesker, det kom af, at Rosenknoppen trods sin Elskov ikke forsømte sin Vaskekurv, ikke saa hverken snedigere eller dummere, hverken lysere eller mørkere paa Verden end før, og især, at hun hverken blev tykkere eller tyndere end før.

Da det alligevel engang passerede, at hun blev lidt for længe hos Gioacchimo og for bare Kvinkeleren ikke mærkede, hvorledes Natten svandt og Dagen brød frem, saa pikkede hun Musikanten paa Skulderen og sagde, at nu maatte han gifte sig med hende. Og Rosenknoppen forklarede sin Elskede, at næste Søndag skulde han købe en Buket og saa henad Aften spasere over Broen til hendes Moder for efter alle Kunstens Regler at anholde om Rosenknoppens Haand. Hun boede i Baghuset, Forhuset var Tempelgade Nr. 35 og var bekendt nok. Saa trykkede hun begge hans Hænder, kyssede ham paa Munden og sprang ned ad Trapperne. Folk undrede sig nok over, at Knoppen var saa tidlig paa Gaden; men heldigvis havde hun sin Kurv med, og der var ingen, som anede Uraad. Men til sin Moder sagde hun, at han kom næste Søndag, naar det blev mørkt, thi hun var ærlig, og hun løj ikke, naar det kunde undgaas, gjorde Rosenknoppen ikke.

Denne Uge gik for Musikanten hverken hurtigere eller langsommere end for andre Mennesker, og om Søndagen tog han Hat og Frakke, hvilken sidste foruden en Masse Huller udmærkede sig ved et yderst romantisk Snit og stammede fra hans Hjemstavn i Syden. Under denne Kappe gjemte han sit Instrument, Buketten stak han ind under Vesten og saa gik han i Vej. Tempelgade 35 fandt han snart, thi det var virkelig et nok saa bekendt Hus, det havde ovenover Porten en grøn Lygte, som han mente maatte være tændt til Ære for ham, hvilket forekom ham ganske naturligt. Han glædede sig over den smukke, brede Trappegang med de tæppebelagte Trappetrin, det var Ting, som han virkelig ikke havde ventet at træffe paa, der hvor Rosenknoppen boede. Det var jo nok lidt løjerligt, at man betragtede ham længe gennem et Talegitter og saa spurgte, hvad han vilde. Men han tænkte blot, at han kunde jo kun være glad over at faa en saa velopdragen Brud, men det var nu alligevel ingen Maner saadan at staa paa Gangen og anholde om en ung Piges Haand, og han ventede derfor, til der blev lukket op for ham. Og saa blev han helt forskrækket, da han pludselig saa for sig en Kone med et rødt Ansigt og et stort Nøgleknippe.

Hun mønstrede ham fra Top til Taa med et strængt Blik. Han havde gjort sig ganske andre Forestillinger om Rosen-Knoppens Moder, eller ogsaa maatte hun i Øjeblikket være ganske ualmindelig vred; han glemte baade sin Tale og sine Blomster. Han kom først rigtig til Hægterne igen, da hun med et lidt mere medgørligt Ansigt spurgte, om han vilde spille lidt, for det vilde vist more Pigerne svært. Hun har altsaa flere, tænkte han, og før han saa sig for, skubbede den tykke Madam ham gennem en Korridor, hvor der stod Palmer, Oranger, Hupter og Lavrbærtræer, og ind gennem en Dør, og den arme Spillemand befandt sig midt i en Salon, hvis varme, vellugtmættede Luft, pragtfulde Udstyrelse og mærkelige Selskab paa ingen Maade var egnet til at bringe Orden i hans forvirrede Sanser.

Rosenknoppen dukkede endnu en Gang op i hans Bevidsthed, men saa tog hans Omgivelsers Luksus og Yppighed ham fangen. Hans Blik faldt paa Kandelaberen med dens mange elektriske Blus, hvis dybtrøde Glaskupler ligelig fordelte det dæmpede Lys over hele Værelset; han saa de mægtige Spejle, som med slebne Rande og fodbrede Guldrammer vare indsatte i det mørkerøde Lædertapet, og som genspejlede det bløde, blodrøde Smyrnagulvtæppe. Han saa paa Pigerne, og han vidste, at mellem disse lyse og mørke, pragtfuldt paaklædte Skabninger, der var Rosenknoppen ikke at finde. Og han saa disse Herrer i deres flotte Spaseredragter eller sorte Selskabsdragter, og han vidste, at de ikke alle kunde være Rosenknoppens Brødre, og at heller ikke den Kone med det røde Ansigt og de mange Nøgler kunde være hendes Moder. Han var gaaet forkert. Han vendte sig om og vilde gaa.

Men blev der stor Uro. Herrerne rejste sig høfligt og bad ham beskedent, om han ikke vilde spille, og Pigerne tiggede og bønfaldt, tog hans Arme og trak hans Instrument frem under Frakken. Og da han saa sin Elskede blive kærtegnet af saa mange smukke Kvindehænder, saa kunde han ikke længere staa imod. Og han tømte Champagnebægeret; med dets sidste Draaber havde han glemt Rosenknoppen; og da det var blevet stille, begyndte han, oprejst under den straalende Glaskandelaber, omgivet af skønne Kvinder og elegante Mænd.

Og hans Instruments Strenge skælvede nervøst og sagte, som en Stridshests Sittren, naar den langt borte aner Fjenden, der kommer nærmere. Kunstnerens Blik faldt paa en kongelig Skønhed, som sad lænet tilbage lige foran ham. Og hans Blik blev hængende ved hendes Fod, hvis Nøgenhed var finere i sine Farvetoner end Elfenben, og som var skønnere i Formen end Marie Antoinettes Dronningehaand, som han en Gang havde set mejslet i Marmor. Buen fløj raskere, Tonerne fulgte hinanden hurtigere.

Og pludselig skød der en glødende Straale ud under hans lange, tunge Øjenhaar og sænkede sig ned ved hendes skønne Skikkelse, der bred og mægtig udfyldte den sorte Silkekjole. Da tordnede Gioacchimos' Instrument, som om Verdensherskeren havde givet Befaling til at frydes, som krigsførende Kongers Tros, som Havet, naar det brydes, som Jorden, naar den optøes. Saa gik det over i Jærnkirkeklokkers blide Harmoni, fjærnt og ubestemmeligt, baaren hen over fredelige Dalstrøgs bløde Bakkedrag. Og tilsidst klang det som en Foraarsblæst, naar den optøer de sidste stygge, gulbrune Pletter af Vintersneen ude paa de sorte Marker og paa de endnu visne Enge, naar den faar Frøkorn

til at spire, nye Safter til at stige, Knopper til at briste, og ny Kærlighed og Livslyst til at fylde Mennesker og Dyr.

Gioacchimos Blik var atter sløret og ingen anede, hvad der et kort Øjeblik havde flammet frem under de sænkede Øjenlaag. Der var stille i Kredsen; en laa lænet tilbage, en anden bøjede sig frem. De havde rakt hinanden Hænderne og drømte. De havde glemt, hvor de var, og at en Vagabondmusikant havde spillet for dem. Gioacchimos Kæreste havde fejret sin største Triumf. — Endnu var der intet Ord talt, og endnu havde ingen Glas klinget, da Konen med det røde Ansigt blidt blev skubbet bort fra Døren; og ind kom, stille som en Engel, som en Sky paa Aftenhimlen, Rosenknoppen. I hendes Øjne blinkede Perler, hendes Læber smilte sørgmodigere, hendes Pande var hvidere end den blege Rose, som hun havde sat i sit sorte Haar. Thi hun havde først ventet længe i Baghuset. Men saa hørte hun hans Violins Klang, hun vidste, at han var gaaet forkert, og hun skændte paa sig selv, fordi hun boede i et Hus, hvor Baghuset havde et saadant Hus foran sig. Men som klog Pige sagde hun ogsaa til sig selv, at der ingen Fare var, saalænge han spillede videre.

Og saa skete det da, at Rosenknoppen, saasnart Spillet var hørt op, forsigtig som en ung Kat paa et Kaffebord gik ind mellem Puderne og Taburetterne, mellem Vinglassene og Champagneflaskerne og netop kom tidsnok til at lægge sin Elskedes trætte Hoved i sit røde Skød, hvis Bælte forsigtigvis var spændt stærkere end sædvanlig. Og som en lille Moder tørrede hun med et friskvasket Silketørklæde Sveden af hans Pande.

Og da det var bleven aabenbart for alle, at man bare havde at gøre med en ganske regelmæssig Forlovelse, og da Konen med det røde Ansigt længe havde rystet sit Nøglebundt utaalmodig og erklærede, at nu kunde det godt gaa løs, lod man bringe ny Champagne; Bægrene blev fyldte og tømte paa Brudeparrets Vel. Og saasom Herrerne var i godt Humør, kastede de alle de tømte Glas hen i et Hjørne af Salen, saa de klirrende knustes, saa det sukkede smerteligt i Violinens dunkle Træ, medens gyldne Vinperler glimtede i Kvindernes Ansigter, i deres Haar og paa deres hvide Arme.

Men en af Herrerne, som ofte saas blandt Dandyerne paa Blomstertorvet, tog den Buket op, som var falden til Jorden fra Gioacchimo, eg overrakte den galant til Rosenknoppen. Og saasom han var en rig Mand, stak han en Pengeseddel ind i hver af Violinens Aabninger. Det havde alle set, men ingen lagt Mærke til. Saa skiltes man.

Da det unge Par var kommen over i Baghuset kunde Gioacchimo ikke mere bede om Rosenknoppens Haand, for det første, fordi Champagnen var stegen ham til Hovedet, og dernæst, fordi hendes Moder allerede havde lagt sig paa sit højre Øre. Men forat han ikke for anden Gang skulde gaa galt i Byen, beholdt den lille Vaskerpige sin Brudgom hos sig, fik ham forsigtig bragt til Sengs, hvilket ikke var saa let, thi han holdt krampagtigt fast paa sit Instrument og lod det ikke tage fra sig. Og i denne Nat var Rosenknoppen for første Gang skinsyg paa sin Mahognitræs-Medbejlerske, fordi denne i Ordets sande Betydning ikke lod Brudefolkene komme sammen og særlig var den unge Brud en stor Streg i Regningen. Og fordi Ærgrelsen derom rovede hende Søvnen, søgte hun at opmuntre sig med Fremtidsudsigter. Blødt og varmt vilde de have det, thi Vintren var allerede kommen, kold strøg den over Land og Sø, suste op under Husenes Tage og rev i Døre og Vinduer. — Sneflokkene føg i Vinden. —

Men Rosenknoppen var endnu stadig alles Glæde. Kommisserne betragtede det som en Lykke at handle med hende, Opvarterne skænkede Glassene for fulde, naar de nygifte spaserede sammen gennem de tilsneede Gader. Og de gamle Blomsterkoner paa Torvet fandt selv under Sne og Is en hvid eller farvet Blomst, for at Rosenknoppen, den lille Musikantkone, skulde stikke den i Brystet.

Donald Wedekind

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES"

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M. Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

Nyheder fra Gyldendalske Boghandel

DET SJETTE BUD

Roman af **P. E. Benzon.**

5 Kroner

„En interessant Skildring af de religiøse Brydninger ude i Landet, med skarpe Angreb paa Indre Mission. — Samtidig en smuk Kærlighedshistorie, fortalt ud fra et mildt humant Synspunkt."

(Af Pressens Anmeldelser)

Kvinden som vovede det

Roman af den engelske Forfatter **Grant Allen.** *Paa Dansk ved* **S. v. Leunbach**

3 Kroner

„Romanens Heltinde vover Samlivet med den Elskede, uden det lovformelige Ægteskabs officielle Stempel, og føler sig dog lige saa ren som nogen gift Kvinde. . . . Man bør læse Bogen, hvad enten man er Ven eller Modstander af det Princip, hvorover den er bygget."

(Af den danske Presses Omtale)

En Vinternat og andre Fortællinger

Af **Hans Aanrud**

2 Kr. 50 Øre

„Ved de fleste af disse Noveller behøvede en Maupassant ikke at skamme sig."

(A. G. i „Avisen")

En Forbryders Bekendelser

Af **Mons Lie**

1 Kr. 25 Øre

„Lie er en Stilens Mester." *(„Ørebladet", Kristiania)*

„Mons Lie har med sikker Kunst formaaet at vække den Betagelse, som det dybt menneskelige altid ejer." *(Avisen)*

„Ingen af vore Forfattere har en Hu saa gnistrende af Fanatisme som Hr. Mons Lie." *(Dagbladet, Kristiania)*

L. D. Beauvais' Conserves

faas overalt.

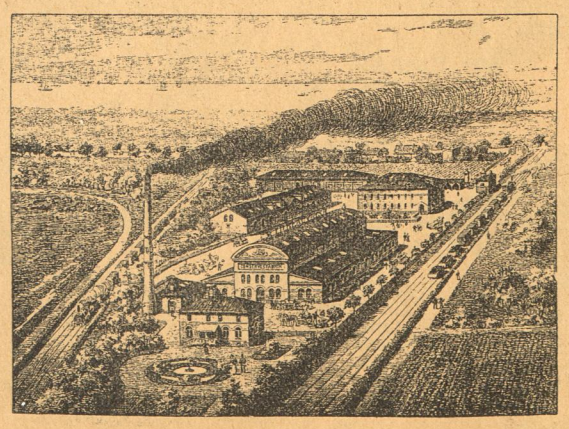

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves

som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.

Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.

Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

L. Kanneworffs

Établissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums.

Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

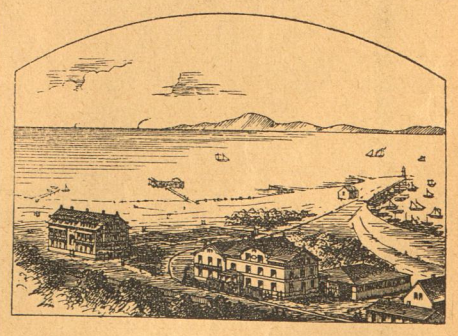

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør

Udkommet er: **Stjærnerne** DIGTE AF **Aage Matthison-Hansen**

Med Forfatterens Portræt, tegnet af H. Chr. Hansen

Pris 1 Kr. 25 Øre

Faas i alle Nordens Boglader

Axel Andersen,

Nørrebrogade 18

Kronen

Kronen blinker i Solens Skin,
blinker i Barnets Øjne ind,
faar det tilsidst til at græde.
„Græd ej, Barn“, lyder Moderens Røst,
„Kronen den er Alverdens Trøst,
Menneskets bedste Glæde.

Ser du, Solen deroppe staar,
giver os Lys det lange Aar,
rund og blank som en Krone.
Kronen er Menneskelivets Sol,
Jordens snehvide, isblanke Pol,
Kongen paa Verdens Trone.

Se! denne lille, solrunde Mønt
skænker dig alt, der er fint og skønt,
alt, der er værd at eje.
Uden Penge maa Mennesket dø
som uden Muld det frugtbare Frø,
tabt paa stenhaarde Veje.

Ser du den grønne, vaarlyse Lund!
Hør! i den tidlige Morgenstund
Fuglenes jublende Toner!
Ak, al Pragt og al Jubel er død
for den, som ej har til det daglige Brød,
to stakkels, to fattige Kroner.

Penge er Skønhed, aa, Penge er alt!
Penge er som et foryngende Salt,
fjærner graa Haar og Rynker.
Skønhed og Penge i et Kabinet
kysses saa smaat ved den første Ret,
ved Kaffen som Kærester synker.

Barn, mit Barn, giv paa Kronen Agt!
Kronen gi'r Ære, Lykke og Magt,
Frihed og Fred i Sjælen.
Alting danser om Kronen rundt.
Tjen den da, gennem Godt og Ondt –
og tjener du ingen, saa stjæl 'en!“

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 10.

BASTA

10. Juni 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgiver og ansvarlig Redaktør:
Karl Buhl

En Omvendelse

(Tegning af Reznicek)

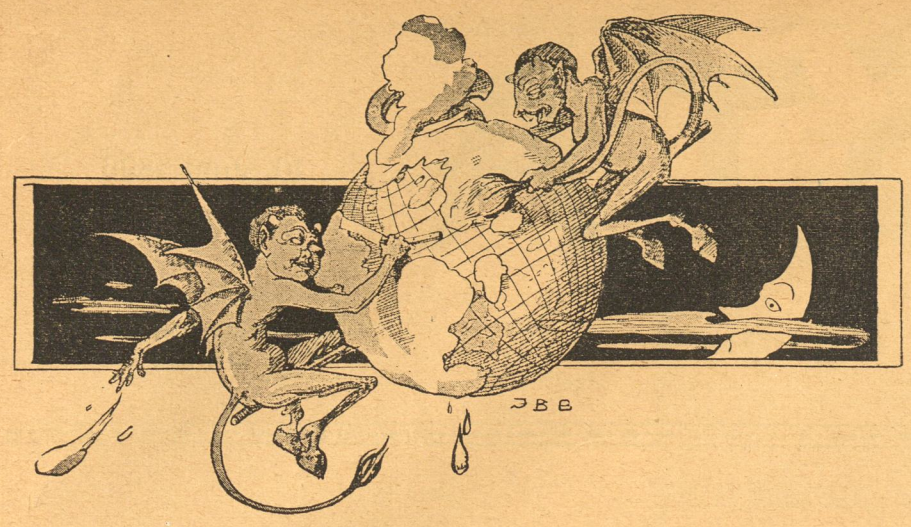

En Omvendelse

Gotfred Bauman fra Halberstadt havde som ret velstaaende Mand trukket sig tilbage fra sin Forretning og var med sin Kone og sin tolvaarige Søn taget til Berlin. Ikke langt fra den Skole, hvori Willy skulde gaa, havde de lejet første Sal i et stort, nyt Hus. Det allerede aldrende Ægtepar begyndte allerede at vænne sig til de ny Forhold, da de pludselig bliver reven ud af deres vanlige Middagslur af et skrækkeligt Spektakel. I anden Etage blev der sparket, trampet, kradset paa Gulvet, lavet en Larm saa ubeskrivelig, at man skulde tro, der blev danset en Kankan i Træsko, ledsaget af vilde Skrig og Krigshyl. Bauman kaldte paa Tjenestepigen og spurgte, hvad der var i Vejen. „Det er Tingel-Tangel Danserinden"; lød Svaret. „Hvad for en?" spurgte Bauman forfærdet. „Den Dame," svarede Marie, „som optræder paa Varietéen. Hun skal være ung og nydelig, har hendes Pige fortalt mig. Nu er hun i Færd med at indøve sin Nationaldans".

„Uh!" udbrød Fru Bauman, „saadan en gemen Tingest."

Fra den Dag af brød det samme Helvedesspektakel løs hver Middag. Bauman og hans Kone vilde hellere undvære deres Middagslur end bede saadan en om Ro. Deres Tilfredshed var nu forbi, tungt og med Uro afventede de nu hver Dag det Øjeblik, da det forfærdelige skulde begynde oven over deres Hoveder. De blev synligt magrere. Den lille Willy saa paa denne Elendighed og besluttede at befri sine kære Forældre for denne Mare. Han vilde tage Mod til sig og ydmygt bede denne frygtelige Skabning, om ikke at lægge hans kære gamle Forældre for tidligt i Graven.

En Dag var Larmen over dem rent djævelsk. Trampen saa voldsom, at Loftet truede med at falde ned, hvortil man tydelig hørte en vild, udfordrende Latter.

„Nej, nu gaar det dog for vidt!" raabte Bauman, „nu gaar jeg derop og gør en Ende paa Sagen". Rasende sprang han op ad Trappen til anden Etage. Døren stod aaben, og han kunde se ind i Stuen. Han gik videre og saa da et Syn, som fik hans Faderhjærte til at skælve: Willy hoppede med Benene i Luften paa Hænderne rundt i Værelset og forsikrede aandeløs sin skønne Tilskuerinde om, at det var nemt nok, hun skulde bare probere. Hun havde hjælpeløs af Latter kastet sig paa Chaiselonguen. Midt i et særligt sindssvagt Hop opdagede Willy sin Fader. Han kom i en Fart paa Benene og greb ilsomt Flugten,

„Nej, nu hører al Ting op," buste Bauman ud. Den unge Dame for op, gjorde en lille, stiv Bøjning og sagde i en spørgende Tone: „Jeg tror ikke, jeg har den Ære — —?" „Jeg hedder Bauman, jeg bor i Etagen neden under. Jeg er gaaet herop for at sige Dem, at Deres evindelige, forbandede Spektakel forbittrer os Livet. Min Kone mener det samme. Men ikke nok med det, lærer De nu ogsaa min lille Søn at hjælpe Dem dermed. Fy, De skulde skamme Dem!"

Danserinden blinkede med Øjnene, som om hun var i Forlegenhed for et Svar. Pludselig kastede hun sig i en Stol og brød ud i Hulken. Bauman blev meget overrasket og hans Forbitrelse tog betydeligt af. Han ansaa' Angeren for ægte og syntes, at han havde været meget grusom. Og desuden var dette lille Væsen ubestridelig saare skøn med sit rige, brune Haar og sine store Barneøjne. „Jeg — jeg vilde slet ikke gøre Dem noget ondt," stammede han. Danserinden slog Øjnene op og svarede grædende:

„Ser De, jeg kan ingen andre Danse end Kankan og de skotske, ungarske og spanske Nationaldanse. Jeg tjener mit Brød derved, og jeg maa hver Dag øve mig, naar jeg skal optræde om Aftenen. Jeg har ikke haft Lejlighed til at lære de Danse, som Folk ellers kan. Jeg maa lære, hvad jeg skal bruge paa Tribunen. Og hjemme hos mine Forældre maa der ikke danses. Min Fader er meget streng. Han er Landsbypræst —"

„Er han Præst?" afbrød Bauman hende, „det havde jeg ingen Anelse om."

Med godt spillet Alvor blev Danserinden ved: „Jeg tror, at jeg godt kunde lære en god borgerlig Dans, hvis bare nogen vilde vise mig Vejen. Vals for Eksempel. Jeg har hørt, at det skal være en meget almindelig Dans paa Familjeballer, og —"; nu maatte hun igen bryde ud i en Hulken for ikke at briste i Latter.

„Det tror jeg ogsaa," sagde Bauman alvorlig og faderlig, „De vilde sikkert finde en Vals meget smukkere — hm — maaske — hm — ogsaa meget anstændigere end disse andre Danse."

„Det er jeg ganske sikker paa," sagde Danserinden. „Men desværre har jeg kun lært saadanne Danse —" og saa rejste hun sig yndefuldt paa sine Taaspidser, hvirvlede rundt og kastede to Gange Benene næsten op til Hængelampen. „Vær dog saa venlig og vis mig, hvorledes en Vals danses, Hr. Bauman."

„Gud ved, om jeg kan det endnu. Da jeg var ung —," men i dette Øjeblik blev han ramt af et fugtigt Blik fra de skønne Barneøjne, og saa begyndte han at give de første Trin. „Ser De — saaledes," sagde han og saa fløjtede han Melodien til „Saa sødt" i Takt med Trinene.

„Nej, det var dejligt!" raabte Pigebarnet og klappede i Hænderne. „Nej, hvor De er musikalsk. Nu vil jeg forsøge." Bauman gjorde endnu en Gang ganske langsomt Valsetrinene for hende. Han sang Melodien dertil. Han var grumme stolt af, at han, saa gammel han var, endnu kunde danse Vals saa godt, og desuden af, at han var saa dygtig en Lærer; thi Danserinden lærte Dansen ganske forbavsende hurtigt. Idet hun holdt Takt med ham, kom hun stadig nærmere til ham. Det gav sig ganske af sig selv, at han tog hende om Livet for at fuldende Undervisningen. Og snart valsede de begge to som gale rundt i Værelset og brølede af fuld Hals.

I Dansens Ivrighed glemte de alt omkring sig. Danserinden var netop begyndt at lægge et Par Variationer ind, der gav hende Anledning til at bringe sine smaa Fødder i betænkelig Nærhed af Hængelampen. Da gik Døren op og en Kvindestemme skreg:

„Men Gotfred!"

Det var Fru Bauman. Stiv af Rædsel stod hun i Døren. Bauman blev saa forvirret, at han ikke kunde hitte paa nogen anden Udvej, end den, hans Søn for lidt siden havde grebet til: Han tog til Bens og fo'r ned ad Trapperne. Danserinden sank ned i en Stol, halvkvalt af triumferende Latter. —

Nu bor Bauman atter i Halberstadt. Klimaet skal være mildere der.

A. C.

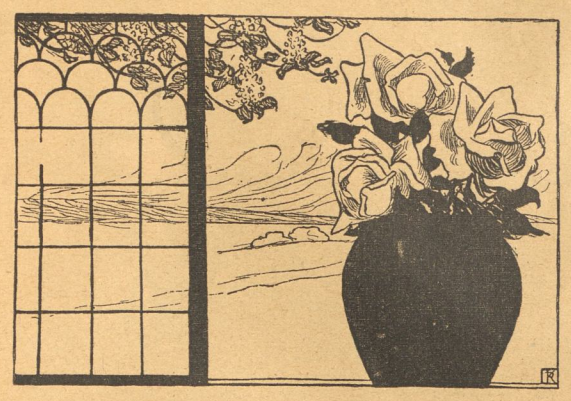

Digt i Prosa

I

Stormen har hærget mit Sind og har ladet efter sig et stort Mørke; men i dette Mørke vil jeg fortælle Eder om Kalmon, der, da Livet havde slukket hans Haab, vandred ind i det ukendte Asia, led ved Hella's smilende Byer.

Kalmon gennemvandrede først Arabiens smilende Egne, hvor Mænd og Kvinder laa i nøgen Henrykkelse, der efterfulgtes af Lede og Stumhed. Han vendte saa sine Skridt mod Nord og Øst gennem Mesopotamien og naaede langt om længe Lande, hvor Menneskene knugedes af Nattens Skygger og af store Storme fra Bjærgene. Og han vandred endnu videre mod Øst, og jo længer han naaede, jo mere svandt Latteren. Og tilsidst naaed han et Land, hvor han fandt Fred: — Thi her voksed intet saftigt Straa, her vugged ingen Blomst sig mod den blaa Himmel. Menneskene havde dump Smerte i sine Træk, Mændene stirrende Øjne og Kvinderne blege Smil. Og deres Elskov var parret med Angst. De skreg,

naar de befrugtedes. Og naar Deres Børn fødtes, groves allerede Børnenes Grave af Varulve, der huserede i de sorte Skove.

II

Kalmon vandrede længe omkring i Landet med en af Landets Vise, en Yngling med store Pupiller og evigt Alvor. Denne talte om mange Ting, der i Sekler har rørt Menneskenes Tanker. Og han kom herunder ogsaa til de to: Djævel og Helvede. Da standsede Kalmon ham og sagde: „Du nævner Djævel og Helvede . . . . Jeg har ikke lært Skrifterne, og er visselig ikke anmassende; men Djævel og Helvede tror jeg ikke paa."

Da krusede noget som et Smil for første Gang Vismandens Læber. Og han svarede: „Menneske, du hænger dig i Ord! Du er jo selv plaget af Satan, og du tror ikke paa ham? Du er selv en af de Fordømte, og du fornægter Helvede? — Sandelig, siger jeg dig, Satan lever, og Helvede findes!"

T. K.

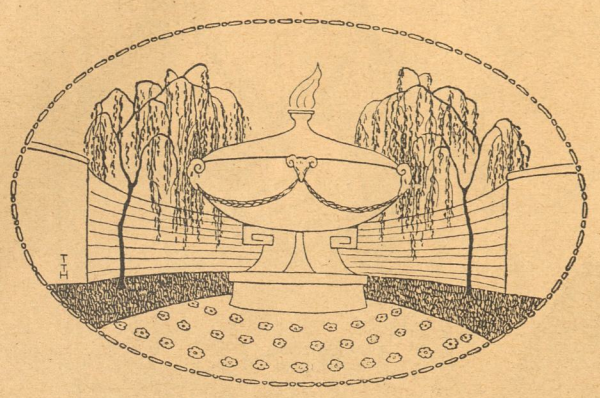

Af en Nattevagt

Din Pande halvt er skjult bag en Sky af Haar,
(af Silke det er og lyst).
Din Pande mig fortæller om Sorg i Ungdoms Aar,
Dine Læber — de er stumme — berette saa tyst
om de Sjæle, som Herren har dømt.
Dit Øje — det blanke og oprørte Glar —
leg ikke dermed, det brister saa let.
Og smiler Du — endelig dækked Dig Søvnen ømt —
Dit Smil saa ud, som havde Du grædt,
og blidt Du bøjer Dit Hoved for Kummer svar.

Stefan George

Stakkels Peppe

Det var den 13de November henimod Kl. 9. Fra Havet skød Havgusen frem over Strandbredden. Den krøb langsomt videre op ad den sorte Flade, indhyllende alt i sit graa Gemme. Kun Spanterne af et strandet Skib, som Landsbyens fattige havde hugget Sideplankerne af, stak endnu uhyggeligt frem som Brystkassen af et umaadeligt Skelet. Et Par Hundrede Alen længere inde i Land brændte øverst paa Vejen en Lanterne, men ogsaa den blev hastigt formørket og kvalt af den snigende Taage. Tætte, sorte Skyer havde skudt sig frem over Himlen, saaledes at ingen Stjærnes Blinken kunde naa igennem. Havet syntes en sort, gabende Afgrund, frem af hvilken, der stundom dykkede et Skumhovede med lange, flagrende oldingehvide Haar. Hen imod dette Hav skred fem Skikkelser i en Række — de syntes at svære, baarne af Taagen.

Alle fem havde de allerede længe vidst, at det vilde komme saaledes, d. v. s., de havde længe vidst, at de d. 13de November om Aftenen Kl. 9 sammen vilde gaa over Strandbredden ned mod Havet; og paa det tunge, mørke Vejr havde de haabet, ja, de havde egentlig med Bestemthed antaget, at det vilde indtræde, hvad der jo da heller ikke var urimeligt paa denne Aarstid.

Det var Peppe med fire af hans Kammerater. Egentlig hed han aldeles ikke Peppe, men Pedro, men Folk havde kaldt ham saaledes, fra han var ganske lille af. Naar de talte om ham, kaldte de ham endog stakkels Peppe, men de tog sig godt i Agt for at lade ham høre det, thi han var en Gang bleven saare rasende derover. — Stakkels Peppe, — Politimesteren havde kaldt ham saaledes for første Gang for 10 Aar siden, da han havde stjaalet Skolelærerens Pung og det viste sig, at der ikke var noget i den.

Anden Gang havde de alle sammen kaldt ham saaledes, og siden havde han beholdt Navnet. Det var den Gang, da Elvira havde giftet sig. Han havde været forlovet i to Aar med hende, og endda havde hun ikke taget ham, men en velhavende Købmand fra Byen. Om Aftenen efter Vielsen havde han sneget sig gennem Landsbygaden, hele Dagen havde han ikke vist sig Folk stod foran deres Døre og fra alle Sider hørte man „Stakkels Peppe — stakkels Peppe!" De havde sagtens villet trøste ham dermed. Men han kunde ikke taale det, Blodet steg ham til Hovedet, alene det medlidende Tonefald syntes ham fornærmeligt, han var ved at blive rasende, og pludselig kunde han ikke udholde det længere, han styrtede sig over Gæstgiveren Clarenos' Søn og slog ham fordærvet, til Trods for at han intet havde sagt, men derimod en anden, der stod ved Siden af ham.

Siden tog de sig i Agt for at lade ham høre det. Men han vidste, at de kaldte ham saaledes i deres indbyrdes Samtaler — dette Øgenavn hvilede paa ham som en Forbandelse — han saa' deri en Nedværdigelse af sig selv, som han ikke kunde bære. Og Aar paa Aar voksede nu det Raseri, dette Had i ham — — —

Siden han havde mistet Elvira, var han ogsaa bleven ganske anderledes. Tidligere havde han arbejdet og stridt med den Følelse, at det altsammen var for hendes Skyld — nu, da hun var gaaet fra ham, havde han mistet Maalet — han havde glemt at tænke paa sig selv — — — Saaledes levede han løst væk, i Ny og Næ hjalp han med hist eller her for at tjene det nødvendigste.

Men nu var det ganske anderledes. —

En Købmand fra Byen var for nylig kommen til ham og havde sagt: „Du, Peppe, jeg har en god Forretning for dig. Du kan altid tjene et Par Hundrede Daler ved den. — En Mand, hvis Navn jeg naturligvis ikke maa nævne, har overdraget mig at købe en stor Balle Tobak til ham i Havanna og smugle den her ind. Da jeg nu imidlertid ikke mere bor her, har jeg tænkt at overlade denne Forretning til en anden, og saa er jeg kommen til at tænke paa dig. — Hvis du gaar ind derpaa, kan du tjene godt derpaa. Du skal bestille Tobakken dernede, en Aften skal du lade den ro i Land til dig, og saa skal du gemme den i dit Hus. Naar jeg saa faar Underretning, lader jeg det straks afhente — der bliver altid to—tre Hundrede Daler til dig. Gaar du ind derpaa?"

„Det vil jeg nok," sagde Pedro, „men jeg har ikke Penge til at betale Tobakken med."

„Det har ikke noget at sige. Du kan jo skrive til Købmanden, du vil sende Penge over med næste Damper fra St. Antonio, han ved dog, at du ikke bruger Tobakken selv; for Resten kender han dig, for saadan noget har du jo mange Gange besørget for dig selv."

Pedro tænkte sig et Øjeblik om: „Vel," sagde han saa, „jeg skal besørge det." — Om Aftenen skrev han til Havanna og bad fire af sine Kammerater om at hjælpe sig, naar Ladningen kom — og det var nu sket i Dag.

De kom ned til Stranden uden at have vekslet et Ord. Pedro havde vist gennemtænkt alt i Tankerne paa Vejen gennem Taagen, thi hans Ansigtsudtryk havde idelig forandret sig. Nu raabte han pludselig; „Der staar den jo!" — Og lige i Vandkanten stod en svær Balle Tobak, som om den lydløst var skudt op af Bølgeslaget. Pedro lo kort:

„Alonso har holdt Ord! Lad os nu rappe os!" Ti Hænder greb til, og Ballen blev langsomt rullet ind mod Land.

Pludselig holdt den ene inde: „Pst — kommer der ikke nogen?" En enkelt, lille Larm lød gennem den dybe, stille Nat — —

„Jo, bag ved Lanternen?"

„Pst — stille — vær stille et Øjeblik . . ."

„Der under Lanternen — — — det er Politimesteren, jeg saa' Hjælmen, —"

(Tegning af Winkel)

Stakkels Peppe

„Kom i en Fart! Kom Peppe!“

Pedro stirrede op imod Vejen, alt Blod var veget fra hans Ansigt.

„Kom Peppe. Vær nu fornuftig! Han rystede paa Hovedet. De andre sneg sig bort. Lidt efter hørte man dem løbe. —

Peppe stirrede endnu stift op efter. Ja, det var Politimesteren! — — — Han knyttede Næverne; denne Gang maatte det ikke gaa galt! Hvorledes skulde han kunde rejse den store Sum for Tobakken. I Morgen vilde de igen kalde ham stakkels Peppe! Som et Næveslag ramte denne Tanke ham i Ansigtet. Han blev blodrød. — Og desuden var det jo Politimesteren, der først havde kaldt ham saaledes — — —

Pedro pressede Ryggen op imod Tobaksballen og trak sin Kniv frem. Dens Klinge var lang og smal, saaledes som enhver Mand i Spanien bærer den. Hans Læber fortrak sig til et hæsligt Smil: Mon han nu ogsaa vilde gøre et Spring med Benene og saa falde lige ned paa Ryggen, saadan som Joachim for kort Tid siden, da Franzisco stak ham i Ryggen? — Han var død paa Stedet! — Det havde set saa morsomt ud, da Joachim sprang i Vejret og saa faldt lige ned paa Ryggen. Han havde været lige ved at briste i Latter, da han saa' det. — — Mon nu Politimesteren ogsaa vilde falde saaledes?

Denne Tanke gjorde ham utaalmodig, han pressede sig tæt op til Ballen,

Standsfølelse

(Tegning af T. T. Heine)

„Ham kan vi ikke indlade os med, han er ingen Racehund.“

drejede Hovedet og kiggede over Kanten. Nu maatte han snart komme. — — Gud ved for Resten, om han nu vilde falde saadan? — Denne Tanke beherskede helt hans Hjærne, han mærkede oppe i Hovedet nøje det Sted, hvor han gennemtænkte det hele, han glemte næsten, hvorfor han vilde myrde Politimesteren, han tænkte aldeles ikke paa, at han i det hele taget vilde dræbe, han brød sig kun om at faa at vide, om han nu ogsaa vilde falde ligesom Joachim, der sprang højt i Luften og saa faldt lige ned paa Ryggen. — — Han hørte sit Hjærte banke, og lyttede til Skridtene, der nærmede sig i Nattens Taage. Han trak Hovedet ned under Randen af Ballen i skælvende Forventning. — — —

Nu lød Skridtene lige ved — — han maatte være lige bag ved Ballen. Peppe sprang frem og stødte sin Kniv fra neden og opad ind mellem Politimesterens Ribben. Politimesteren sprang i Vejret med krumme Ben og faldt dumpt ned paa Ryggen. — Peppe stirrede ned paa ham: Han var virkelig falden aldeles som Joachim, uden at give en Lyd fra sig. — Peppe bøjede sig ned til den faldne, han var død. —

En Stund stod han saa forvirret ved Siden af Liget og stirrede ned paa det, saa drev han sin Kniv et Par Gange ned i Sandet for at faa Blodet af den, og saa stak han den i Bæltet. Derefter gik han tilbage til den døde, greb ham ved begge hans Fødder og slæbte ham saaledes ned til Havet. Hans Ansigt var ganske ubevægeligt. Han vadede et Stykke ud i Vandet, lod saa sin Byrde falde og gik rolig tilbage til Tobaksballen. Prøvende maalte han dens Størrelse med Øjnene, trak saa Vejret dybt og satte Skuldrene haardt imod Ballen, saaledes at den fik Overbalance og faldt om paa den anden Side; paa denne Maade fik han den langsomt videre. Det var et forfærdeligt Arbejde, han stønnede som en forspændt Hund, Sveden drev i tunge Draaber ned ad hans Pande. Med overmenneskelige Anstrængelser fik han den saaledes frem Alen for Alen.

Morgenen gryede allerede da han havde naaet sit Hus; kun med Opbydelse af sine sidste Kræfter fik han Tobaksballen tvunget gennem Døren. Saa faldt han ned paa Gulvet som en død og faldt straks i Søvn. Døren var bleven staaende halvt aaben — han havde ikke kunnet overkomme at lukke den.

Næste Morgen vaagnede han temmelig sent og først den store, graa Balle, der laa midt i hans Stue, erindrede ham om, hvad der var sket. Han tog straks den Beslutning at gaa til Byen og meddele Tobakkens Ankomst. Da han gik gennem Landsbyens Gade, stod Folk atter foran Dørene og snakkede livligt sammen. En Fisker raabte til ham: „Du Peppe, har Du hørt, at de i Nat har stukket Politimesteren ihjæl nede paa Stranden!“ „Saa?“ svarede Peppe rolig, „hvem har da været der?“

„Ja, hvem kan vide det, de fleste mener, at det har været Carl Garcias Broder. Ham har han jo nylig sat i Brummen.“

„Det kan godt være,“ sagde Pedro, „han havde jo mange Fjender.“

„Hvor skal du hen, Peppe?“

„Ind til Byen for at købe en ny Lotteriseddel.“

„Du spiller da ogsaa alle dine Penge op.“

„Ja, hvad, man maa jo række Lykken en Finger --“

„Ja ja, Peppe, hvis du vinder, saa gi'r du vel en Genstand.“

Peppe lo og gik videre. Han mødte to af sine Kammerater fra den foregaaende Aften, de gik sky af Vejen for ham. Aa, de forraadte ham saamæn ikke; han havde jo ikke forraadt Franzisco.

Saa kom han ud paa Landevejen. Hans Trin var raske og lette, han befandt sig i Dag saa vel, fri for et Tryk, som længe havde hvilet paa ham. — Der var gode Udsigter for Vinteren! Saadan et stort Foretagende lønnede sig godt. — Peppe var særdeles fornøjet.

Undervejs traf han to beredne Gendarmer: „Naa, i Nat er der nok igen bleven stukken en ihjæl ude hos jer, og det er endda jeres Politimester.“ „Ja,“ sagde Peppe, „jeg har lige hørt det — —“

Saa stod han pludselig stille og lo. — Han stak sin Stok i Jorden, stillede sig ret op og ned ved Siden af, sprang saa pludselig i Vejret, kastede Benene frem og lod sig falde lige ned paa Ryggen. — Saa brød han ud i en smærtelig Latter, rullede rundt paa Jorden, sprang pludselig op igen, greb sin Stok og gik videre med et betænkeligt Ansigt. Lidt efter gentog han atter sit Spring og sit Fald, men langsomt og alvorlig, ligesom prøvende.

Kl. ét kom han til Byen og gik straks til Købmanden, der modtog ham noget forlegent.

„Tobakken ankom i god Stand i Gaar, og staar nu i min Bolig.“

„Saa, i Gaar Aftes!“ svarede Købmanden med et sky Blik. „Ja, Peppe, det gør mig meget ondt, jeg kan ikke modtage Deres Tobak. Den Mand, der havde bestilt den, var Politimesteren i jeres Landsby, og han er jo, som du sagtens har hørt, i Nat bleven stukken ihjæl.“

Peppe stirrede paa ham med store vilde Øjne, saa drejede han sig kort omkring og løb ud. Som en gal løb han ad Landevejen til Landsbyen. Hans Blik fo'r uroligt fra det ene til det andet, undertiden fortrak han sit Ansigt, hans Lemmer hang som brudte paa hans Legeme. Maskinmæssigt vandrede han saadan Time efter Time med udtryksløst og stift Blik, indtil han naaede Landsbyen.

Da han var kommen hjem, satte han sig paa Tobaksballen og gloede ned i Gulvet. Saa fortrak hans Ansigt sig pludseligt, han kastede Hovedet bagover, rev sig i Haaret med Hænderne og halvt i Skrig, halvt i Latter raabte han: „Stakkels Peppe, stakkels Peppe!“

Ernst Hardt

Ad Helvede til!

De fromme gamle Fædre
de troede paa Gud,
skønt ofte nok, — Gud bedre
det! — brød de hans Bud.
Men Bønner af de lirede
og skælvede til,
og gik saa hjem og svirede
Ad Helvede til!

I Mangel af en anden
— da Gud er for striks —
tror Mængden nu paa Fanden,
om ikke paa niks.
Selv Kirken nu os lærer:
Ved Glæden Jer skil,
thi Fryd og Glæde bærer
Ad Helvede til!

At Blomster, Vin og Kvinder
er Djævlens Attrap,
og Solen, naar den skinner, —
det tror jeg dog knap.
Mon Sorg alene Himlen
sig hvælvede til?
Og viser Stjærnevrimlen
Ad Helvede til?

Nu tror jeg paa en Kvinde,
det lærte jeg fra
den Dag jeg mødte hende,
og fik hendes Ja.
Vi holder af hinanden,
saalænge hun vil,
saa gik min Tro paa Fanden
Ad Helvede til!

En Glut — hvis hun har Plads da
i Hjærtet til mig,
et Kys — og dermed Basta,
se, det mener jeg.
Lad op og ned ad Vægge
mod Kærligheds Spil
saa alle andre præke
Ad Helvede til!

A. M.

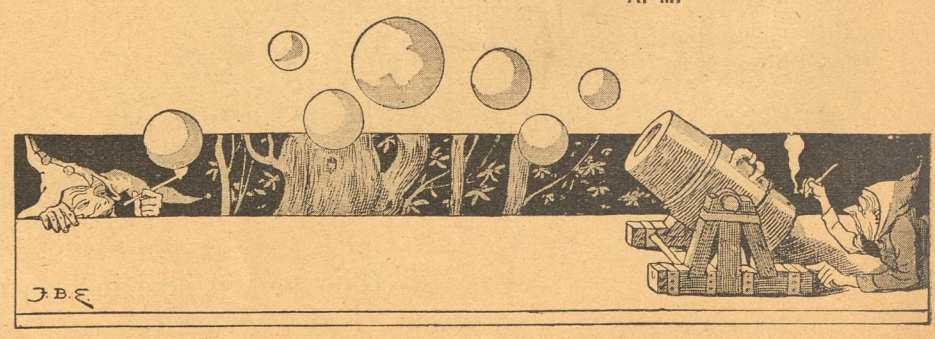

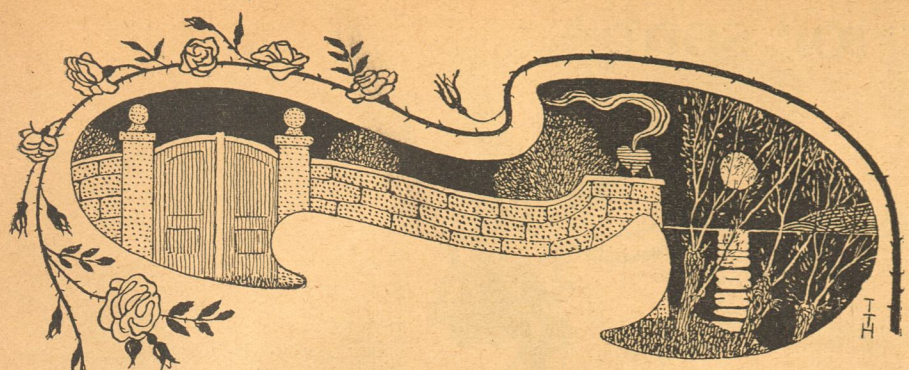

Afskedsstund

Det er Efteraar, i Morgen forlader jeg Paris. I Eftermiddag var jeg for sidste Gang i Luxembourghaven.

Himlen var graa som Marmorstatuerne og Vandet i Bassinerne, Træerne stod sorte og ubevægelige som Broncestatuerne langs Vejen. Thi der blæste ingen Vind gennem Parken, kun Taagen faldt og faldt.

Paa et Sted saa' jeg fire Mænd staa sammen. De havde Spader i Hænderne og hvilede sig med Hænderne paa Skafterne. De havde allerede gravet et stort firkantet Hul, deri skulde der staa et Mindesmærke. Jeg vil ikke faa det at se, jeg ser dem kun grave Hullet.

Jeg gik videre ad Asfaltgangen, der drager sig frem mellem Træ-rækkerne, lige til den engelske Park.

Der — der har jeg ofte siddet i Sommer, paa denne Bænk, paa denne lille sorte Bænk. Nu er den bedækket med gult Høstløv, som klæber fugtigt til Træet, fra Bedet lige foran er Blomsterne forsvundne. Og nu er Jorden i Bedet kold og glat som en Tonsur, og den lave, stedsegrønne Rabat omgiver det i en smal Stribe som en Krans af blonde Haar.

Bikuberne ovre i Hjørnet staar øde og forladte. Hvor trist det er at tænke paa Bier, naar det er Vinter!

Vidt og bredt ses intet Menneske.

Jo, dog — der lige foran min Bænk — — jeg gaar nærmere. Det er en ung Pige.

Hun er klædt i sort. Hun staar foran den lille, sorte Bænk og ser ned paa det gule Løv. Hun ser mig aldeles ikke. Jeg staar nogle Skridt bag ved hende.

Saa ser hun op og gaar langsomt videre. Jeg følger hende. Gennem Alléen, til Porten. Og hun gaar foran mig gennem Porten.

Arthur Holitscher

Hotel Phønix.
Ny comfortabelt monterede Værelser.
Elevator. Elektrisk Lys.
1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt
Bazarens Restaurant i Tivoli.
Carl Neiiendam.

Tiden
Nyt Morgenblad
Organ for de næringsdrivende.
Kun 2 Øre.
Abonnér. — Avertér.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID
„ELISABETHSMINDES"
CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er
Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M
Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre.
Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos
L. Levison Junr.,
Kjødmagergade 50.

Gyldendalske Boghandels Forlag
Ny Bog af Clara Tschudi
Udkommet er:
Clara Tschudi
Maria Antoinette og Revolutionen
— Anden Del — Med Portrætter og Illustrationer —
3 Kr. 50 Øre, eleg. indb. 5 Kr.
Hermed afsluttes **Maria Antoinette Trilogien,** hvoraf tidligere udkom
Maria Antoinettes Ungdom
Med 7 Portrætter og Illustrationer.
4 Kr., eleg. indb. 5 Kr. 50 Øre
Maria Antoinette og Revolutionens 1. Del
Med Portrætter og Illustrationer
4 Kr. 50 Øre, eleg. indb. 6 Kr.
Endvidere er af samme Forf. udkommet
Eugénie, Kejserinde af Frankrig, en populær Fremstilling. Med Portræt. 4 Kr.
Kejserinde Augusta. Skildringer fra Hoflivet i Berlin. Med 2 Portrætter. 3 Kr. 50 Øre.

4de Hæfte af M. Goldschmidts **Poetiske Skrifter** udkommet. *35—40 Hæfter à 80 Øre.*
Subskription bedes indmeldt hos Boghandlerne
Gyldendalske Boghandel
2det Hæfte af Drachmanns **Sømandshistorier** udkommet. *6 Hæfter à 50 Øre.*

I. D. Beauvais' Conserves
faas overalt.
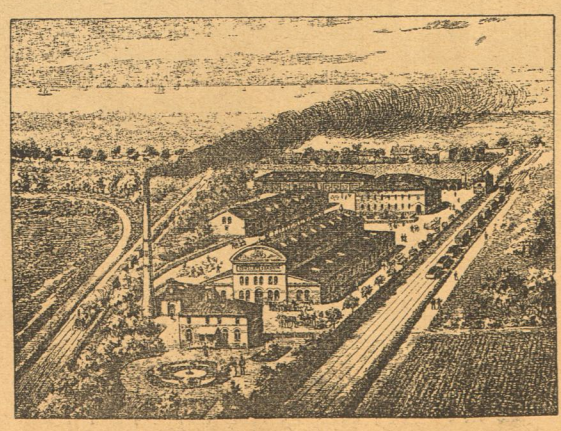
Største og ældste Conservesfabrik i Norden.
Grundlagt 1850. Udvidet 1895.
Tilvirkning af Conserves
som
Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

THEATERKAFÉEN
Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.
Bør ses af enhver Fremmed.
1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.
Carl Philip & Julius Hertz.
Havana-Import.
Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat
Cigaretter.
Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

L. Kanneworffs
Etablissement for Herreekvipering
Bredgade 2.
Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af
Musik-Instrumenter
og
Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.
Petersen & Steenstrup,
L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.
Telefon 3584.

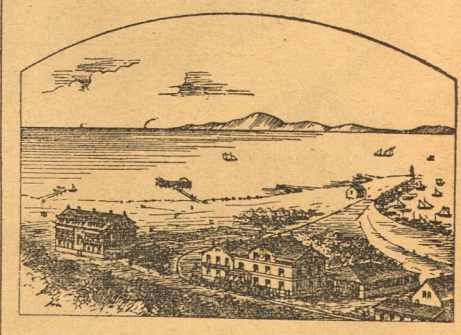
Gilleleje Hotel og Badepensionat,
beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Grænsedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.
E. Schønberg, Inspektør.

Udkommet er:
Stjærnerne
DIGTE AF
Aage Matthison-Hansen
Med Forfatterens Portræt, tegnet af H. Chr. Hansen
Pris 1 Kr. 25 Øre
Faas i alle Nordens Boglader
Axel Andersen,
Nørrebrogade 18

En Minut for sent

(Tegning af Langhammer)

Lykken: „Bor der nogen her?“

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 11.

BASTA

17. Juni 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgiver og ansvarlig Redaktør:
Karl Buhl

Visselulle, mit lille Barn!

(Tegning af L. Corinth)

(Se Fortællingen med samme Titel)

Farvel

Den Duft fra Dit Slør gjorde svimmel.
Jeg var Dig den letteste Fangst,
o, Du, som mig indgød Din Angst
for den stjerneberøvede Himmel.

Jeg blegner endnu for Dit Navn!
— men Dit Favntags fortærende Hede
skal aldrig dog blive hernede
mit sidste, mit dræbende Savn.

Ensom langs Stranden jeg vanker,
lykkelig, langt fra Din Borg:
— Dit Haar — det er sort som en Sorg —
kvæler ej mer mine Tanker.

Villiers de l'Isle-Adam

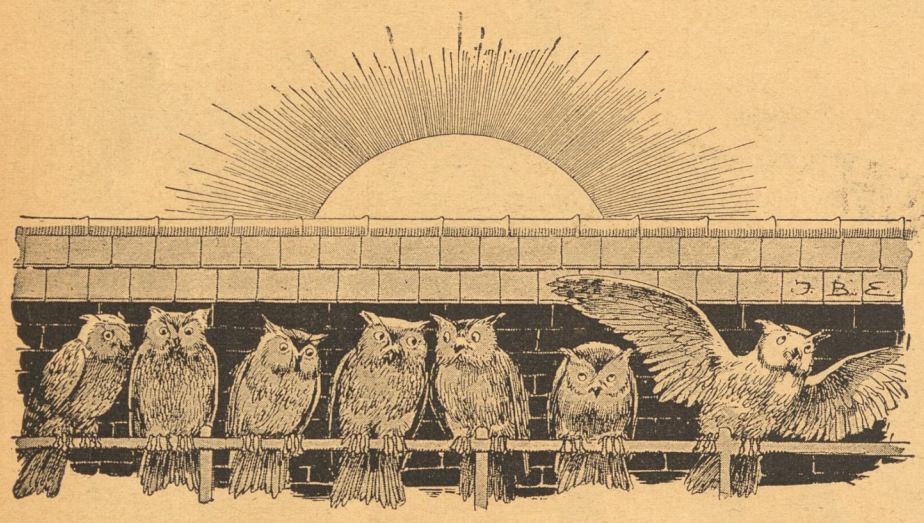

Fra det hinsidige

Jeg har ofte tænkt paa, hvor jeg har hørt efterfølgende Historie fra, eller hvor jeg har læst den. Thi jeg har den ikke fra mig selv, saameget er vist. Fortalte vor overtroiske gamle Pige mig den? eller læste jeg den mon i det gamle Novellegalleri — den Bog, som beretted saa meget mærkværdigt. Hvorom alting er: den Historie vil aldrig rigtig forlade mig, og det synes mig at vise, at den dog til syvende og sidst er en Smule værd.

Lad mig saa nedskrive den. Thi var det saa, at vor overtroiske gamle Pige fortalte mig den — saa er hun død og kan ikke fortælle den til andre. Eller forholdt det sig saa, at jeg havde læst den i det gamle Novellegalleri, saa findes det ikke mere. Jeg har spurgt efter det i alle de Boglader, der sælger antikvariske Bøger og jeg har undersøgt alle Lejebibliothekernes Kataloger uden at støde paa det.

Saavidt jeg husker lød Historien saa:

Jeg troede længe ikke paa Kærligheden. Mine Dage gik hen med Arbejde og Uro for at skabe mig en Fremtid. Mine Aftner gik i Selskab med muntre Venner og maaske — om det traf sig slig — med en eller flere muntre Veninder, velvillige, blide Skabninger, der gav sin Gunst for Vin og en og anden liden Hjælp til Livets Behov. Lidt efter lidt var jeg kommen bort fra enhver Tanke om at finde nogen, jeg for Alvor kunde fæste mig til. Thi saa ofte havde jeg iagttaget, at selv dem, jeg troede i første Øjeblik at kunne elske til evige Tider, om ikke længe voldte mig en trøstesløs Lede.

Saa traf jeg hende dog, hun som greb mig med en alt overvældende Magt. Hun den rige, den brogede, hvis Øjne var forunderlig melankolske, hvis Smil var fuldt af Glæde. Hun i hvis Træk mødtes de to: Helgeninden og Synderinden. Jeg traf hende, og hun blev min.

Jeg spurgte om intet og hun spurgte om intet, da dette skede. Men en Aften nogle Uger efter siger hun pludselig: „Ak, havde vi kun truffet hinanden for to Aar siden.“ Jeg spurgte: „Hvad mener du dermed?“ Hun fortalte da, at hun havde haft et Forhold før jeg traf hende — et fra hendes Side ufrivilligt Forhold: han havde brugt Magt mod hende, og siden hadede hun ham i Grunden; men lod ham dog besøge sig, og — forunderligt at sige — gav sig modstridende hen til ham hver Gang. Jeg nægter det ikke, hendes Forklaring forekom mig pyntet og fejg. Jeg troede ikke meget paa at voksne Kvinder kunde tages med Magt, med mindre de blir slaaet halvt bevidstløse eller bedøvede, og det at hun fremdeles havde ladet ham faa Magt med sig, det gjorde, at jeg gav mig til at le højt og sagde til hende:

„Hør, kære Agnes, du tror dog sikkert, at jeg er naivere end andre“.

„Tror du mig ikke?“

„Nej . . . oprigtig talt . . . jeg tror dig ikke, Agnes. Jeg tror ikke (og jeg greb haardt omkring hendes Haandled) at en voksen Kvinde saadan kan tages . . . jeg tror at hun inderst inde vil lade sig tage...“

Hun svarede ikke men sad stille og bleg.

„Du skulde ikke være saa ond imod mig og berøve mig denne Glæde: at vi kunde være sammen i vor Kærlighed. Tro mig, jeg har haft saa mange onde Dage i mit Liv. Jeg har grædt saameget, som ikke du har grædt. Min Barndom var saa trist, og trist har jeg haft det lige til nu. Og nu gav Solen sig til at skinne for mig . . . og saa formørkes den igen!“

Jeg svared ikke noget. Hun stirred spændt paa mig. Saa tog jeg hendes Haand og kyssed den.

„Vi kan være Venner,“ sagde jeg roligt.

„Venner?“ raabte Agnes, „hvad mener du med det Ord?...Venner?“

„Ja Venner er jo ogsaa noget,“ svared jeg roligt som før.

„Nu, ja . . . saa Farvel,“ hvisked hun . . . „du elsker mig altsaa ikke mere.“

„Nej . . . efter denne Forklaring fra din Side, kan det næppe blive mellem os som før . . . jeg føler det,“ sagde jeg roligt, hyklende en Ligegyldighed, jeg langtfra følte . . . „det kan ikke blive som før . . . noget er døet mellem os.“

Jeg ser hende endnu, hvor hun blev blegere og blegere; jeg ser hende et Øjeblik lukke sine Øjne som i usigelig Smerte . . . jeg ser hende langsomt rejse sig, gaa hen, tage sit lille Overstykke paa, tage sin Hat, den hun bandt med en underlig Bevægelse, som gjorde hun det i Søvne . . . jeg ser hende komme nærmere, bøje sig ned over mig, kysse mig brændende . . . derpaa fjærnende sig hurtigt.

„Farvel,“ sagde hun ved Døren, „nu gaar jeg . . .“

„Jeg skal følge dig,“ svared jeg roligt.

Og jeg fulgte hende. Vi gik stille ved hinandens Side til vi naaed hendes Dør. Den hele Tid vented jeg, at hun skulde klage; hun klaged ikke — til min Skuffelse klaged hun ikke . . . for *havde* hun klaget, saa havde jeg maaske revet hende til mig. Jeg følte jo nu, at jeg ikke vilde kunne skilles fra hende. Jeg følte en egen Dødskulde snige sig nærmere blot ved Tanken paa, at jeg de næste Dage skulde leve alene uden hende. Men jeg var for . . . stolt hedder det vel. Jeg havde gjort det første Skridt og veg nu ikke, kunde ikke vige. Jeg rettede mig, saa paa hende som en Mand (hvor falsk, hvor theatralsk er denne Tapperhed) og betvang min Skælven i Stemmen:

„Farvel, Agnes . . . lev vel og glem mig ikke ganske.“

Hvor jeg ser hendes Øjne i det blege Ansigt. Hun saa paa mig uden et Ord.

„Farvel,“ gentog jeg og prøvede vistnok med Held at give min Stemme en medlidende Tone. Og jeg gik.

Jeg gik bort. Men jo længer jeg gik desto uroligere blev jeg. Jeg skjulte alt nu, hvor umuligt det var mig at skilles fra hende. Og dog, jeg var haard, jeg var standhaftig, jeg vilde ikke gøre det første Skridt, hun skulde komme til mig. Men hun kom ikke. Jeg ventede Dag efter Dag; hver Morgen fo'r jeg endnu med Søvnen i Øjnene ud i Korridoren og saa efter i min Brevkasse . . . Ja Breve fandtes nok men ikke fra hende, trods alt det jeg vented og vented.

Saa faldt pludselig den Tanke mig ind: mon Agnes i Grunden ikke elskede mig? eller mon hendes Kærlighed havde været flygtig? Eller havde hun truffet en anden Mand, som hun havde givet sin Elskov? Den sidste Slutning gjorde mig forfærdelig urolig, den naged mig, den brændte mig med Ild. Da jeg først havde tænkt den, kom den bestandig igen, stærkere og stærkere. Jeg vaagned tidlig om Morgenen med en ulidelig Smærte ved Tanken. Jeg havde vanskeligt ved at sove ind om

Aftenen for samme Tankes Skyld. Mine Nerver blev i den Grad angrebne, at jeg snart ikke holdt Livet ud mere. Jeg begyndte at forstaa, at Folk kunde berøve sig selv Livet af Kærlighed, — hvad jeg før ikke paa nogen Maade havde kunnet forstaa.

Endelig fatted jeg en Beslutning: jeg skrev nogle Ord og lod et Bud gaa did hun boede og bede om Svar. Brevets Indhold var kort og godt: „Lad mig faa tale med dig, Agnes. Du maa ikke sige nej. Svar Budet, naar du kommer til mig. Endnu engang sig ikke nej! Din Vilhelm."

Budet bragte Svar: „I Aften Kl. 6 hos dig. Agnes."

Hvilken dejlig Ro faldt over mig kun ved Tanken paa at hun vilde komme igen, Agnes, Agnes med den klare Stemme og de mørke Øjne. Min Agnes vilde komme. Aa, hvilken skrækkelig Evighed de fire Dage indeholdt som jeg ikke havde set hende. Time for Time havde de sneget sig langsomt af Sted. Hvilken forfærdelig Tid blot en saadan Time kunde være!

Og nu vilde kun komme igen. Jeg skulde se og høre og føle hende paa Ny. — —

Det ringed paa Entreen nogle Minutter før seks. Jeg gik hen og lukked op. Det var Agnes. Hun kom stille ind. Jeg fulgte efter en Smule urolig. Skulde i Grunden noget særligt have hændt? hun var saa forunderlig. Hun tog af sig Hatten og Sløret, og nu saa jeg, hvor hun var bleven bleg og mager paa de fire Dage. Hun rakte mig Haanden . . . jeg greb den og kyssed den. Men i næste Øieblik laa vi ved hinandens Bryst, knugende hinanden vildt i Favn. —

Det blev en Fest den Aften . . . . og dog! det var ikke som før . . . noget eget smertefuldt var kommen imellem os. Vi kunde ikke le og drikke Vin, som i de første Dage vi kendte hinanden. Disse fire Dage havde sat sine Mærker. Noget var ligesom visnet hen. Den første Sommer med dens fine Luft, med dens Solblomster, med dens lyse Brynde var borte og vilde vist aldrig komme tilbage. En egen Sorg betog mig. Jeg kyssed hende ømt og længe. Hun hvisked:

„Du maa aldrig, aldrig gøre saadant mere . . . for saa dræber du mig."

Men langsomt dæmred vor Kærligheds Ro, dens trygge Salighed frem paa Ny. Vi mødtes hver Dag. Jeg var saa sikker paa at hun kom. Aldrig nogen Udebliven af en eller anden Aarsag. Der gaves ingen Grund vægtig nok til ikke at komme. Nej, hun kom . . . jeg kan, naar jeg tænker tilbage, endnu høre hendes lette Trin op ad Trappen, hendes Greb om Dørvriden, hendes smilende Ansigt . . . (Hvor saadanne Minder dog kan smerte, naar man ved, at det er forbi for evigt).

II

Saa hørte jeg en Dag en af mine Venner fortælle, at han havde seet hende paa en afsides Vej spadserende med ham, som hun havde fortalt mig om havde brugt Magt imod hende. Jeg fik samme Aften høre af hendes egen Mund, at det var sandt; rent tilfældigvis havde han truffet hende paa Vejen den Dag hun skulde ud at besøge en Slægtning.

„Javist . . . en Slægtning, ikke sandt?" haanede jeg hende. „Nuvel . . . gaa din Vej . . . jeg vil ikke oftere være sammen med dig."

Jeg følte i dette Øjeblik virkelig en hel Del Kraft og Foragt for hende: det forekom mig saa ynkeligt af hende, at hun fremdeles kunde bekvemme sig til at tale med det Menneske, som hun havde brugt saa stærkt nedsættende Ord til mig om. Og den gamle Historie kom mig i Mindet og ny Mistanke dukkede frem. Man træffer hinanden ikke tilfældigvis Gang paa Gang; for sikkert havde de truffet hinanden flere Gange; for at ogsaa min Ven tilfældigvis havde truffet dem den ene Gang paa den afsides Vej, det lød dog altfor utroligt.

Jeg forlod hende uden at det forvoldte mig den Smerte som sidst. (Jeg har altid været flygtig.) Hun sagde intet. Hun trængte ikke paa. Hun blev kun borte. Nu og da troede jeg at se hende, men det var ikke hende. En Aften fulgte jeg efter en ung Kvinde jeg troed var hende; men jeg gik uden at blive sikker i min Sag. Hun var nemlig vanskelig at blive klog paa, den unge Kvinde jeg fulgte efter: hendes Slør var saa tæt. For Resten troede jeg det ikke var hende, thi hun var meget mager og min Agnes var næsten yppigslank.

Og dog, jeg har ofte tænkt paa den unge, magre Kvinde med Sløret . : . mon det alligevel ikke var Agnes? Hun var vel ikke fyldig mere da, thi kort efter døde hun.

Hendes Død som jeg saa gennem Aviserne, gjorde et stærkt Indtryk paa mig. Jeg kunde ikke holde den Tanke borte, at jeg maaske var Aarsag i hendes Død. Men noget helt andet beskæftigede mig i Øjeblikket. Det svandt mere og mere hen . . . Agnes var snart et Minde.

En Nat kom hun til mig. Hun kom ung og hvid med sine gaadefulde Øjne, disse, der altid havde givet mig saa meget at tænke paa. Hun kom nærmere, (jeg sad i den Stue, hvor vi saa ofte havde været sammen) og nu saa jeg, at hendes Læber var grønblege med en liden Draabe Blod paa, der syntes pint paa som en Sveddraabe, en liden bævende Draabe Blod. Og hun bøjed sig over mig og tog min Haand og kyssed den. Hendes Kys voldte mig en svidende Smerte; jeg følte det i Søvne, hvor den lille Draabe Blod rørte min Hud og brændte som en sydende Draabe smeltet Metal.

Jeg føler Smerten fremdeles. Den svidende Smerte af Kysset. Jeg ser Stedet hvor den røde Blodsdraabe rørte mig. Jeg lider ofte af Angst og Søvnløshed, ved det brændende Mærke hun hin Nat satte paa min Haand.

Haab

Jeg har sét Blade falde — visnede og gule —
Og tro't i barnlig Angst, at Naturen alt var død;
Og jeg har mødt de samme Kinder blegnede og hule,
Som engang i min Ungdom gjorde min Kind dobbelt rød.

Jeg har hørt Stemmer hulke, følt pinte Hjerter briste,
Sét engang rene Legemer besudlede af Last,
Følt Tanker gribe fast om et stakket Haab — det sidste,
Og anet Livets Rædsel, da ogsaa dette brast.

Jeg har fornemmet Elskov i Høst forgjæves kalde,
Sét stærke Viljer segne under Avinds Dolkestik.
I stille Nattetimer har jeg sét Stjærner falde,
Og tro't, at der var Verdner, der gysende forgik.

Og dybt mod Jordens Støv har i Angst jeg Panden bøjet,
Skjælvende for Mørket, der ruged over Alt,
Mens Djævle hvisked til mig: »Din lyse Gud har løjet —
Vor blev hele Verden, da den sidste Stjærne faldt«.

Ja, jeg har været mørkræd som Dreng i Barnekamret,
Og senere som Voksen paa Livets skumle Vej,
Og jeg har lidt og tvivlet, mens Skjæbnen kold har hamret
Hver Illusion til Stumper — og mødt hver Bøn med Nej.

Jeg havde glemt at tænke paa, at Solen altid lyser
Paa Himlen som paa Aandeverdnens aldrig maalte Hvælv,
At Havet dog er Havet, selv om dets Draaber fryser,
Og at vi først kan sejre, naar vi helt har glemt vort Selv.

Alphonse Walleen

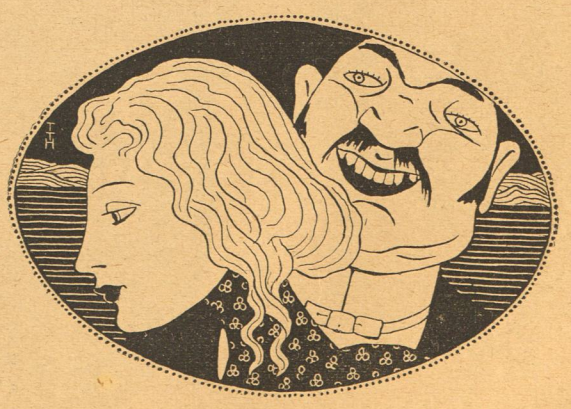

Visselulle, mit lille Barn

Af

Paul Chars

Scene

Elegant Dagligstue. I Baggrunden en bred Dør, som staar aaben; man ser ind i en gammeldags Spisestue, det opdækkede Bord ses i Uorden efter endt Maaltid. De

Livstrætte

(Suite af T. T. Heine)

I

II

III

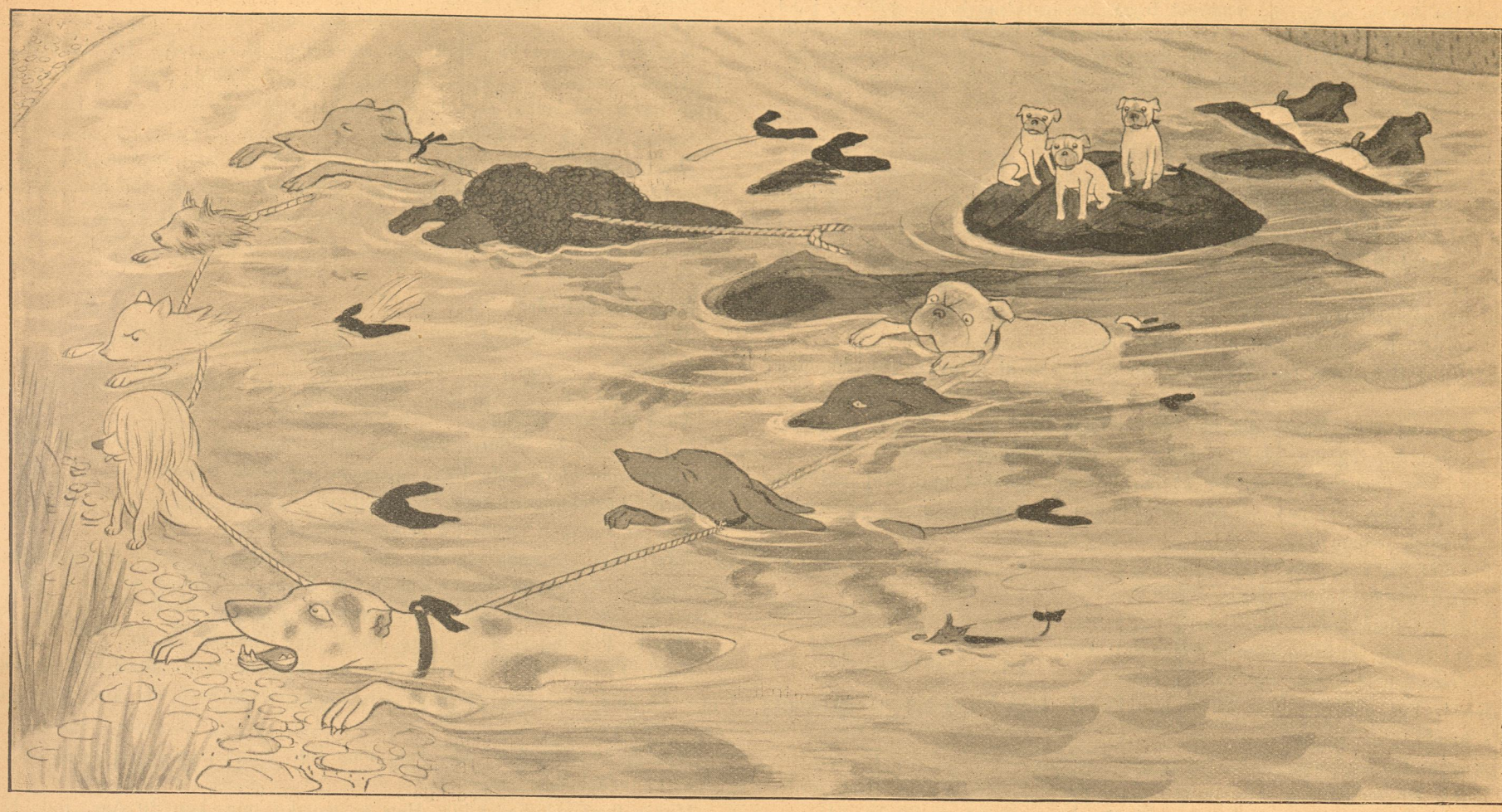

IV

to Vinduer er aabnede paa vid Gab, saaledes at de svære Gardiner bliver klemt til Side. Foran i ringe Afstand fra Vinduet en Gyngestol. I den læner en ældre Herre sig tilbage. Han er skægløs paa nær et kort, mørkt Kindskæg, hans Haar er graasprængt. Han er svær og hans Ansigt fedladent. Ved Siden af ham staar en ung Frue i grøn Kjole med matbrunt Bryst. Hendes Haar er lyst, spillende i det rødlige. Hun er ikke stor, men Figuren er fyldig; hun har sart, hvid Teint, smalle Læber, graa Øjne. Hun bøjer sig over Herren med begge Hænder støttet paa Gyngestolens Arme og bevæger den sagte frem og tilbage; hendes Ansigt er tæt ovenover Herrens.

Saa hviskede Fruen: Elsker du mig?

Manden slaar Armene om hendes Hals og kysser hende. Hun vil gøre sig fri; han hindrer hende deri.

Fruen: Lad være, du er saa varm.

Han slipper hende straks; hun rejser sig og tørrer sit Ansigt med sit lille Lommetørklæde.

Manden (undskyldende): Ja, det er varmt.

Fruen: Det synes jeg ikke. Men du er jo ved at opløses. Tag dog den Flip af.

Manden: Men, Marie, det kan du jo ellers ikke lide.

Marie: Aa, tag den blot af. Saa. — Skal jeg hjælpe dig?

Manden (anstrænger sig for at faa Flippen knappet op): Nej, nej, jeg kan godt alene. Se, saa. (Hun tager Flippen med spidse Fingre og lægger den tilside). Mange Tak.

Marie: Og knap saa Vesten op.

Manden: Men Marie dog!

Marie (efterabende): Men Karl!

Karl (skælmsk truende med Fingeren): Du.

Marie: Du skammer dig vel for mig?

Karl: For dig? for min kære, lille Kone! (Han saa listigt og fortroligt paa hende.)

Marie: Gør det saa.

Karl: Du holder dog ikke meget af, at jeg dekolleterer mig. (Han ler.)

Marie: Fordi du har Kartoffelmave? Hvad? — Det gør ikke noget.

Karl: Nu, naar du tillader. (Han knapper Vesten op; trækker Vejret.) Aa — den Hede er ikke til at holde ud.

Marie (staar foran ham og ser opmærksomt paa ham; saa bøjer hun sig pludselig ned til ham og slaar ham paa Maven.)

Karl: Aa, min fulde Mave.

Marie (lystig): Det hjælper paa Fordøjelsen. (Hun slaar igen.)

Karl (skrigende): Min Mave, min Mave. (Hun hører endelig op; hovedrystende ser han paa hende.) Gale Pigebarn.

Marie: Kone mener du, ikke Pigebarn. Ikke?

Karl (leende): Ja, naturligvis.

Marie: Jeg er dog din Kone.

Karl: Ja vist.

Marie: Ja eller nej.

Karl: Ja.

Marie: Og du er min Mand?

Karl (forbavset): Ja.

Marie: Og vi er gifte Ægtefolk?

Karl (højt leende): Som om der gaves ugifte Ægtefolk i Verden.

Marie (strængt): Ja eller nej skal du svare.

Karl (forundret): Ja.

Marie: Nu.

Karl (ryster smilende paa Hovedet.)

Marie: Nej, hvor du er varm, lille Fader, din Hals er ganske vaad. Vent, jeg vil pudre dig en Smule. (Hun løber ind i Værelset ved Siden af, medens han rolig smilende ser efter hende, snart kommer hun tilbage med en Pudderbøsse. Hun bøjer sig over ham og pudrer ham omhyggelig.) Saa — var det rart? Jo, det er nydeligt, saadan og — (hun trykker Kosten mod hans Næse) — saadan. (De ler begge. Saa rejser hun sig pludselig op og ser eftertænksom paa Pudderbøssen; sagte hen for sig.) Smaa Børn pudrer man flere Gange om Dagen.

Karl: Jeg er dog intet lille Barn.

Marie (stadig eftertænksom): Nej.

Karl: Hvordan kommer du paa det.

Marie (ler smærtelig): Hvad siger du? — Men, du kære Gud, i Begyndelsen af vort Ægteskab har jeg ogsaa købt mig saadan en Bog med gode Raad. Pudringen husker jeg endnu.

Karl (trist): Stakkels lille Kone. (Hun sætter langsomt Pudderet hen paa Bordet foran Sofaen og trækker en Stol hen ved Siden af Gyngestolen, sætter sig og stirrer stift hen for sig. Pavse. Derpaa.)

Marie: Maaske faar vi dog endnu et Barn.

Karl (sukker dybt).

Marie: Tror du ikke? — Er det min Skyld? — Tror du?

Karl (ryster paa Hovedet).

Marie: Nej? — (Eftertænksom efter en Pavse.) Maaske er det, fordi du allerede er over halvtreds?

Karl (med et Suk): Ja.

Marie: Aa — det kan gaa endda.

Karl: Naar du blot ikke vilde føle det saaledes.

Marie (affekteret ligeglad): Aa, saa slemt er det ikke. Og desuden — (skælmsk) maaske — ingen Ting er umulig for Gud. Vel? — Men dine Øjne bliver saa smaa; sov du kun, stakkels lille Fa'r.

Karl: Aa, jeg er slet ikke træt.

Marie: Sov kun, du plejer jo at gøre det nu. Sov du kun. (Pavse, — Han blinker søvnig med Øjnene; hun sidder tilbagelænet i sin Stol, Armene har hun lagt over Kors paa Brystet, Benene har hun strakt fra sig og — hun smiler.)

Marie: Du.

Karl (søvnig): Ja.

Marie: Ikke sandt? I September bliver du 54 Aar.

Karl: Ja.

Marie: Og jeg er en og tyve. Det er stor Forskel. Er du slet ikke skinsyg?

Karl (forbavset): Jeg?

Marie: Ja, du. Ældre Mænd er altid skinsyge paa deres unge Koner. Du lader mig alene hele Dage igennem, gør store Rejser.

Karl: Forretningen, kære, Forretningen.

Marie: Ja, men er du da aldeles ikke skinsyg.

Karl: Nej. — Naa, saa min lille Frue ærgrer sig over, at jeg ikke er skinsyg. Det faar du ikke noget ud af. Skinsyge kender jeg ikke. (Meget alvorlig). Det vilde for mig være utænkeligt, umuligt.

Marie: Paa ingen af de unge Mænd, der kommer hos os?

Karl: Paa hvem da? Maaske paa den hjulbenede Assessor eller (leende) paa Leopold med Storkebenene, som du siger, eller — der kan du se, du ler jo selv.

Marie: Ja, alle dem, alle dem, men En.

Karl (henkastet): Hvem da?

Marie (hemmelighedsfuld): Han er ganske ung, kun 20 Aar, røde Kinder — aa, de er saa friske og røde —, og blødt, tæt Haar, og hans Fornavn elsker jeg. Ro-Ro-Robert, hvor det lyder kraftigt.

Karl (sætter sig i en Stol og stirrer paa hende).

Marie (staar op fra Stolen og spaserer omkring i Værelset; sværmerisk): Robert — Robert, og han er Kunstner, en stor Mand. (Hun vender sig om til sin Mand; da hun ser hans angstfulde Ansigt, begynder hun at le højt): Nu har jeg dig, nu har jeg dig. — Du er vist ikke Spor af bange nu?

Karl (ler med): Du, du, du er —! (Han ryster paa Hovedet.)

Marie: Naa, er du saa skinsyg?

Karl: Nej, mit Barn, endnu ikke. Det var for dumt, den Grønskolling.

Marie: Han er saa sød. Det er forresten en Smagssag. Jeg finder ham nu grusom sød og frisk.

Karl: Marie, denne Spøg finder jeg virkelig er ubehagelig.

Marie (hensunken i sig selv): Du kan drille.

Karl (i et Skrig): Marie!

Marie (affekteret forskrækket): Aa — min Gud, nu har jeg forraadt mig. (Hun gemmer sit Ansigt i sine Hænder og blinker lystig gennem Fingrene hen til sin Mand. Han ser halvt vantro, halvt ængstelig paa hende. Hun tager pludselig Hænderne fra Ansigtet og ler himmelhøjt.) Du gik i Snaren, du gik i Snaren! Aa, den gode, gode Robert. (Pathetisk.) Hvor jeg elsker ham, elsker ham inderligt, den kære, søde Robert. (Hun løber hen til sin Mand, kaster sig om hans Hals og kysser ham.)

Karl: Du slemme hvor kunde du ængste mig saaledes!

Marie (gør sig sød for ham og sætter sig igen paa en Stol ved Siden af ham): Saa, nu er det nok, nu maa lille Fa'r dog sove; om lidt, saa faar Fa'r Kaffe, før han skal i Forretningen, (tager ham under Hagen) for at tjene mange, mange Penge til sin lille Kone. Ikke sandt?

Karl: Aa, du min Lykke!

Marie: Vent, jeg skal hente en Trøster til dig. (Hun gaar hen til Sofaen.) Den af Læder, fordi Fa'r er saa varm. Saa — og saa pudrer vi ham lidt endnu en Gang (Hun gør det,) Saa, sov nu.

Karl: Tak, tak, Du kære.

Marie: Gynge lidt? ikke? (Han nikker. Hun gynger ham sagte, siddende paa Stolen ved Siden af ham.)

Karl (søvnig): Syng lidt for mig, hvad?

Marie (synger): Visselulle, mit lille Barn!

Karl: Nej, ikke den; noget andet, hvad?

Marie (skarpt): Nej. (Hun synger den.)

(Hun holder op at synge og staar sagte op. Han snorker. — Forsigtig, paa Taaspidserne gaar hun tilbage og aabner en Skuffe i det sirlige Dameskrivebord. Man hører Laasen knække. Sagte kommer hun frem igen; i Haanden holder hun et Fotografi. Afsides siger hun): Du kære Dreng; min Robert (hun kysser Billedet og trykker det til sit Bryst. Forsigtig bøjer hun

sig ned over sin Mand og holder ham Billedet for Øjnene.) Se en Gang paa den Grønskolling, se en Gang, se. — Se blot (hun bringer Fotografiet stadig nærmere op til den sovendes Ansigt). Se nu en Gang rigtig paa ham. (Med en pludselig Bevægelse trykker hun Billedet op i hans Ansigt; hurtig trækker hun Haanden tilbage og skjuler den og Billedet bag sin Ryg.)

Karl (idet han vaagner): Hvad var nu det?

Marie: Ak, undskyld, jeg vilde kysse dig og kom derved til at støde din Næse. Den er temmelig tyk.

Karl (leende): Ja det er den.

Marie: Undskyld. Sov blot videre, sov — jeg synger allerede igen. „Visselulle, mit lille Barn."

Karl: Altid den.

Marie: Ja, det er nu en Gang min Yndlingssang. (Hun synger.)

Dit første Bal

En hvidlig Kjole om de spinkle Lemmer,
en hvid Azalea i Haarets Knytte,
et Fodpar, som i Silkesko kan flytte
gazelle-let sig under Ruchens Bræmmer!

Og Barmen, som bag hvide Blonder gemmer
om Ballets Dejlighed saa mangen Mythe,
for første Gang er bævende et Bytte
for Rythme-Rusen af de glade Stemmer!

— Den svimle Salighed har dig til Fange,
se: Øjenlaaget sig i Dansen sænker,
og alle Salens Kærter døsigt luer —

Da bliver du med ét saa frydfuldt bange,
dit elskovsgrebne Sind frimodigt tænker
hvad dulgt blev drømt i Hjemmets stille Stuer.

L. Mylius-Erichsen

Hotel Phønix.
Ny comfortabelt monterede Værelser.
Elevator. Elektrisk Lys.
1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt
Bazarens Restaurant i Tivoli.
Carl Neiiendam.

Tiden
Nyt Morgenblad
Organ for de næringsdrivende.
Kun 2 Øre.
Abonnér. — Avertér.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID
„ELISABETHSMINDES"
CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er
Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M
Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre.
Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos
L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

NYE OPLAG

2det Oplag
Bjørnstjerne Bjørnson
OVER ÆVNE
Første Stykke
1 Kr. 25 Øre, indb. 2 Kr. 50 Øre

2den Udgave
Georg Brandes
DANSKE DIGTERE
4 Kr. 50 Øre

Gyldendalske Boghandel

7de Oplag
Henrik Ibsen
DIGTE
2 Kr. 50 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre

3die Oplag
Jonas Lie
ETSAMLIV
3 Kr. 25 Øre, indb. 4 Kr. 50 Øre

Paa ***Gyldendalske Boghandels Forlag*** *er udkommet:*
Abbé **Prévost's** berømte Kærlighedsroman
Manon Lescaut
Oversat af **M. Cohen** og **S. Prahl.** — *Fint udstyret.* — *5 Kr.*

I. D. Beauvais' Conserves
faas overalt.
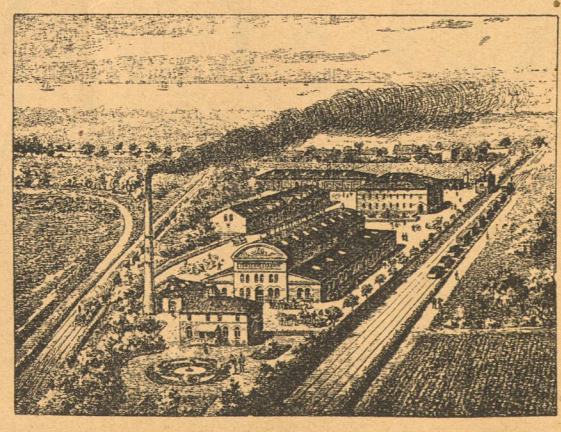
Største og ældste Conservesfabrik i Norden.
Grundlagt 1850. Udvidet 1895.
Tilvirkning af Conserves
som
Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

THEATERKAFÉEN
Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.
Bør ses af enhver Fremmed.
1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.
Carl Philip & Julius Hertz.
Havana-Import.
Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat
Cigaretter.
Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

L. Kanneworffs
Établissement for Herreekvipering
Bredgade 2.
Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af
Musik-Instrumenter
og
Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.
Petersen & Steenstrup,
L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.
Telefon 3584.

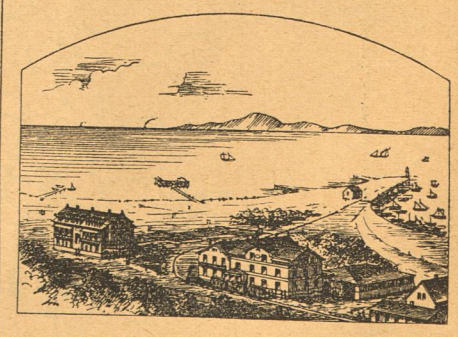
Gilleleje Hotel og Badepensionat,
beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Grænsedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.
E. Schønberg, Inspektør.

Udkommet er: **Stjærnerne**
DIGTE AF
Aage Matthison-Hansen
Med Forfatterens Portræt, tegnet af H. Chr. Hansen
Pris 1 Kr. 25 Øre
Faas i alle Nordens Boglader
Axel Andersen,
Nørrebrogade 18

Margrete!

Margrete, Margrete!
Brillanter om din Hals,
og Silke om din runde Barm,
og gyldne Slanger om din Arm,
og Perler om din Pande —
var du for det tilfals?

— saa vilde jeg ikke eje dig,
men søge mig en anden.

Jeg elsker just din nøgne Hals,
din nøgne, muntre, skyldfri Barm,
jeg elsker just din nøgne Arm,
din nøgne, grove, røde Haand,
som klapper dit fine hvide Lam —

— thi var du ej den Tiggertøs,
hvorefter jeg Fattigmand ledte,
da var du aldrig til for mig —
Margrete, Margrete!

J. D.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 12.

BASTA

24. Juni 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgiver og ansvarlig Redaktør:
Karl Buhl

Den fangne Prøjser

(Se Fortællingen med samme Titel)

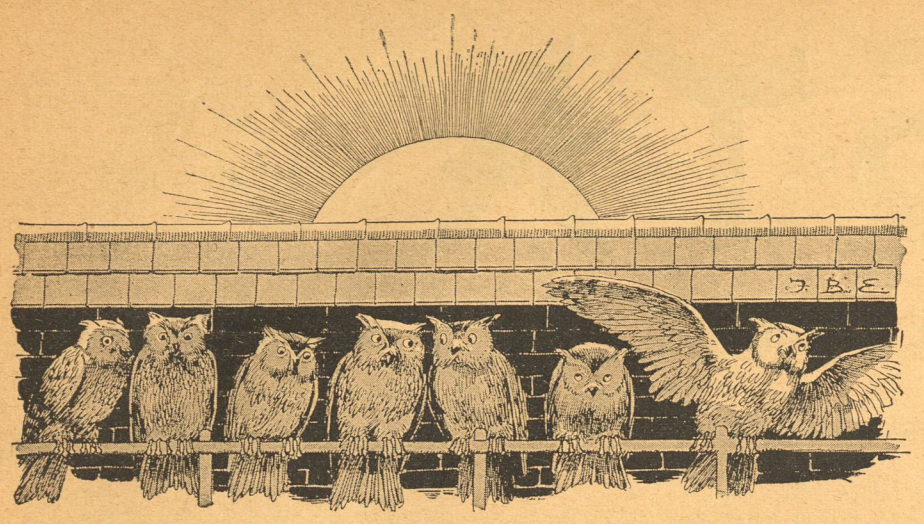

Kommandøren og den døde Kælling

Brev fra det „gamle Frederiksværn“

Det var en Jul i hine Tider, da Flaaden laa her. Tre Kadetter, der hørte hjemme i samme Bydel, skulde rejse hjem til Julen. De satte sig tilrette i Bredslæden en blank Morgen tre Dage før Jul og tænkte at naa frem ved det Lag Klokken ti om Kvelden.

Det var en stor Bredslæde, de havde; en af de gammeldagske, som kunde rumme en hel Familie. Og to gode Heste havde de, og Bjørnefeld havde de, og Halm i Bunden for ikke at fryse paa Fødderne.

Fra Morgenen var Vejret prægtigt, med fin, blaa Himmel, der i Horisonten hvidnede af Kulde. Og Sneen hvinede under Mejerne og Dombjelderne klang; det gik raskt fremover, og naturligvis tænkte de sangvinske unge Mennesker, at hele Turen skulde gaa som Fod i Hose; men hvad sker? — ved Middagstid begyndte det at trække over — ja, Vorherre maatte vide, hvor Skyerne kom fra; men komme gjorde de.

Og Sneen blev fugtig, saa den klampede under Hestehovene.

Det var mindre hyggeligt dette; thi Hestene trak tungere.

Og ligeover Middag begyndte Sneen at falde, først i milde, svære Flokker, som la sig godslig ned og fugtede bare saavidt, men udover Eftermiddagen skarpere, smaa Hagl, som slog dem i Ansigtet. Endda gik det dog fremover noksaa sikkert, men det tog til at mørkne svært og Maanen, som de havde sat sin Lid og Glæde til, blev ganske gemt bort. Og pludselig begyndte Sneen at falde tættere og Vinden at blæse; men om ikke længe blev denne til Storm, sand Snestorm, der skuflede Masser af Sne fra Skyerne. Jo, dette var en fin Ende paa Historien! Istedenfor at pile afsted i Frostvejr og blankt Maaneskin, laa de nu og kavede i det værste Uføret. Vejen holdt de saavidt ved idelig at strække Hals og gi Agt, men engang de kom ud paa slettere Terræn, kom den bort for dem, og de havde nu den onde Fornemmelse af at køre, hvor det traf sig.

Nu og da kom Stormen sættende i vældige Tag over Sletten og tog i, saa Hestene skejned til Siden.

De tre blev snart enige om, at dette ikke kunde gaa i Længden; kanske kørte de sig rent bort i Nat og Ørske. De standsede da Hestene, steg af og raadslog. Den ene vilde vende, den anden la Hestene staa og forsøge paa egen Haand at grave sig frem til nærmeste Hus — hvis noget fandtes da. Ja, de forsøgte noget af hvert, men alt viste sig ugørligt. Saa gav de sig over, satte sig i Bredslæden igen og lod Hestene gaa, hvor de vilde. Slige Dyr havde jo fin Sans; de vilde ikke køre sig i Elv, aabent Vand eller dybt Slang.

Hestene stolpede besværlig frem i den dybe Sne. Tidt kom de til høje Driver, som gik dem helt op under Maven, og da vrinskede de angst, som var de bange for at drukne. En Time gik saaledes langsomt. Trit for Trit havde Hestene kæmpet sig frem, og ingen Ulykke var hændt, men langt var de ikke komne. De tre i Slæden sad ganske tause, sagde ikke mere end højst nødvendigt, gad næppe se sig omkring engang.

Men pludselig vaagnede en af dem: „Lys!“ sa han, „der er Lys!“

De to andre saa til og ganske rigtigt: der blinked noget frem langt borte i Mørket. Og nu blev de var, at Slædens Retning var den rigtige.

„Kanske Dyrene hat set Lyset længe før vi“, sa en, „slige Dyr har skarpe Øjne“.

Nu kvikned de med engang til, alle de i Slæden. Det Lys der borte var som en varm Straale for dem; deres angstfulde Sind solede sig deri; de slog Hænderne mod hinanden og lo høit. Sikkert og stødigt kom Lyset nærmere og en halv Time efter stoppede de op foran et Hus med to Etager.

„Kongens Folk!“ raabte de, „kom ud til Kongens Folk!“

Saa aabnedes Døren og to Mand kom ud. Da de hørte, hvem det var, og at de havde faret vild, bad de dem komme indenfor. De skulde nok greje Hestene.

— Det var en gammeldags Stue, de kom ind i; paa Væggen hang et stort Skilderi af Adam og Eva, som spiste Æbler, og over dem hang Slangen og lo med sin Gifttand. Dette og mange andre bibelske Billeder besaa de unge Mennesker, mens de vented paa sin Aftensmad. Et, som de lo meget af (de Hedninger!) var Susanna i Badet og de tre letsindige Oldinge. Susanna var en meget tyk Dame og en af Oldingerne lignede deres Chef; det var særlig dette, som morede dem.

Da de havde spist, sad de en Stund og snakkede om Tingen, som den forelaa. Nu begyndte atter Uheldet at genere dem. De var ganske graa i Humøret. Men da Husbonden kom ind, spurgte en af Kadetterne, om han havde fransk Brændevin i Huset. Jo, det havde han. „Naa, hvad siger I, Karer? skal det ikke være en forbandet Rus ovenpaa dette?“ Jo, de andre var enige. Men Husbonden stejlede, da han hørte Tale om Rusen: nu skulde han jo snart krybe i Seng i Værelset indenfor, og han vilde ha Nattero, saameget de vidste det.

Omsider gav han dem Lov til at gaa med sit Gilde ovenpaa til den yderste Kvist. Der kunde de tage for sig af drikkendes Vare — — — og han gik foran og lyste dem ind i et lidet, simpelt Værelse med nogle Pindestole og en bred Himmelseng. Straks efter kom han selv med Brændevin og Vand.

Men før han gik, bad han dem ikke gaa ind i næste Værelse; det var lejet bort. De lovede dette.

De begyndte da at brygge, og det vared ikke længe før Humøret kom op. Den lille Stue stod snart i en Damp, hvorigennem Talglyset flimrede og røg. Man snakked højt og i Munden paa hverandre, tog nu og da et Slag hen over Gulvet i Dansetakt og sang „Sønner af Norge“ saa det dundrede efter. Forbudet om at aabne Døren til Sideværelset glemtes naturligvis; der ind gik man, naar man vilde svale sig for en Stund. Men en Gang, mens en af de tre var der inde, hørtes Latter fra ham: „Ha, ha! her ligger et Fruentimmer i Sengen — kom med Lyset! her ligger Død og Plage et Fruentimmer i Sengen.“

De to andre kom til, og virkelig! der laa et Fruentimmer i Sengen. Men hun var vist meget gammel, og gulhvid i Ansigtet var hun, og de knoklede Fingre laa foldede over Brystet — saa hun var Lig.

Men Kadetterne holdt saamen ingen Ligprædiken over hende; men de skjældte hende vældigt ud, fordi hun var den, hun var. Men siden kaldte de hende: min smukke Pige, og en af dem forsikrede, at hvis de bøjed sig ned, kunde de se, at Øjnene hendes missed til dem. Sluttelig hented de Flasker og Glas og dansed om hende, endda de var saa fulde, at de ofte drattede omkuld og blev liggende og le.

„Ha — ha — ha — ha — ha — ajjj!“

Men op kom de igen og tog til at danse paany.

Saa sagde den ene:

„Men for Fanden! vi er ikke galante mod vor smukke Pige. Her staar vi og morer os som andre bespottelige Spyttegjøge og lar Damen ligge og tørste. Lad Damen faa Brændevin — marsch!“

„Hurra, hurra! Damen skal ha Brændevin.“

Saa hældte de Brændevin i Munden, saa de spildte paa Hovedpuden, fyldte selv sine Glas, smækkede med Tungen og drak med Liget.

Ja, det var et sandt Orgie; de bar sig ad som Gale. Men gennem hele denne Brændevinsrus krøb en ubestemt Angst for hende, som laa bleg og skrumpen borte i Sengen. Særlig om det blev stille i Værelset en Stund. Thi naar Stilheden indtraadte, var det som den døde i Sengen begyndte at tale. Det tillod de dog ikke og derfor tumled de sig og skraalte op for at overdøve hende.

Endelig gik en af dem hen og putted den døde Kone en brændende Cigar i Munden. Men under dette var han saa uheldig at komme nær hendes ene Øje, og da de saa hen, laa hun med Cigaren i den stive fortrukne Mund og skjeled hen paa dem med et lumsk, stille Smil, som vilde hun sige: „Vent I bare!“ — — — Men da var det som de vaagnede og saa, hvad Spil de her havde drevet; en isnende Forskrækkelse for gennem dem, de tumlede paa Dør alle som en, de skreg stygt og vælted hverandre for at komme fort afsted.

Da de havde lukket Døren til Værelset, hvor den døde laa, satte de sig paa hver sin Stol og vented paa Morgen. Men det var endnu længe til, den kunde komme. Klokken var ikke mere end 2 om Natten. Efter en Stunds Forløb lagde da en sig paa Sengen og sov ind, lidt efter fulgte de andre, og snart laa alle tre og sov med lange, tunge Aandedrag, medens Lampen stod paa Bordet, og skinned og sendte en tynd,

osende Røgstribe op fra Glasset, der spredte sig i Værelset og gjorde de tre's Søvn endnu tungere.

De sov længe. Da de vaagnede skinned Solen fra klar Himmel. Uvejret fra i Gaar var borte.

Stille rejste de sig og gjorde sig færdige. De husked nok, hvad de havde drevet om Natten, men de snakked ikke videre derom, saa en Gang ikke ind, hvor den døde Kjælling laa.

Da de havde spist Frokost med Kaffe, Æg og Skinke og Brød, sagde de Farvel og Tak for sig. Lidt efter kørte de i Vej, medens Dombjelderne sang i den friske Vintermorgen.

Og hjem kom de og turede en lystig Jul; men tidt naar de var sammen alle tre i et eller andet Selskab, og Vinen gik dem til Hovedet, saa slog de hverandre paa Skulderen, stak Hovederne sammen og lo og snakkede hviskende, nævnte besynderlige Ting, som ingen af de andre forstod, hvad kunde betyde.

* * *

Omtrent femti Aar efter den Nat, de tre Kadetter overfaldtes af Uvejret derude paa Moen, kom en gammel Kommandør ud for det samme slemme Tilfælde. Og han tyede ind i samme Hus og blev vist ind i det Værelse, hvor Skilderiet med Adam og Eva og Suzanna i Badet hang.

Kommandøren besaa dem:

„Hm!“ sa han, „disse her ligner nogle, jeg saa i min Ungdom. Det er vist meget gamle Billeder . . . det er underligt nok, at slige gamle Skilderier eksisterer endnu.“

„Ja de har hængt her lige siden min Bedstefar ejed Huset,“ sagde Husbonden.

„Ja, da har de jo Affektionsværdi,“ mumlede den gamle Kommandør. „Har De saa et Værelse til for mig i Nat.“

Jo, det skulde der nok blive Raad for . . . Marie lys Kommandøren op i det indre Værelse . . .“

„Tak,“ sa Kommandøren, da han endelig var oppe. „Tak, sæt Lyset der; jeg gaar i Seng med det samme.“

Men det gjorde han ikke. Han blev staaende at se sig omkring; dette Værelse syntes han ligesom en Gang at ha set . . . det bleggule Tapet og Sengen borte i Hjørnet . . .

Han lukkede Døren op til næste Værelse . . . ja, mærkeligt nok . . . disse to Værelser havde, havde noget ved sig, som fik ham til at tænke sig om . . . nej, hver Gang han mente at ha Tag i Tingen, gled den bort for ham. Nuvel, han var jo blit en Smule glemsom i den senere Tid.

Han klædte sig af og lagde sig; slukkede Lyset. Men det var ham ikke muligt at sove. Hans Tanker kredsede om dette sorte Punkt, som han ikke kunde magte: naar saa han sidste Gang disse Værelser? Han havde set dem en Gang.

Omsider sov han ind; men pludselig for han op igen: endnu stod det Syn, han havde set i Drømme for ham, en gammel, død Kjælling, som laa med nogle magre, knoklede Hænder foldede over Brystet og en brændende Cigar i Munden. Han greb sig om Hodet for at faa det væk; men endnu svævede det for ham; i det bælgsorte Mørke stod det tydeligt frem, fra højre, fra venstre, fra Taget og Seng-Omhænget.

„Sikke noget Gøgleri!“ raabte Kommandøren og slog til med den knyttede Haand. Men det hjalp ikke. Naar han en Stund havde stirret hen for sig for at se om Konen var væk, saa kom hun ud fra Mørket igen og laa atter gul og skrumpen med den glødende Cigar i Munden.

Men da sprang den gamle Officer ud af Sengen, rev til sig nogle Klæder og lakkede paa bare Ben ned i Køkkenet. Her satte han sig ved Skorstenen og fik nogle Brændestykker i Brand. Og slig sad han i Timevis. Ja, om Morgenen, da Konen kom ud og skulde lægge paa Ilden, skreg hun i, for der laa han, Kommandøren, og sov med Hodet mod Brandmuren.

„Hvorfor han laa der? . . . Hm, vilde hun først sige, hvad der var i Vejen med det gule Værelse! . . . Ja, han spurgte ligefrem. . . . For, alt gik han med paa. Han var ikke ræd, hverken for Krudt eller for Sjø. Men at ligge og slaas med en gammel død Kjælling med skæv Kæft og Cigar — nej Tak.“

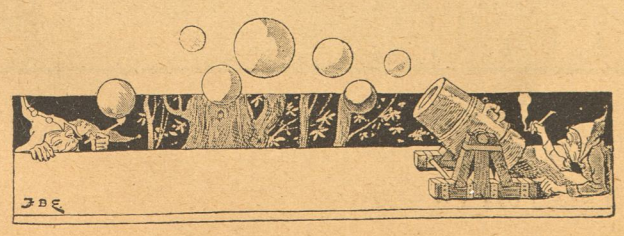

Uvejr

Saadant Vejr har jeg aldrig set. Det var, som var Herren over os. Paa en Himmel af Bly, hvis Sol ti Dage havde svedet, hvad Jorden bar og kaldt giftige Fluer frem af Larver, som afaad Løvet, og Smaamyg, hvis Sværme vaagnede med Morgenen — kom der efter Middag tre Smaaskyer frem over Skoven.

Og de sejlede sammen og de dansede paa den blaa Himmel som et hvidt Krater over Skovranden i Syd.

Men op af Krateret begyndte der at slynge sig Skyer, besynderlige og rødgraa Skyer, som en langsom Røg fra en doven Ildebrand.

En sælsom Røg af sære Skikkelser: Katte, der satte i Spring, og Drager med udspilede Vinger og Heksehunde med lange Tunger og en vældig Svaneøgle med en hvidgraa og lang Hals, og en kæmpemæssig Polyp, der kravlede frem paa fem Arme.

Og hver sneg sig udover fra Skovens Rand som fra en Hule, og de sluttede Tog og gled frem i Flok — til Polypen kom tilsidst med hvide Arme og med rødgylden Bug, krybende som Uhyggen kryber — frem over Himlen.

Saa blev det mørkt, som havde Utysket, hvis Lød var blevet graa, taget alt Rum i Besiddelse.

Og der kom Blæst, som tog til. Smaa Vindstød, der krusede Tørvedammene og døde hen. Snare Vindkast, der rystede Ruderne og svandt — mens paa Himlens uhyre graa, fine Skyer viklede sig ud som sære og hvidnende Raketter, der steg og forsvandt.

Til pludselig alle højeste Træer rystede; og Buskene flakkende skalv, og det gulnede Korn slog hid og did som raadvilde Bølger; og fra alt Land, saa langt det øjnes kunde, Støv jog op i Kæmpeflager og fløj over Agrene og favnede de forvildede Træer og slyngede fygende Baand om Gran og Fyr og Buske, der, forfærdede, vilde flygte fra deres egne Rødder — under Himlens Storm.

Da saa jeg fra Højen, hvor jeg stod, intet uden Støv, hvis Hvirvler skjulte alle Marker, og mægtige Træer, der vilde løsrive sig fra den Jord, der bar dem, og sitrende Smaabuske ved min Fod.

Mens Landsbyens Kvæg angst brølede paa Lodderne og de tro Heste brød løs af deres Tøjr og for hjemad, og Hunden ved min Side, tavs og med Øjet mod mig, skalv over al sin Krop . . .

Og man hørte ikke Stormen for Tordenen og ikke Tordenen for Stormen, og Lynene fløj frem af Himlens Graa, som gyldne Klinger, der krydsedes . . .

Medens endelig Regnen kom.

Og faldt ujævnt; og blev alt mere tæt; og bandt Stormen — og skænkede Jorden sin Velsignelse . . .

. . . Nu ved Aften har jeg plukket udsprungne Roser . . .

Skørping, 16. 6. 96.

Herman Bang

Nat

Jeg leved saa let i den lysende Dag,
Mens Solen straaled og blænded og brændte —
Men stilnet er Blodets rastløse Jag,
Blegnet er alt som mig hændte.

Thi Natten har sluttet mig fast i sin Favn,
Og lært mig at elske hver tindrende Stjærne —
Død er min Ungdomsbrud, glemt hendes Navn,
Og de solvarme Minder saa fjærne — saa fjærne.

A. W.

En Ungpigedrøm

(Tegning af T. T. Heine)

„Aa, Oskar, ikke saa voldsom!“

(Tegning af Schlittgen)

„Tror ogsaa De, Frue, at det er skadeligt for Sundheden at kysse —?“

„Ja, sikkert nok. Der var forleden En, der forsøgte det. Han er ikke bleven rask endnu. — Spørg kun min Mand!“

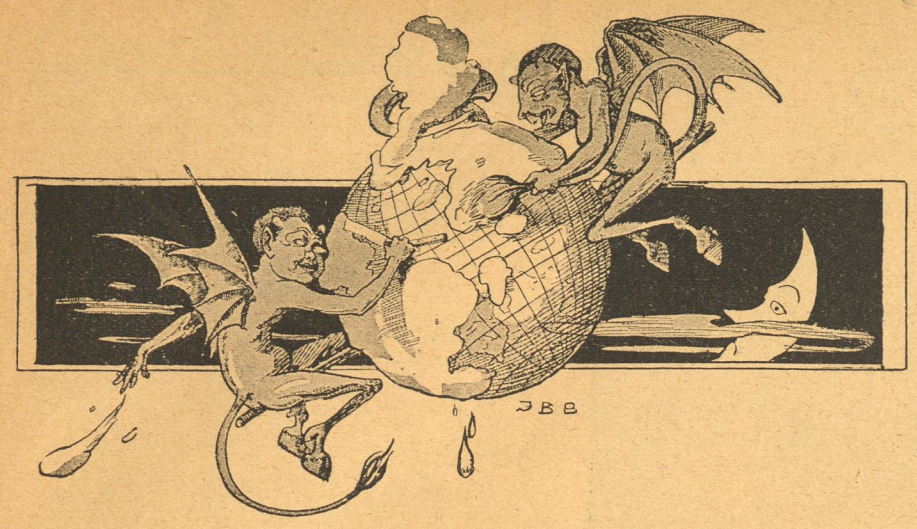

Den fangne Prøjser

Ja, sagde den tykke Fa'r Marmotte, idet han satte sit Krus Øl fra sig og betænksom strøg med Bagen af Haanden over Skægget, — jeg har gjort Krigen med, jeg har staaet i Ilden, og jeg lærte disse Prøjserslyngler det!

Naa, I bliver nok forbausede, — men spørg kun Værten der, han ved, hvordan jeg en Vinternat kom med saadan en forsulten Prøjser. Det var ogsaa en Historie, som det gik anderledes med end det sagtens burde — ligesom saa meget andet den Gang.

Jo, jo, i Krigen der gælder der ingen Pardon, der gaar det løs paa Liv og Død. Fa'r Marmotte lagde sit runde, gemytlige Ansigt i de alvorligste Folder og saa' værdig hen for sig, og da han mærkede, at de sad ganske stille og forventningsfulde omkring ham, — kun Værten, Polyte Levin, gav sig til at bestille noget henne ved Skænken og vendte Ryggen til, — saa tog han et Par store Mundfulde af sin Pibe og begyndte at fortælle:

Jeg har allerede fortalt, at det var paa Prøjserkrigens Tid, den Gang da det røveriske Tyvetøj oversvømmede hele Frankrig, og da enhver Franskmand, der ejede en Knippel, drog ud mod de Kaalædere. De kom ogsaa næsten helt op i Nærheden af os, en Times Vej herfra stod der en Fægtning mellem dem og vore. Vi hørte dem skyde, og da det stadig blev værre, og ingen kunde vide, hvem der vilde sejre, saa lukkede vi vore Døre og blev inde i Husene. Det var i de første Dage af Januar og min Kone gik netop i sin niende Maaned. Vi havde troet, at det nok kunde trække ud et Par Uger endnu, men denne Uro har vel gjort det, for lige efter Maaltidet maatte hun lægge sig og fik Veer.

Det manglede kun. Jeg satte mig rolig ved hendes Seng, tog hendes Hænder og gav mig til at snakke med hende. Jeg sagde, at hun skulde være rolig, det vilde nok give sig, hun maatte jo selv vide, at det var for tidlig efter Almanakken. Men hun bliver ved at stønne og knytted Hænderne. Imidlertid var Skumringen begyndt at falde paa; Skydningen var begyndt at blive svagere, kun i ny og næ knaldede et Skud stadig længere borte. Men vi vovede ikke at tænde et Lys for ikke at henlede Prøjsernes Opmærksomhed paa Landsbyen.

Ved 6 Tiden blev der banket sagte paa Døren. Jeg tager min tykke Stok og gaar hen og aabner. Det var Jacques, som fortalte, at Prøjserne havde trukket sig tilbage ad Landevejen for vore, saaledes at der altsaa nu intet var at frygte. Vi aandede friere igen. Og nu trængte Lise ind paa mig for at faa mig til at hente Mo'r Labiche. Og da hun bad saa meget, lovede jeg det altsaa. Jacques blev hjemme, og jeg begav mig paa Vej med en solid Kæp og en Flaske Brændevin for at beskytte mig mod Kulden.

Jeg gik hurtigt og fløjtede hen for mig. Det var temmelig klart, thi der var falden frisk Sne. Jeg gik naturligvis og spekulerede paa at møde disse Prøjsere og tog iblandt en Slurk Brændevin for at klare mig mod Kulden. Og saa ser jeg pludselig saadan en Hjælm, som Prøjserne bære, stikke op af Krattet ved Siden af Vejen. Først blev vi staaende og saa' paa hinanden, saa tager jeg et Greb omkring min Stok og raaber: Hvem der! Men han rørte sig ikke.

Saa blev jeg gal i Hovedet: Tyveknægt, brølede jeg, kom herud eller jeg skal slaa dig fordærvet! Jeg tager dig til Fange. Kom herud.

Nu kom han endelig. Det var virkelig en Prøjser. Saadan en havde jeg aldrig set før, saa mit Hjærte bankede. Det maatte have været en af de mindste, han saa' forkommen og svagelig ud. Hans Frakke var reven itu, Geværet maatte han have tabt, thi han var ganske vaabenløs. Han gik hen til mig, lagde Haanden paa min Skulder og sagde paa daarligt Fransk: „Jeg tager Dem til Fange i Kongen af Prøjsens Navn." „Nej," sagde jeg, „den gaar ikke, jeg har først taget Dem til Fange. Der hjælper ingen kære Mo'r. Kom her med Hænderne, saa jeg kan faa dem bundne."

Men det vilde Prøjseren ikke indlade sig paa. Han blev ved at paastaa, at han havde taget mig til Fange, og at jeg maatte overgive mig. Imidlertid var det igen begyndt at sne, og jeg blev kold om Fødderne af at staa stille. Jeg trak altsaa min Flaske frem for at tage en Slurk.

Prøjseren stod og rystede, medens jeg drak. Der var endnu en god Slurk tilbage i Flasken, og den rakte jeg ham, for at han skulde varme sig. Han var jo nok en Prøjser, men alligevel — — —.

Prøjseren sagde ingenting, han tog blot Flasken og tømte den i et Drag. Saa lo han og gav mig den tilbage. Saa fortsatte vi Underhandlingerne, men da vi ikke kunde blive enige, saa foreslog jeg, at vi skulde gaa hjem til mig og lade en upartisk afgøre den Sag.

Først vilde Prøjseren ikke. Saa sagde han, at han var meget sulten, thi han havde ikke smagt Mad i 24 Timer. Da jeg saa havde lovet ham, at han skulde faa noget at spise, gik han med. Da vi havde gaaet et lille Stykke, blev han usikker paa Benene, satte Hænderne i Siden og lo. Saa satte han sig ned i Sneen og sagde, at han vilde overnatte der, at jeg var hans Fange, og at han vilde lade mig halshugge.

Jeg var straks klar over Situationen. Fyren havde faaet Brændevinen ned i sin ganske tomme Mave og nu var den steget ham til Hovedet. Hvad skulde jeg gøre. Hvis jeg lod ham blive, saa kunde jo nemt en anden komme og stjæle ham fra mig. Jeg fik ham da under Armen og trak videre med ham. Undervejs fortalte han, at han var bleven skilt fra sin Afdeling, og saa var faret ganske vild i Skoven. Og desuden blev han ved med at sige, at han var meget sulten og tørstig, og at jeg var hans Ven og Broder. Endelig kom vi herhen til Polyte. I skulde have set hans Ansigt, da vi traadte ind.

Prøjseren vilde tale, men jeg holdt min Haand for hans Mund. „Polyte," sagde jeg, „hvem af os to er den fangne?"

„Naturligvis Prøjseren," sagde Polyte. Og saa fik vi Prøjseren hen paa en Bænk, og gav os til at faa noget Mad i ham. Det kan nok være, han kunde hugge i sig. Saa paa en Gang kom jeg jo i Tanke om Jordemoderen. Vi bandt saa Prøjseren til Bænken, og jeg gik. Da jeg kom tilbage med hende, snorkede han himmelhøjt. Vi hentede en Trillebør og bandt ham fast paa den. Saa gik det hjemad, Mo'r Labiche gik ved Siden med en Lygte. Naar Børen gik over en Sten eller sligt, saa bandede Prøjseren, og Mo'r Labiche stak ham Lygten lige op i Ansigtet og kaldte ham et „Prøjsersvin".

Da vi endelig kom hjem, saa var det hele forbi. Barnet laa og skreg, og Lise havde det godt. Jeg gik hen til hende og sagde: „Jeg er meget træt nu, men i Morgen skal jeg vise dig noget morsomt." Saa sagde jeg til Mo'r Labiche, at hun ikke maatte sladre af Skole. Derefter gik Jacques og jeg ud og fik Prøjseren anbragt paa noget Halm i Kaninstalden.

Den næste Morgen var naturligvis min første Tanke Prøjseren. Jeg gik saa ud og kiggede gennem Træmmerne. Han laa henne i Hjørnet og hikkede. Hans Kappe og hele Stalden var sølet til.

Jeg løb tilbage og fortalte Labiche, at han havde været daarlig og havde sølet Stalden til. Saa gav hun mig noget af den Kamillethe, som hun havde lavet til Lise, og sagde: „Giv Svinet det." Jeg bar det over til ham, jog Kaninerne ud og skubbede en Spand og en Kost ind til ham, for at han skulde gøre rent og faa sig vasket. Da det var i Orden tog jeg Lise med derud og kommanderede: Giv Agt, Ret. Damerne kommer! Saa ved 9 Tiden kom de første Folk fra Landsbyen, for Polyte og Jacques havde naturligvis ikke kunnet holde tætte. Og saa kom de efter Haanden næsten alle. Vi solgte godt med Snapse den Dag, for de skulde naturligvis have en hver.

Efter Haanden kom Folk fra hele Omegnen for at se paa ham. Vi havde paa den Maade næsten hver Dag vore 5 Francs, naar Aftenen kom. Vi holdt jo da ogsaa vor Prøjser i god Foderstand, det var jo ham, der trak saa godt. Han blev formelig fed i de Dage. Tilløbet holdt først op, da der var gaaet en fjorten Dages Tid. Men Prøjseren blev ved at æde ligesaa rigeligt, som før, det svarede sig jo ikke saa godt. Saa var det Jacques hittede paa, at vi skulde trække rundt med ham i Landsbyerne og vise ham frem for Penge. Jeg skulde have den halve Indtægt.

Tidlig Søndag Morgen kom han i sine bedste Klæder. Han havde laant et stort Tremmebur, det havde han med. Det satte vi Prøjseren ind i og skrev uden paa: „En levende Prøjser, for første Gang set i Evropa." Saa fik vi Buret op paa Slæden og Jacques kørte væk.

Lise og jeg gik tidlig i Seng den Aften, men blev vækket ved et stort Spektakel foran Huset.

Det var en Masse Folk fra Landsbyen, og de vilde have Prøjseren. Over paa Markedet i Valais havde det Rygte udbredt sig, at Paris havde overgivet sig, og det var der blevet stort Raseri over. Midt ind i det kommer Jaques med sin fangne Prøjser, og saa rettede de deres Raseri mod ham. De vilde hænge ham i den store Lind foran Kirken. Men Jaques slaar til Hestene og jager af Sted med hele Banden efter sig. Da de havde tabt ham af Syne, var de blevne enige om at gaa til mig, fordi de troede, at jeg havde gemt den flygtede. Det var ikke saa rart, for Folkene var meget berusede og var ikke til at komme til Rette med. Hele Huset søgte de igennem og drak al min Brændevin, inden de igen gik. Da jeg var kommen i Seng, sagde Lise til mig, at jeg skulde gaa ud og lede efter Jacques og Prøjseren, de laa nok i en eller anden Grøft. Jeg vilde jo nødig nok, men begav mig dog af Sted. Til sidst fandt jeg da ogsaa Slædesporet og fulgte dette. Men det trak ud, og jeg fandt intet. Lige da jeg var ved at vende om, hørte jeg nogen snorke i en Grøft. Og der laa saa min Prøjser og var kanonfuld. Samtidig hørte jeg, at der begyndte at komme Folk hen i Retning af os. Det var Banden, der fortsatte sine Efterforskninger.

Prøjser, sagde jeg og rystede ham, hvordan kommer du her. Har Jacques tabt dig? Hold op at snorke —

Han glor vildt paa mig og skriger: Ned med Trochu, til Paris!

Hold Mund, dit Fjols, siger jeg faderlig: Hvis de Folk, der kommer, finder dig, saa er du færdig. Du maa være ganske stille.

Men han bliver ved: Moltke leve! Hurra! Du er jo ogsaa en fransk Hundsfot, det er I alle sammen, — — —

Jeg holder saa Haanden for Fyrens Mund, men han smider sig omkuld, saa jeg triller ned af Skrænten. Og nu var Banden bleven opmærksom og stormede lige hen imod os. Sikket Brøl, da de fandt Prøjseren. Men de kunde ikke blive enige, om de skulde skyde, brænde ham levende eller hænge ham. Det sidste blev de endelig enige om. Først holdt de saa Forhør over ham.

En af dem traadte tæt hen til Prøjseren, der stod bleg og uden at røre sig. „Er du en Prøjser?“ skreg han.

„Ja!“ svarede Fyren bestemt. Det var, som om hans Rus paa en Gang var ganske forbi.

Der blev stille et Øjeblik. Det var, som om Folkene var ved at komme til Besindelse.

Men saa slog en af dem ham i Ansigtet med sin knyttede Næve, saa Blodet sprang ud af Næsen, og skreg: „Tag saa det fra mig — og lad os saa klynge ham op — den, der ikke er Forræder, er med til at klynge ham op! Vi skal hænge alle de Prøjserslyngler!“

„Bravo,“ brølede de nu allesammen. „Hæng ham op, — leve Frankrig! Hurra! Ned med Prøjserne!“ Og paa en Gang kom en af dem med en graa Strikke, og nu faldt de alle over ham. Jeg var kommen op af Grøften igen og kastede mig ind mellem dem.

Jeg husker ikke længere, hvad jeg sagde, — men paa en Gang stod en af dem foran mig, og langede mig en ud. Derefter hørte jeg endnu Spektakel og Latter og nu blev det stille.

Henimod Morgenen faldt der frisk Sne. Da jeg igen kom til mig selv, var den optraadte, blodige Jord igen ganske hvid og ren. Mit Hoved gjorde ondt. — Et Par Skridt fra mig paa en Egegren hang Prøjseren. Hans Klæder var hvide af Sne, men paa Ansigtet havde Sneen ikke kunnet holde sig. Det var endnu rødt af det rundne Blod.

Jeg gik derhen og greb fat i hans Haand; han var død. Jeg skar Strikken over og lagde Prøjseren ned i Sneen. Saa gik jeg hjem. Lise ventede i stor Angst. „Har du fundet Prøjseren?“ spurgte hun. „Ja,“ svarede jeg, „jeg kommer lige fra ham. Han har det godt og har ikke mere at frygte“.

Og om Eftermiddagen tog jeg min Spade og gik derover og gravede ham ned, saa godt det kunde lade sig gøre i den haardtfrosne Jord.

Omtrent et Aar senere kom der en Skrivelse fra Paris til Borgmesteren med det Spørgsmaal, om der ikke her var bleven set en prøjsisk Frivillig „Johannes Mater“ i December 1872. Der var en og anden, der da gik omkring og var grusom bange.

Men det gik godt, og den værste af dem — han er nu i Amerika — satte igennem, at Liget blev begravet paa Kirkegaarden, og han købte selv et Kors, som han satte paa Graven.

Fa'r Marmotte tav, — og de unge Knøse omkring Bordet tav ogsaa. Saa gik der en Stund, medens Tobaksskyerne blev tættere og tættere. Pludselig slog en af Knøsene med sin Kniv i Bordet. Polyte, der hele Tiden havde siddet henne ved Skænken, rejste sig og kom nærmere.

Men Fa'r Marmotte nikkede tankefuld med Hovedet: Ja, ja —, i Krigens Tid, der oplever man noget —

Karl Røsner

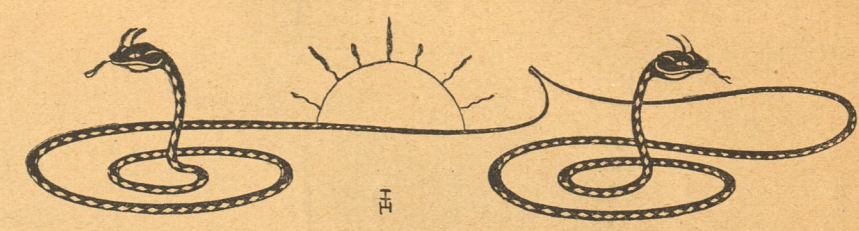

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES“

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,
Kjødmagergade 50.

Vi henleder Opmærksomheden paa

Prof. **Troels Lunds** meget interessante Værk

Ægteskab og Sædelighed

Af Serien

Dagligt Liv i Norden i det 16de Aarhundrede

INDHOLD

Morgengave — Brudemesse om Mandagen — Bryllupssange — Bryllupets Varighed — Forskellige Opfattelser af Ægteskabet — Luthers Opfattelse — Dens Fortrin og Mangler — Dens Indtrængen i Danmark — Ægtefællernes Aldersforhold — Usædelighed — Adelig Jomfruforsørgelse — Maribo Kloster — Ægteskabeligt Samliv —

„En fængslende og farverig Skildring af det voldsomme Driftsliv i det 16de Aarhundrede . . . et Værk, fuldt af Lærdom, men samtidigt morsommere end nogen Roman.“

(Af Pressens Anm.)

Pris: 6 Kr. 50 Øre

Gyldendalske Boghandel

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Telefon 3780. **Østergade 22.** Telefon 3780.

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt

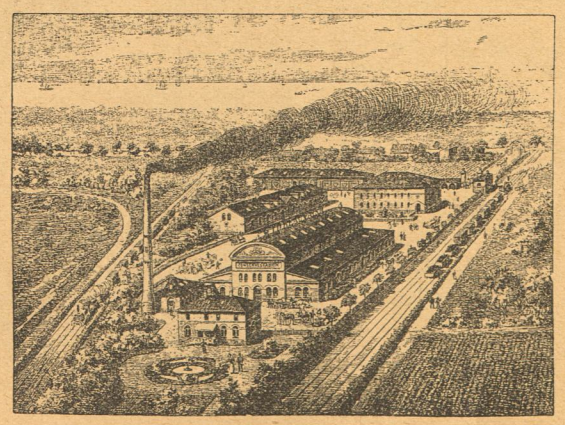

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves

som

Grøntsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

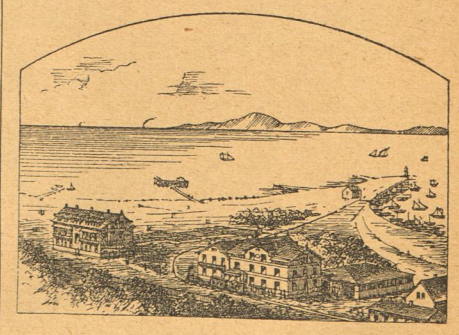

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

Udkommet er:

Stjærnerne

DIGTE AF

Aage Matthison-Hansen

Med Forfatterens Portræt, tegnet af H. Chr. Hansen

Pris 1 Kr. 25 Øre

Faas i alle Nordens Boglader

Axel Andersen,

Nørrebrogade 18

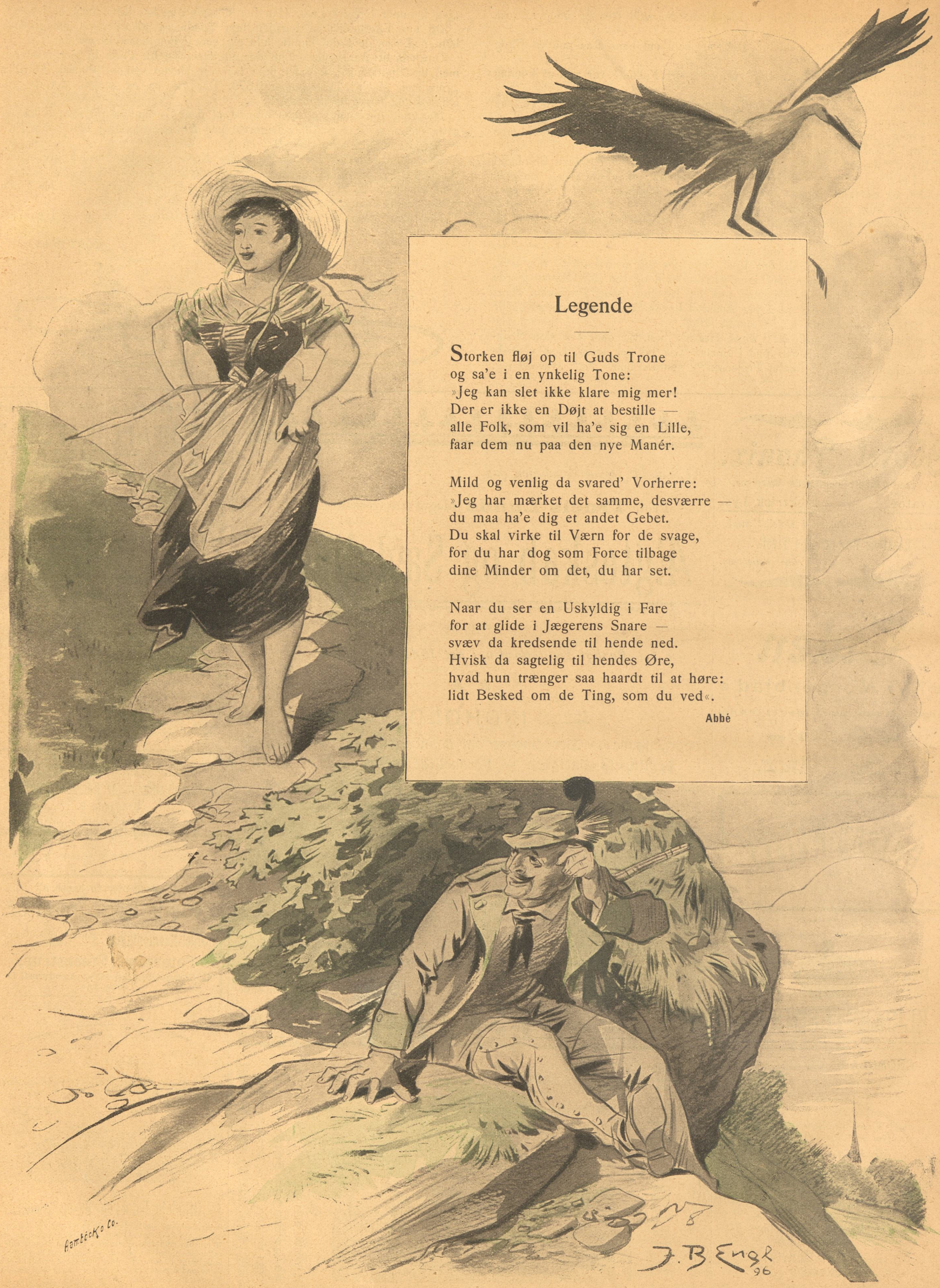

Legende

Storken fløj op til Guds Trone
og sa'e i en ynkelig Tone:
»Jeg kan slet ikke klare mig mer!
Der er ikke en Døjt at bestille —
alle Folk, som vil ha'e sig en Lille,
faar dem nu paa den nye Manér.

Mild og venlig da svared' Vorherre:
»Jeg har mærket det samme, desværre —
du maa ha'e dig et andet Gebet.
Du skal virke til Værn for de svage,
for du har dog som Force tilbage
dine Minder om det, du har set.

Naar du ser en Uskyldig i Fare
for at glide i Jægerens Snare —
svæv da kredsende til hende ned.
Hvisk da sagtelig til hendes Øre,
hvad hun trænger saa haardt til at høre:
lidt Besked om de Ting, som du ved«.

Abbé

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

1. Aargang Nr. 13.

BASTA

1. Juli 1896

Abonnementspris Kr. 1,25 Kvartalet
10 Øre Nummeret

Illustreret Ugeblad

Udgiver og ansvarlig Redaktør:
Karl Buhl

En tysk Ølknejpe

(Tegning af Steinlen)

Hamböck & Co. ch. Mchn.

Efteraarssørgmodighed

Solen paa Sandet, du kække, hvor du sov ind
luned et længselfuldt Bad i dit Gyldenhaars Hede,
blanded den Sminke, der dækked din fjendtlige Kind
med Graad fra dit Blik til en Drik imod Elskovslede.

Sørgmodig dens Flammers hvide, almægtige Ro
har hvisket dig — o, mine frygtsomme Kærtegns Smykke —
»En eneste Grav skal aldrig gemme os to
under Oldtidens Ørken og Palmelundenes Lykke!«

Dybt i dit Hovedhaars Strøm — den er gylden og lunken —
min martrede Sjæl som den kyndigste Svømmer er sunken
for frygtløs at søge det Intet, som aldrig dig drog.

Jeg slukker min Tørst i den Graad, som er farvet med Sminken;
jeg ønsker at se, om den giver det Hjærte, du slog,
Himlens og Ædelstenens ufølsomme Blinken.

Stéphane Mallarmé

Den uforstandige Sol

Sælhundehistorie

Af

Paul Schurbart

Syv tykke Sælhunde svømmede med et Par Isbjærge fra Grønland syd paa for at spise Laks.

Sælhundene fandt ogsaa mange ypperlige Laks og aad dem i et Bid lige op til Hovederne. Dem smed de ud i Havet igen. Dag for Dag blev de tykkere og tykkere, saa de havde Anledning til at overtænke baade dette Faktum og meget andet.

Den tykkeste Sælhund fastslog en skøn Dag, at Solen begyndte at varme rigeligt, og lagde sig saa op paa en Isflage; de andre Sælhunde lagde sig ogsaa paa Flagen, thi de var alle sammen begyndte at blive temmelig dovne.

Og da Solen skinnede varmere og varmere, styrtede de store Isbjærge om; Solen hededede den højtoptaarnede Is — skøndt den dog var smukkere end Bjærge af Sten.

Den Sælhund, som var tykkest, undrede sig derover og spurgte de andre Hunde:

„Sig mig, kære, hvorfor gør Solen sig den overflødige Ulejlighed stadig at ødelægge de høje Isbjærge? Der kommer jo dog altid nye ned fra Norden.“

De syv Sælhunde laa med deres tykke Maver paa den kolde Isflage og tænkte sig anstrængt om.

Men Sælhundene forstod aldeles ikke det mindste af den Sag, — saa meget de ellers spekulerede videre over Solen.

Hvis Solen havde spist Laks — saa havde Sælhundene begrebet det.

Men vælte Isbjerge?

Hvad skulde det til?

Hvem blev tykkere af det?

Jo — jo — hvad der er uforstandigt — — — det bliver uforstaaeligt.

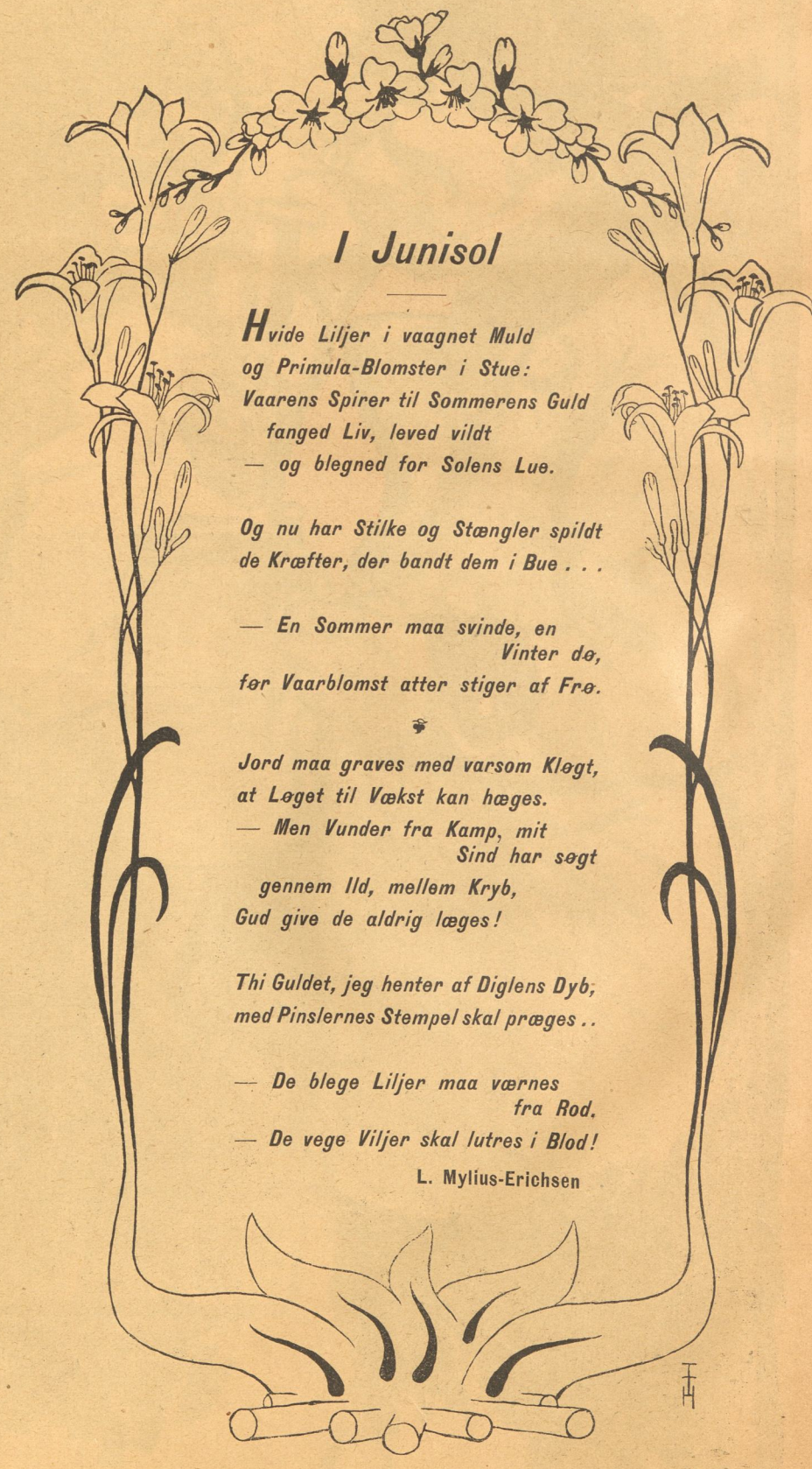

I Junisol

Hvide Liljer i vaagnet Muld
og Primula-Blomster i Stue:
Vaarens Spirer til Sommerens Guld
fanged Liv, leved vildt
— og blegned for Solens Lue.

Og nu har Stilke og Stængler spildt
de Kræfter, der bandt dem i Bue . . .

— En Sommer maa svinde, en
Vinter dø,
før Vaarblomst atter stiger af Frø.

Jord maa graves med varsom Kløgt,
at Løget til Vækst kan hæges.
— Men Vunder fra Kamp, mit
Sind har søgt
gennem Ild, mellem Kryb,
Gud give de aldrig læges!

Thi Guldet, jeg henter af Diglens Dyb,
med Pinslernes Stempel skal præges . .

— De blege Liljer maa værnes
fra Rod,
— De vege Viljer skal lutres i Blod!

L. Mylius-Erichsen

Sonnet

Og Sjælen gik paa Rov efter sig selv.

Den Embryo, der blød og vag og drømmende
laa badet i det Lys, som vælded strømmende
fra Moderhjærtet, Barnehimlens Hvælv,

den følte første Gang Livspulsen slaa
ved de humane Oprørs Trommelyde,
der lover Sjælen Livets Brød, men byde
kun hule Trommeskind at tromme paa.

Da fandt den, — led ved Skraal og Vanmagtstruen —
i sine egne Dybder fandt den Luen,
der stille smelter Ordet om til Kød, —

og magre Mænd med blodbestænkte Hænder
blev for den Sjæl, der nu og altid brænder
Hævnere af Retfærdighedens Død.

S. L.

Aspasias Forsynlighed

En Aften fandt Alcibiades sin Hunds Hale igen mellem Folderne paa Aspasias Dragt. Han rejste sig tankefuld fra deres Leje og stirrede hen for sig.

Den lette Støj, der ledsagede denne Bevægelse, vækkede den unge Kvinde; — ved Synet af den haarede Genstand, som den berømte Efeb undersøgte, skød en dunkel Glans frem fra hendes Øjne.

— Det er altsaa dig, der saaledes mishandler min eneste Ven? sagde han.

— Det er mig: tilgiv.

— Var det i Følge en Indskydelse fra Guderne?

— Ja, fra Pallas! — svarede hun uden at røres af hans Haan.

— Snarere vel i Følge en officiel Anskuelse fra Areopagos! — — Selv en ganske barnagtig Afgørelse kan jo være tilstrækkelig til at ødelægge Folkegunsten? — Ligemeget, jeg tilgiver dem, thi de hader mig mindre, end de morer mig.

Hun rystede paa Hovedet.

Den snilde Athenienser svarede straks med et Udtryk af suveræn Ligegyldighed:

— Godt! Bevar saa din Hemmelighed.

Med disse Ord kastede han den latterlige og sørgmodige Genstand genem det svagt blaalige Tusmørke, Lampeskinnet spredte, hen ad Fliserne.

Da drog hun den unge Helts Pande ned mod sine Læbers Ynde, og med en Amazones modige Stolthed svarede hun i et Kys.

— Færre Omveje, Barn! Jeg giver efter! — Hvorfor jeg har begaaet denne Handling. Fordi mit Hjærte er fyldt af en forudskuende Kærlighed til Dig.

Med store aabne Øjne udbrød Klinias' Søn:

— Er da det en Grund til at skære Halen af min Hund?

Den store Kourtisanes Øjne var badede i Taarer, som faldt lig store Diamanter med Blink som Perler, der brister, og med Armene om Alkibiades' Marmorskuldre svarede hun:

Ven, Du ved det, jeg er en Kvinde, hvis Aand kun tager fejl for Tidsfordrivs Skyld. Du ved, at mit Instinkt er saa retlinjet som en sokratisk Tanke. — Hør da!

Den hvide Skabning syntes nogle Øjeblikke at henfalde i Eftertanke.

— Ikke sandt, fortsatte hun, paa en Tid, da andre Mænd næppe have forladt deres Skoler, da var Du allerede en Fører, der kronet med Potideas' blodige Laurbær, en Taler, hvis mægtige Ord truede Archonternes Veltalenhed, en Stadsmand, som Byens Mistænksomhed sammenblandede med de persiske Gesandter! Hvad tør man da tænke om dig, du guddommelige? — om dig, der er Aspasia's Elsker?

— Din foragtfulde Hævn overvælder med Gaver den, der overfalder dig med Anklager for dine kongelige Rigdomme. Du, den mest straalende af alle Athenens Børn, du bøjer dig kun for din egen Vilje. Se, har ikke din herrelige Glans og Pragt endog indgydt den blege Satrap, Tissaphernes, Tavshed? Har ikke din Nøjsomhed, da det senere faldt dig ind at blive afholdende, forbavsed Diogenes i den Grad, at denne dunkle Menneskesøger derfor lod sin Lampe slukke? — Hvad er du da, du ironiske Frelser af Fædrelande? Alle beundre de dig! Jeg selv føler mig berømmet mellem dine Arme, og denne kvindelige Følelse forhøjer min Kærlighed. Athen er saa stolt som jeg af Alkibiades! stoltere endnu end af Perikles!" — Jeg burde da være for stedse lykkelig, jeg hvis Ideal det er, at dit Navn skal evigt staa, nu da — alle Varsler tyde jo derpaa — det ikke synes at kunne forgaa.

I et skælvende Kys kvalte pludselig du den heroiske Ungersvend de Ord om Hæder og Kærlighed, der strømmede fra Aspasia's straalende Læber som Duft fra en Blomsterkalk.

Hun fortsatte:

— Men, da jeg kender Menneskenes letfærdige Utaknemlighed, — og da jeg ved, af hvilke Levninger Folkeslagenes Beundring, Mindet om de store Mænd har næret sig, — saa har jeg Dag for Dag følt mig mere ængstet ved Tanken om dit Navns Skæbne gennem Tiderne! Og jeg har været rent fortvivlet i disse sidste Dage, da Folket jublede for dig som Digter, som Kunstner og som Bryder.

„Ak! sagde jeg til mig selv," Menneskene foragte eller formaa ikke at erindre andre end disse firkantede Heroer, der har været ét mod en enkelt Daad, en enkelt Drøm, som Statuer! — Men du, saa mangfoldig! Du, der minder om Fablen, hvor saa mange Træk modsige hinanden! Hvilken Digter vil nogensinde kunne vise din mysteriøse Naturs Helhed, og derved gøre det opnaaeligt for Menneskene at huske dig? De er hastigt glemte, de, hvis høje og uforstaaelige Karakter ydmyger Mængdens Begreber! Ved hvilket Middel skulde man kunne tvinge Mængden til klart at erindre en Mand som du?

Hastigt naaede jeg dette Resultat:

Ingen almindelig Ting kan jo naa din Berømmelses Storhed, der maatte da til dit Levnedsløb føjes en Handling, der var ligesaa tilfældig som besynderlig, men hvis Ligegyldighed netop var saa ubetydelig som Mængdens Intelligens og som paatvang dem Mindet om dine Bedrifter!

Og dette Intet, dette, der var ganske værdiløst, men var nøjagtigt og forstaaeligt, det vilde brænde dit Navn fast i Historien paa en Maade, der var paalideligere end dine store Bedrifter alene.

Men, hvor var den at finde, denne besynderlige Idé, ved hvilket genialt Tankelyn kunde den opfattes? kunde den vælges.

Uden den — jeg saa det sikkert — vilde din Lykkes gyldne Sand skylles væk i Aarhundredernes Løb af Forglemmelsens Flods dunkle Vande.

Igaar stod jeg op ved Morgengry — urolig af disse natlige Tanker, og gik tilsløret her fra Paladset, hvor du endnu sov, ligegyldig overfor Morgensolen.

I Oliventræernes Skygger lyste Athens Marmorstatuer svagt rødligt i Morgenen; nede paa den hellige Høj fristede Pallas' Tempel mine Skridt. Et Pust fra Guden førte mig did.

Da jeg til Gudinden havde ofret et Par Paafugle — hun elsker dem jo — saa indgød hun mig foran Alteret Tanken om den besynderlige Handling, som skal frelse dit Navn fra Forglemmelsens Skibbrud, — den Handling, hvis knusende Ironi sejerrigt skal gøre Alkibiades Navn udødeligt. — Du unge Gud, din virkelige Hæder, den kan glemmes af fremtidige Slægter! —

aardeste Betingelser

(Tegning af Engl)

Din Skønhed, din Visdom, dit Mod, dit flammende Geni, alt, hvad du har udrettet for dit Fædreland, der allerede to Gange er blevne frelst af dig, alt kan viskes ud, blive næsten ukendt! Men, takket være mig, er du nu sikker paa Udødeligheden: thi — jeg har skaaret Halen af din Hund."

Længsel

Jeg er en Herredom paa Nederlagets Rand,
jeg ser de lyse Horders Vildskab, ser dem drage
til Sejr forbi. I gylden Stil, paa Ordets Sand
imens jeg bygger Slotte for min Længsels Klage.

Min ensom Sjæl er vejløs i et Krat af Lede.
Langt borte rinder Blodet i saa haarde Slag.
Aa — ej at kunne — Viljen er saa syg og svag —
Aa — aldrig ville gøre det lidt smukt hernede.

Aa — ej at ville, aldrig kunne Døden møde!
Dit Fæ, hold op at le! Se alt er tømt,
alt er forsøgt, det er forbi og øde.

Tilbage blot: lidt Digt, hvor det er tomt og drømt,
en Laban af en Dreng, som dig forsømmer,
en Lede, som din Sjæl saa haardt fordømmer.

Paul Verlaine

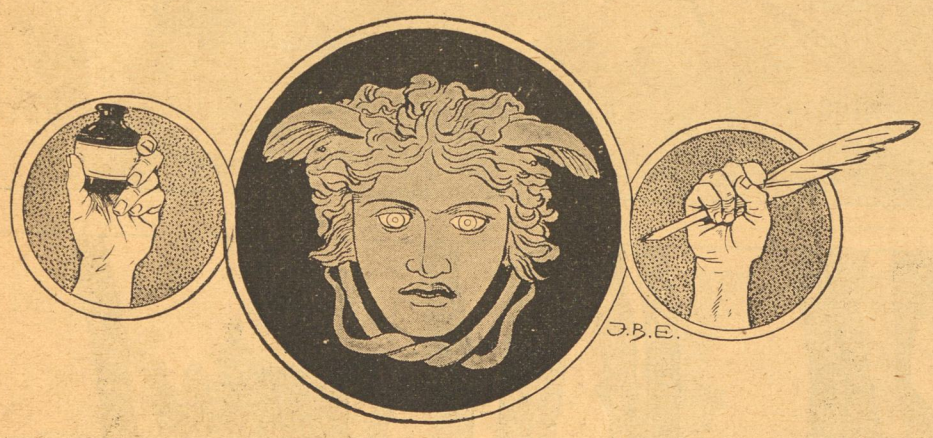

Læsekabinettet

I en af de store Boulevarders Passager kan man finde et Læsekabinet, hvor der holdes næsten alle fremragende Aviser fra Frankrig og fra Udlandet. Der tør man aldeles ikke aabne sin Mund, sligt er jo selvfølgeligt. Mange hundrede Besøgende kommer sammen her, og de vil naturligvis ikke forstyrres i deres Læsen. Derfor var det et haardt Slag for Forretningen, at en Pianofabrik aabnede sit Udsalg ganske tæt ved i samme Passage, sit Udsalg af Klaverer, der *ogsaa* kunne spille med Fingrene alene. Thi i Almindelighed spiller den Slags Ting ganske af sig selv ved Hjælp af Elektricitet eller lignende. Klaveret spiller og Tasterne bevæger sig, uden at nogen sidder foran det; det er s'gu skrækkeligt at se paa. Foran Butikken stuves Mængden sammen for at høre denne Tryllekoncert gratis, og inde i Læsekabinettet bliver alt hørt — til stor Forbitrelse for de besøgende, som dog ikke kunne gøre derved.

Om Vinteren, naar Døren er lukket, hører man til alt Held kun Musiken nogenlunde dæmpet; men den bliver dog ved at være en haard Plage for Avislæserne, der oven i Købet her mest bestaar af gamle pedantiske Herrer. Musiken lyder uafbrudt; derfor er det maaske muligt at vende sig til den. Saasnart et Klaver hører op, begynder et andet. Derfor bliver der paa Læsekabinettet holdt saa meget mere omhyggeligt paa Ro. Ingen tør mukke. Blot den ivrigste Hosten indbringer Misdæderen straffende Blikke fra alle Sider. Det eneste man finder sig i — skønt nødigt — det er, at en eller anden snorker. Thi der er altid en eller anden af de gamle Herrer, der kommer her, der falder paa at nikke med Hovedet. Mange nære endda en Tilbøjelighed for at forene det nyttige med det behagelige — d. v. s. Middagsluren med Avislæsningen. Det er jo en billig Fornøjelse. Entréen koster kun 30 Centimer og saa kan man gaa ud og ind den hele Dag og varme sig, naar man har Lyst. Man maa kun holde Mund. Snorken er det eneste, der er tilladt. Naar jeg altsaa i et eller andet Vittighedsblad finder en morsom Vittighed, saa behøver jeg blot at lukke Øjnene og lade Latteren løbe ud gennem Næsen, saa tror de gamle Herrer, at jeg snorker.

Men nu maa man blandt denne stivnede Forsamling af til Taushed bundne Kaalhoveder tænke sig en ganske ung Pige, Datter nemlig af Læsestuens kønne Ejerinde. Thi hun maa, naar hendes Moder passer sin Husholdning, staa ved Kassen. Hun er knap 17 Aar med sine sorte Haar og skælmsk blinkende Øjne; hun er født og baaren lig op ad de store Boulevarder og maa dog i mange Timer være fordømt til at tilbringe sin Tid i Selskab med graahaarede Literaturvenner, der ikke kan finde sig i den svageste Knirken. Hver Dag maa hun dette mange Timer, og hver Tirsdag maa hun holde ud hele Dagen, thi den Dag har hendes Moder valgt til Besøgsdag — fordi der da kun kommer faa udenlandske Blade.

Tirsdagen er da min Dag. Det er den eneste Grund til, at jeg gaar i dette frygtelige Læsekabinet, den nemlig, at det er det eneste Sted, hvor jeg endnu føler mig ung. Enhver af de, der er til Stede, kunde magelig være min Fader. Den unge Pige da for den Sags Skyld ogsaa min Datter. Men det er ligemeget: jeg er nu den yngste her. Jeg koketterer altsaa med Frøkenen — men hun, hvad mener hun. Jeg kan jo ikke en Gang spørge hende om hendes Navn, fordi man ikke maa aabne sin Mund her.

Vi snakkede da kun sammen med Øjnene, tværs over hele den Isverden af skaldede Isser. Jeg sidder helt tilbage, i Baggrunden, for at ingen skal opdage noget. De skulde blot havde set de Miner, hvormed den lille fortalte om hvor skrækkeligt hun kedede sig.

Men dette var forgæves; thi der var en endnu yngre, en, der var betydelig yngre, der stedse ligeledes kom om Tirsdagen. Thi Moderen havde bedt ham forlade Stuen, fordi han snakkede de gamle for meget. Om Tirsdagen kom han saa og blev staaende udenfor Vinduet som for at betragte Romanerne deri. Det var Signal for den lille til at snige sig ud. Saadan gik det atter en Tirsdag; de gamle Herrer læste rolig videre; kun jeg saa paa det med ret skinsyge Blikke. Og saa traf det sit netop, at et Klaver ved Siden af gav sig til at spille et Sted af Don Juan for derpaa at gaa over til Bryllupsmarschen af „Lohengrin". Det var næsten for meget.

Medens dette stod paa, var den ene besøgende efter den anden travet ind og havde lagt deres 30 Centimer paa Disken, hvor der ingen var. Og til alt Uheld kom Moderen der pludselig i stort Visittoilette. Et eller andet Tilfælde maatte have ladet hende vende for tidligt tilbage fra sin Tourné.

Hun blev ikke lidt bestyrtet over at finde Vagtposten tom. Men velopdragen, som hun var, aabnede hun ikke sin Mund til et Spørgsmaal. De gamle Herrer læste rolig videre uden at ane Oprøret i hendes Modersjæl. Det Antal Kobbermynter, der laa, sagde jo tydeligt nok, at Datteren havde været i det mindste en $^1/_2$ Time borte.

Fruen begav sig ud, aabenbart for at søge Oplysning hos Naboer og Bekendte, hvilket dog ikke maattet have ført til noget Resultat, thi hun var snart vendt tilbage og satte sig stiltiende paa sin Plads.

En ædel Tanke falder mig ind; jeg vilde gaa ud og finde Parret for at værne dem for Faren. Ulykkeligvis kom jeg imidlertid til at vælte min Nabos

Stok, da jeg rejste mig. Straks ramte hundrede fornærmede Blikke mig fra alle Sider, saaledes at jeg fuld af Skam sank ned paa min Stol igen. Derved blev det forsent. Familjetragedien kunde ikke mere afvendes. Parret kom tilbage og viste sig leende og snakkende uden Anelse om Fruen lige udenfor Glasdøren; derefter tog de en rørende Afsked med hinanden.

Som en vild Kat foer Moderen op fra Disken og stod som et hævnende Spøgelse i Døren.

De unge Folk blev grebne af Rædsel. Knægten blev ildrød. Hun ligbleg. Moderen rev sin skælvende Datter ind og knyttede Næven henimod Fyren. Døren blev smækket i for Næsen af ham. Den ulykkelige syntes først at lede efter i sine Lommer for at finde de 30 Centimer til Entréen; men han trak Haanden tom op af dem, enten fordi han nu betænkte sig, eller fordi han ingen havde. Saa gik han bort med sænket Hoved.

Af selvfølgelige Grunde kunde Scenen mellem Moder og Datter ikke finde Sted i Læsekabinettet. De gamle Herrer læste rolig videre uden at ane det ringeste om det rystende Kærlighedsdrama; og jeg selv havde af Finfølelse grebet „Times“ og havde begravet mig i den.

Hotel Phønix.

Ny comfortabelt monterede Værelser.

Elevator. Elektrisk Lys.

1ste Klasses Restaurant i Hotellet samt

Bazarens Restaurant i Tivoli.

Carl Neiiendam.

Tiden

Nyt Morgenblad

Organ for de næringsdrivende.

Kun 2 Øre.

Abonnér. — Avertér.

Gordon-Whisky.

DRIK ALTID

„ELISABETHSMINDES“

CHOKOLADE OG CACAO.

En aldeles fortrinlig Pen til Hurtigskrift er

Madvig-Pennen.

I 3 Spidsbredder: EF, F og M Pr. Gros 2 Kr., pr. Dusin 20 Øre. Faas hos de fleste Bog- og Papirhandlere i Danmark samt hos

L. Levison Junr.,
Kjøbmagergade 50.

En Bogpakke til Sommerferien

For at byde Publikum Lejlighed til en billig og god underholdende Sommerlæsning, har vi sammensat en Pakke fortrinlige Bøger, der sælges samlede for kun 10 Kr., medens Bogladeprisen, der stadig gælder for Bøgerne enkeltvis, er 24 Kr. 50 Øre.

Vor Sommerferie-Bogpakke, der om faa Dage faas gennem enhver Boglade, indeholder:

(*Dansk*) *HOLGER DRACHMANN:* ***Vildt og tæmmet.*** *Fortællinger og Naturstudier. 456 Sider. Bogladepris 5 Kr. 50 Øre.*

(*Svensk*) *ANNE CHARLOTTE EDGREN-LEFFLER:* ***Nye Samfundsbilleder.*** *Oversatte af Otto Borchsenius. 248 Sider. Bogladepris 3 Kr. 25 Øre.*

(*Norsk*) *KRISTOFER KRISTOFERSEN:* ***Løvsprætt.*** *Fortælling. 260 Sider. Bogladepris 3 Kr.*

(*Engelsk*) *W. SHAKESPEARE:* ***Sonetter.*** *Oversatte af Ad. Hansen. 192 Sider. Bogladepris 2 Kr. 25 Øre.*

(*Fransk*) *VICTOR CHERBULIEZ:* ***Et Kvindehjertes Historie.*** *Oversat af H. W. 368 Sider. Bogladepris 3 Kr. 50 Øre.*

(*Italiensk*) *MATHILDE SERAO:* ***Veninder.*** *Roman. Oversat af Helene Jacobson. 340 Sider. Bogladepris 4 Kr.*

(*Russisk*) *DOSTOJEWSKIJ:* ***Fattige Folk.*** *Oversat af C. Sarauw og Erna Juel-Hansen. 244 Sider. Bogladepris 3 Kr.*

Ialt 2108 Sider første Rangs Literatur for 10 Kr.

NB. Samtidig udsender vi en fint udstyret Sommerkatalog, indeholdende Fortegnelse over Bøger, særlig egnede til Sommerferie-Læsning. Denne Katalog udleveres gratis i enhver Boglade.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

I. D. Beauvais' Conserves

faas overalt

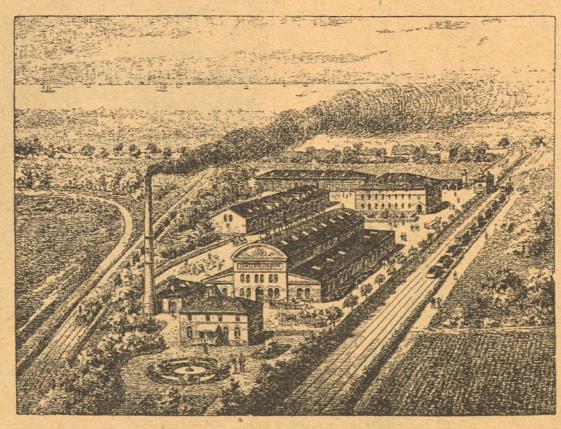

Største og ældste Conservesfabrik i Norden.

Grundlagt 1850. Udvidet 1895.

Tilvirkning af Conserves som

Grønsager, Kjød, Fisk, Vildt, Sylteting, Safter etc. etc.

THEATERKAFÉEN

Kjøbenhavns mest originale Restavrant og Kafé.

Bør ses af enhver Fremmed.

1. Klasses Kjøkken og Vine.
Bedste Østersted.

Telefon 3780 **Østergade 22.** Telefon 3780.

Carl Philip & Julius Hertz.

Havana-Import.

Cigarer af dansk, tysk og holl. Fabrikat

Cigaretter.

Turkish Régie. Konstantinopel.
Egyptian Cigarette & Tobacco Co., Cairo.

L. Kanneworffs

Etablissement for Herreekvipering

Bredgade 2.

Nye Foraarsstoffer ere hjemkomne.

Nordens største Lager af

Musik-Instrumenter

og

Orgel-Harmoniums. Forlang vore illustr. Prislister.

Petersen & Steenstrup,

L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D.

Telefon 3584.

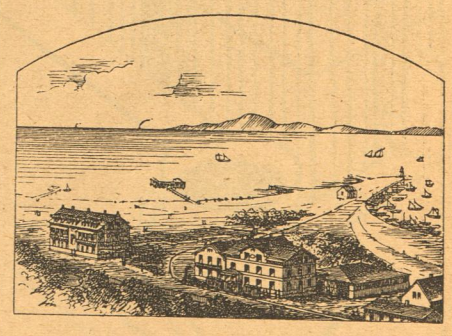

Gilleleje Hotel og Badepensionat,

beliggende paa Sjællands nordligste Pynt, ved Kattegat, aabner sin Saison først i Maj. Hotellet er nybygget med 75 elegant monterede Værelser. En henrivende Udsigt i Forening med en fortrinlig Restavration vil yde et behageligt Sommerophold. Direkte Jernbaneforbindelse med Kjøbenhavn ad Græstedbanens Forlængelse. Telefon via Hillerød.

E. Schønberg, Inspektør.

Udkommet er: **Stjærnerne** DIGTE AF **Aage Matthison-Hansen**

Med Forfatterens Portræt, tegnet af H. Chr. Hansen

Pris 1 Kr. 25 Øre

Faas i alle Nordens Boglader

Axel Andersen,

Nørrebrogade 18

En Mæcen

(Tegning af T. T. Heine)

„Nu da jeg endelig har trukken mig tilbage fra Forretningen, har jeg taget den Beslutning ogsaa at gøre noget for Kunsten. Jeg har lige bestilt vore Portræter hos Hr. Heine.“

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen) Kjøbenhavn

I

II

Et Digt i Pros

I.

Stormfuld Nat over Byen, det knirker over gamle Hus, skønt alle er gaaet til Ro. En Dør aabnes Etage, ogsaa den knirker, og lukkes atter i. I Trappen lyd af tynd-saalede Sko og af Skørter. Ogsaa Trinene knirke

Gadedøren aabnes indvendig fra, og et Kvinske kommer ud. Hun lukker Døren omhyggelig igen, mens Vder i hendes Klæder. Lige ved Huset ligger Floden; Kvinden imod den.

Hvad har hun i Sinde? Hun læner sig over Rækværk og ser ned i Vandet. Et sultent, gult Lys oser i en ved Siden af hende.

Hun er ung og høj, med lange, magre Hænde nes følelsesløse. Natten er stum. De staar der og ser andre: Floden, Lygten og hun. De kender hinand har staaet der før. Men iaften vil hun staa d sidste Gang.

Hun lægger de lange, magre Hænder paa Bro Rækværk og vil kaste sig ud.

Ved Enden af Broen raaber en Mand:

— Holdt!

II.

— Gud hjælpe Dig, Barn, hvad vil du her?

— Jeg vil ikke noget. Lad mig være.

— Se paa mig, Barn, jeg vil dig vel. Skal jeg følge dig hjem?

— Jeg vil ikke hjem.

— Du er ung, men din Stemme lyder allerede druknet. Fryser du, saa skal jeg bære dig.

— Jeg kan ikke leve. Jeg har ikke Mad.

— Kom.

Han lagde en haard Arm om hende og førte hende afsted. Hun strittede imod og sagde:

— Jeg vil ikke.

Men hun førtes afsted.

De gik henad Gaden og standsede ved et Hus. Alt var stille. Han aabnede en Dør og førte hende op ad en Trappe. Han aabnede en Dør og tændte Lys. Saa viste han hende en Stol og sagde:

— Vent her. Jeg henter Mad.

Hun ventede, men satte sig ikke.

Kort efter kom han tilbage med Mad. Hun spiste, takkede ham og vilde gaa.

Ved Døren gav han hende en Pengeseddel.

Hun saa paa ham. Hendes Hjærte skjalv saa underligt. Hun gik.

III.

Hendes Hjærte vedblev at skjælve, som Stormen vedblev at tude i Byen og faa de gamle Huse til at knirke.

Tre Dage efter kom hun igen. Han var ikke hjemme. Hun slap ubemærket ind i hans Stue og skjulte sig. Klokken slog, det blev Aften, hun skjulte sig og vented. Klokken slog igen.

Han kom, hun saa ham tænde Lys, klæde sig af og lægge sig. Han sovned. Hun klædte sig ogsaa af. Hun stod over hans Seng og saa paa ham, og hendes Hjærte skjalv mer end nogensinde. Saa smutted hun under hans Tæppe. Han vaagned. Og hans Hjærte skjalv omkap med hendes.

Og Stormen tudede derude.

III

En Ve[illegible] Folket

(Tegning af Schlittgen)

„Deres Excellence, skal vi saa tømme vore Gl[illegible] de fattige og elendige, der ikke i Dag kan faa saa god en Burgunder —“
„Aa, hvad, de Folk skulde lægge lidt til Side[illegible]